

CHRIS BUSTER MORRIS
PAGODA MUSONULUI

NEMIRA

42

CHRIS BUSTER MORRIS PAGODA MUSONULUI

Schimbau o Legiune cu alta. Diferența era că, dacă acceptau condițiile americanilor, nu făceau altceva decât să amâne scadența. Pe de altă parte, tipii tunși scurt (de ce naiba îi chema pe toți Jim?) nu le făcuseră decât celor cinci din infirmerie propunerile...

Grupa locotenentului Mart Myers scosese doisprezece foști legionari de la Son Phat. Doar cinci dintre ei fuseseră racolați. De ce?

Spuseseră „da” cu toții. O făcuseră, poate, și din cauză că la vârsta lor nu mai știau să facă nimic altceva.

CHRIS BUSTER MORRIS

PAGODA MUSONULUI

TRADUCERE DE FELIX OPRESCU

N
NEMIRA
1996

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Chris Buster Morris, 1996
MONSOON PAGODA

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea
integrală sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1,
București
Telefon: 668.54.10 Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

Tiparul executat sub comanda nr. 60 436
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI”, București
România

ISBN 973-9177-91-3

Uitați în junglă

– *Lo dit My!*

Strigătul îl făcu pe Martin să ridice privirea. Se târî câțiva iarzi până ce ajunsese pe creastă, își strecură capul printre ramurile uscate ale unci tufe de *muong* și se uită în jos, către platoul Son Phat.

– Ai naibii tântari! se auzi din spate șoapta lui Frank. Știi ceva, Mart?... Lăcusta mea a început să-l mănânce pe Bill al tău!

Martin făcu un semn de lehamite. Bill era greierele pe care pariase acum câteva minute. Frank pretinsese că o călugăriță roșie n-are ce alege dintr-un greiere, fie el cât de gras și cu mandibula cât de reliefată, așa cum avea Bill. Lui Martin nu-i plăceau pariurile, dar Frank era din ce în ce mai agasant, tântarii din ce în ce mai agresivi, iar soarele lansa peste colina acoperită cu tufe pitice de *muong* valuri de fierbinteală uscată, mirosind a bălegar. Iar ei nu descoperiseră încă nimic și trebuia să zacă acum una cu pământul. Nevăzuți, neauziți, iscodeau un teritoriu care, practic, nu era parte beligerantă.

Așa că Martin pariase pe Bill, ca să-i facă hatârul lui Frank. Măcar să treacă timpul mai ușor până la căderea întunericului! Cum le spusese colonelul Bainbridge la plecare? Că Bulevardul Ho Și Min e mai agitat decât Broadway într-o seară de premieră? Așa le spusese înainte să-i lanseze în raid.

De ce oare nu venise și el să vadă în direct cum arată jungla din *Tien Giang*? Frank punca mereu pariuri; după ce îl auzise pe bossul lor comentând situația de pe Mekong, era în stare să pună jos zecă dolari că Bainbridge nu călcase în viața lui pe Broadway. Probabil că Bainbridge făcea confuzie între strada principală din Greensboro, Wyoming, orașul lui natal, și Broadway, asta era, fir-ar al dracului să fie!

Așteptau de mai bine de o jumătate de zi pe dealurile de la sud de Son Phat, deasupra unei orezării dosite în junglă. La baza din Quang Ngai, Bainbridge se tot ridicase pe călcâie în fața tablei pe care le desenase împrejurimile Son Phat-ului. Tipii pe care trebuia să-i scoată din rahat lucrau la un depozit de pe Bulevardul Ho Și Min, pe malul râului Srepok, brațul central al deltei nordice a Mekongului. Știau cu toții că Bulevardul nu e altceva decât o rețea de poteci rătăcite pe sub coroanele grele ale junglei, o succesiune de trecători nemarcate și de căi știute doar de ghizii Viet Cong.

O chestie îngustă de tot, asta era Bulevardul Ho Și Min!

Cu toate astea, zeci de convoaie coborau din nord prin Laos și Cambodgea. Chestia se simțea până la Saigon. Nucleele Viet Minh reorganizate de Le Duan înainte de 1960 loveau orașul cu grenade rusești, detonau încărcături de explozibil chinezesc, se hrăneau cu conserve românești și se adăposteau în corturi de proveniență est-germană – toată logistica primită prin Bulevardul Ho Și Min le permitea să continue lupta de gherilă.

Numai că, în 16 martie, 1967, la ora 17.05 (Frank spunea: „la ora o mie șapte sute cinci”) Bulevardul Ho Și Min, depozitul de lângă Son Phat și releul aferent pentru convoaiele din nord erau pustii. Trecuse o dimineață întreagă fără să se vadă nici o mișcare.

– *Lo dit My!* se auzi iarăși vocea pițigăiată.

– Lăcusta l-a terminat pe Bill și se linge pe bot la umbra unui fir de iarbă. Vreau cinci dolari, Mart.

Unde naiba sunt tipii ăștia? se întreabă Martin, chiorându-se pe deasupra orezării.

– Tu ai mai văzut vreun depozit de-al gălbejiților?

Martin ridică din umeri. Habar n-avea cum arăta un depozit din ăsta. Dacă s-ar fi luat după ce le povestise Bainbridge, la ora

asta ar fi trebuit să audă motoarele ambalate și comenzile controlorilor de trafic, să simtă mirosul gazelor de eșapament și să vadă norii de praf ridicați de camioane și electrocare.

Nu se auzea decât foșnetul frunzelor uscate și vocea pițigăiată a unui vietcong pe care nu-l puteau zări. Un nor cenușiu de țânțari întuneca luciul albastrui al apei din orezărie. În rest, nici o mișcare. Locotenentul Myers s-a uitat în spate, pe coama molcomă a dealului. Nu-l vedea decât pe Simms, ascuns sub un copac răcăcit. Restul plutonului se întindea de-a lungul unei linii imaginare care șerpuia printre tufele de *muong*, pe o distanță de șaptezeci de iarzi. Așteptau căderea serii. Adică ora 19.30, *o mie nouă sute treizeci*, după cum ar fi spus Frank.

– Îi văd, șopti decodată Mart. În spatele V-ului.

V-ul fusese unul dintre primele puncte de reper stabilite când atinseseră cota. Erau doi manghieri drepți, amplasați la capătul din dreapta al orezăriei. Frank privi în direcția indicată de Mart.

– Nu văd decât țânțari. Cu grămada.

Chiar atunci, un tip mărunț își făcu apariția la liziera junglei. Era îmbrăcat în cămașă neagră și purta pe cap o pălărie conică de pai. Părea să fie amuzat de ceva, pentru că se tot uita în urmă și râdea. Apoi s-a oprit, și-a desfăcut șlițul și s-a ușurat cu fața spre Mart și Frank, urinând în aer, ca și cum ar fi vrut să demonstreze ce jet puternic are.

– Pe cât punem pariu că-l castrez? Dintr-un singur foc...

Mart și-a dat ochii peste cap. Îl cunoștea pe Frank încă din timpul liceului. Se pierduseră din vedere vreme de vreo doi ani, după ce Mart se dusesă la Marină, iar Frank rămăsese în Bronx să pună pe picioare o afacere cu niște portoricani.

Nici unul, nici altul, n-aveau de unde să știe însă că o joacă din adolescență avea să transforme complet viața lui Frank. Pe la treisprezece ani, se luptase cu un amic comun de-al amândurora, un oarecare Nelson Crispin. Nelson căzuse peste Frank și-i rupsese mâna, de au trebuit să dea fuga la spitalul comunitar și să-l opereze.

Drept urmare, Frank s-a ales cu patru broșe Kirschner în radiusul drept. Au trecut anii și Crispin se dusesese și el la Marină, ca și Mart, numai că el se căsătorise cu o fată de pe Strada 43 și când i-a venit ordinul de chemare în Vietnam, s-a gândit să facă o șmecherie cu Frank.

– Frank! Al dracu' să fii dacă mă duc acolo! N-o las pe Sally aici, nici mort!

– Ce-mi spui mie?

– Păi, uite cum putem face! Schimbăm pozele de pe cărțile noastre de identitate și te duci tu în locul meu la Fort Dixx, la recrutare... Acolo, ei or să vadă că ai țițele alea de oțel în braț și or să-ți dea drumul acasă: „Inapt, băiete!“ Asta or să-ți spună! Iar tu o să vii cu hârtia pe care scrie Nelson Crispin, inapt pentru serviciul combatant, mi-o dai mie și după aia tragem un chef, pricepi?

Frank Weatherford pricepuse. Făcuse exact după cum plănuise cu Nelson. Schimbaseră pozele. Se dusese la Fort Dixx, la biroul de recrutări. Le arătase antebrațul drept – numai un orb n-ar fi văzut cele patru broșe de oțel care îi perforau osul – și se pregătise de plecare în timp ce comisia delibera asupra cazului său.

La un moment dat, unul dintre sergenții care se învârtteau pe acolo se apropiase de el și-l luase pe după umeri:

– Băiete! Tu chiar nu înțelegi că ai o *treabă* acolo, la Saigon?

Tipul se uitase drept în ochii lui Frank, care, preț de câteva secunde, se gândise să-i răspundă că el unul nu văzuse nici măcar un teren de instrucție până în acel moment. Nu apucase să mai zică nimic, pentru că sergentul continuase:

– Țițele astea mititele din tine nu se văd nici ziua, nici noaptea... Crezi că o să fii o țintă mai ușoară decât alții dacă le ai în tine?

Frank făcuse semn că nu fusese un gest instinctiv, iar tipii de la birou parcă atât așteptaseră: ștampilele pe care seria O.K. au început să curgă pe actele ce purtau numele lui Nelson Crispin, numai că Nelson Crispin aștepta cu whiskyul pus la rece la mare depărtare, Fort Dixx se afla la peste o sută de mile de Bronx, în timp ce Frank Weatherford parcurgea restul filierei de recrutare ca într-un vis urât din care nu se mai putea trezi.

După două zile, coborâse din avion la Saigon, fără o singură secundă de instrucție. De acolo îl duseseră la Quang Ngai, iar norocul făcuse ca Frank să dea peste Mart Năsosul, care parcursese tot ciclul de instrucție SEAL la Newark. Îi spusese că, dacă tot ajunsese la Quang Ngai, mai bine să petreacă războiul împreună,

că nu era nici o școală să faci parte dintre „foci“ și să-i scrie un mesaj lui Crispin, să nu-l mai aștepte cu whiskyul la frigider.

De atunci, Frank pusese o grămadă de scrisori la poștă. Pe plicurile lor, în dreptul expeditorului, scria Nelson Crispin, dar înăuntru se afla o scrisoare semnată Frank Weatherford pe care Nelson, după ce o primea în Bronx, o punea la poștă pe unde apuca, astfel încât să ajungă la familia Weatherford, care de un an încoace își imagina că Frank bate Vestul Mijlociu cu niște vâcari, de la un rodeo la altul. Parcursese un ciclu de instrucție SEAL în aceeași grupă cu Mart Năsosul. Băieții se uitau cam cruciș la tipul nou-venit, cu grad de sergent, dar care înecura cele mai elementare comenzi, însă nici unul n-a făcut valuri, tipul era haios. Frank rămăsese la fel de zbanghiu ca pe vremea când obișnuiau să se ducă cu mașina după fete, sâmbătă seara în Bronx. În plus, mânca instrucție de rupea pământul. De frică să nu fie descoperit sau poate doar ca să atingă nivelul prezumtiv al sergentului Crispin, Frank era în stare mereu să alerge mai mult, să se cațere mai sus și să facă flotări mai multe decât toți ceilalți, de parcă ar fi semnat un contract de autoexterminare, nu de intrare în SEAL:

Dar toate astea dăduseră bine. Sergentul Proctor, de pildă, se lăudase că făcuse una cu pământul o grămadă de șmecheri înscriși voluntari la SEAL din cauza filmelor cu Richard Widmark sau cu Fredric March, dar pe Nelson Crispin nu reușise să-l îndoiaie deloc. Pur și simplu zâmbea prosteste și continua să facă bancuri proaste când Proctor îi urla în ureche: „Am să te sparg! Ești un căcat și ai să te cari de aici la căldurică, unde ți-e locul, prăpăditule! Locul tău nu e la SEAL! Renunță!“

Frank nu renunțase. Ba, odată, după o zi de instrucție care îi lăsase pe toți lați în pat, dăduse o fugă în timpul nopții până la gara din Quang, furase tabela cu mersul trenurilor și o adusese în unitate, punând-o la vedere lângă intrarea în comandament.

Dimineață, Proctor făcuse spume la gură: „Cine mama naibii a adus rahatul ăsta la *mine* în unitate?“

Frank făcuse un pas în față și-i răspunsese, zâmbind strâmb: „Eu!“

Proctor fusese la un pas de sufocare. Printre înjurături, a apucat să dea glas nedumeririi sale, ceea ce, pentru Frank, constituise

dovada că, totuși, și sergentul Proctor are șanse să fie admis în rândul ființelor eugetătoare.

„De ce dracu' ai adus panoul ăsta aici, sergent Crispin?”

Regula era că sergentul instructor putea răzni în voce în botul oricui se afla momentan în subordinea sa, chiar și ofițer, așa că Frank răspunsese fără multe ocolișuri:

„Păi, în curând se termină ciclul și m-am gândit că băieții n-or să aibă chef să piardă timpul să vadă ce trenuri au de luat către Saigon...”

„Te duci și pui panoul ăsta de unde l-ai luat, sergent Crispin! Te duci și pui panoul ăsta la loc până nu se prind ăia de la conducerea gării că minunea asta se află în unitatea mea!...”

La finele ciclului de instrucție, fusese notat cu 82 de procente, o notare bună, iar în dreptul său, la caracteristici individuale, Proctor scrisese, textual, că „sergentul Crispin este mai încăpățânat decât un catâr, dar se comportă astfel încât îți dă impresia că nu se ia în serios. Dificil de condus.”

Din câte avea să afle Frank, majoritatea celor intrați la SEAL aveau trecută chestia asta în fișa lor personală.

– Pe zece dolari în certificate de plată, Mart... Pe zece dolari că-i zbor ouăle dintr-un singur foc.

Vietcongul se încheia la șliț. În spatele lui se văzu o mișcare. Un blond înalt se sprijinise de unul dintre manghieri și tușea de mama focului, chestie care părea să-l amuze din ce în ce mai tare pe vietnamez. S-a întors, i-a dat un brânci albului care s-a prăvălit în mlaștina de la marginea orezării și s-a apucat să-l ia la șuturi:

– *Chung ta ra di! Do cho de!*

– Vezi? se strâmbă Frank. Dacă-i propteam un singur glont în coaie... crezi că mai făcea figurile astea?

– Dacă-i propteam o boabă în coaie, prafu' se alegea de treaba noastră. Iar pe tipul de colo l-ar fi trimis să se plimbe cu mațele târâș prin junglă.

Mart se întoarse către Simms și-și lipi pumnul de urechea dreaptă. Simms dispăru în spatele unui copac uscat. Peste câteva secunde, la baza din Quang Ngai, șmecherul ăla de Bainbridge o să audă patru *clicuri*: clic-clic-clic, pauză, clic. Era semnul că

aveau contact vizual, dar că nu localizaseră releul și depozitul de pe platoul Son Phat.

– Dacă tot te simți în stare să le lași plumbi în boase, n-ai vrea să tragi o tură după ei? Poate vezi încotro o iau...

Frank se uită la ceas. În două ore o să se lase întunericul. Numai că, în jungla din delta Mekongului, noaptea era mai întunecoasă decât retinele unui orb ce reflectau un bec stins. Simms, de pildă, povestise odată că îl surprinsese noaptea în timp ce acoperea inserția unui grup de agenți în junglă, la vest de Dong Hoi. Fusesse o beznă în asemenea hal, încât nu fusesse în stare să vadă nici măcar flacăra brichetei, așa că toată noaptea așteptase elicopterele fără să-și poată aprinde o țigară.

Nu-l crezuse nimeni. Simms nu putea să stea nici o oră fără să fumeze, darămite o noapte întregă.

Simms le făcu semn din spatele copacului. Transmisese *clicurile* și acum își aprindea o țigară. Se învârtea mereu să facă rost de *Luckies* originale, „ameliorate“, deși erau o raritate. Mart a tras aer adânc pe nas. Habar n-avea cum de reușea Simms să fumeze fără ca cei din jur să simtă aroma tutunului sau să-i vadă vâlătucii de fum. Chestia era oricum prohibită în timpul misiunii, vietcongi erau la fel de ahtiați după țigări „ameliorate“ ca și băieții și erau capabili să-ți găsească pe ploaie un cercetaș camuflat într-o mlaștină chiar dacă ar fi fumat hârtie igienică.

Simms era însă un expert în fumat. Zicea că îi place așa de mult să fumeze, încât absoarbe tot fumul și că, dacă are el chef, nu lasă nici o moleculă de fum să-i iasă din plămâni. Dar nici atunci nu-l crezuse nimeni. Cum naiba să crezi un negru din Georgia care vorbea cu accent francezesc și care spunea că nu mai văzuse vreodată un Chevrolet Corvette până să se îmbarce în L.A. pe vaporul care îl adusese la Da Nang?

– Te duci? întrebă Mart.

Frank se foi nervos și puse binoclul la ochi. Dacă se târa de-a lungul tufișurilor de pe culme putea să ajungă la marginea pădurii în mai puțin de zece minute. Apoi, trebuia s-o ia pe lângă orezărie și să se afunde adânc în junglă, spre nord. Dimineată, când descoperiseră platoul, stabiliseră că Bulevardul Ho Și Min trebuia s-o ia cumva spre nord-vest, prin jungla ce însoțea cursul râului Srepok... În spatele lor, spre sud, terenul era descoperit, iar

convoaiele vietcongilor n-ar fi avut cum să-și parcurgă *Truong Chinh*-ul ieșite de sub frunzișul protector al pădurii.

– Știi bine că la noapte n-o să mai vedem nimic.

– Știu bine că nici acum nu se vede nimic. Bainbridge vorbea de cel puțin patruzeci de vietcongi. De zece prizonieri albi. Și de o bucătărie. O bucătărie miroase, nu?

– Poate că fac și ei ca Simms. Or fi înfometați în asemenea hal că înghit și fumul de deasupra marmitelor. Sau poate că mănâncă hrană rece. Rațiile noastre... cine știe...

Vocca pițigăiată a vietnamezului se auzi iarăși, de undeva din junglă. Părea să se îndrepte spre nord-vest.

– Poate că-i mănâncă pe francezii pe care trebuie să-i scoatem noi din rahat.

– N-au cum. În primul rând că, de doisprezece ani de când i-au pus la păstrare, i-ar fi terminat de mult. În al doilea rând, nu e vorba doar de francezi. În Legiunea Străină au intrat o grămadă de tipi. Americani, inclusiv.

– Mda. După cum vocaliza idiotul ăla de vietcong, poate că albul pe care l-am văzut era chiar american.

Mart îl opri cu un semn al mâinii. Frank se pricepea de minune să se asculte vorbind ore în șir.

– Pornești?

– O secundă! îl făcu atent Frank. Nu auzi?

Mart se șterse pe cap cu o batistă kaki și își încordă gâtul. Nu auzea decât bâzâitul tot mai insistent al țăntarilor.

– Eu cred că tipii ăștia au doar viață de noapte. Eu cred că acum dorm cu toții grămadă.

– Fii atent! Frank întinse mâna undeva în dreapta lor. Nu auzi nimic?

O bubuitură surdă zgâlțâi oglinda orezăriei, fără ecou, ca și cum cineva ar fi rupt o creangă uscată chiar în urechile lor.

– Un Makarov! a suflat Mart.

Din junglă se ridică un urlet prelung, urmat de o hărmălaie brusc întreruptă de o altă bubuitură.

– Acum or să schelălăie vietcongi..., remarcă Frank și o luă târâș către junglă, fără să mai comenteze nimic. Se auzi un plesnet sec și un obiect ateriză lângă el. Frank îl căută din priviri pe Simms, dar negrul se făcuse una cu pământul lângă copac. Mart

s-a întins și a luat pachetul de țigări pierdut printre firele tăioase de iarbă înaltă chiar când vietnamezii au început să latre ordine scurte.

Nu era nevoie să-l deschidă ca să-și dea seama că e plin cu nisip. Negrii ăștia din Georgia aveau tot soiul de superstiții idioate, pe care se pricepeau să le transmită mai departe.

Frank luă pachetul plin cu nisip cules de pe plaja de la Quang, îi vârî în buzunarul de la piept și dispăru în tufișuri.

Frank s-a întors la *apus plus treizeci*, fix. I s-a părut că Mart, slab, cu nasul ca o cârmă, nu se clintise absolut deloc dintre tufișurile de *muong*. Parecă l-ar fi sculptat cineva, uitându-l pe creasta dealului ce domina orezăria.

– Sunt doar la o aruncătură de băț, pe versantul abrupt al unei coline pietroase. Patru nișe adânci de un stat de om scobite în stâncă. La câteva zeci de iarzi spre nord de releu, e un pod de liane pe jumătate putrezite. Oamenii pe care îi căutăm tocmai repară mizeria aia. Mda... Vietcongii erau tare nervoși. Probabil că așteaptă vreun transport, pentru că nu dădeau semne că vor întrerupe lucrul.

– Perfect. O să ne fie mai ușor să-i săltăm de acolo...

– Crezi? Ca să-i săltăm de acolo, trebuie să trecem și la ducere și la întoarcere prin fața depozitului.

– E obligatoriu? se strâmbă Mart.

– Ar mai fi o soluție. După ce punem mâna pe ei, ne lăsăm la vale prin albia torentului care trece pe lângă orezărie. Asta înseamnă, întinse Frank mâna undeva la stânga V-ului de manghieri, să ieșim din junglă exact acolo.

Mart a dat din cap. Totul era ca elicopterele de la Quy Chau să ajungă la secunda potrivită exact deasupra acului din carul cu lân. Plutonul n-ar fi fost în stare să se strecoare suficient de repede prin orezărie și, în plus, erau obligați să aprindă balizele de recunoaștere. Ar fi constituit o țintă sigură pentru vietcongii care îi urmăreau.

– Am putea s-o luăm de-a lungul lizierei și să aprindem balizele doar când auzim motoarele, zise Frank cu un vag aer interogativ.

— Am putea să ne lăsăm pe mâna lui Simms. Să-i dirijeze prin radio și să nu deschidem lumina decât în ultimul moment.

— Mda. Cu condiția să căpătăm suficient avans și să nu fim obligați să tragem.

Mart rămase pe gânduri. Se scotoci prin buzunar și scoase un Donald Duck de cauciuc pe care îl apăsă de câteva ori la rând, imitând ritmul bateriei cu care Grateful Dead începeau Peace Sinners în concert. Fabricanții jucăriei, Larabee Toys Inc., din Tucson, Arizona, habar n-aveau că măcăiutul produsului lor era leit orăcăiutul broaștei râioase galbene din delta Mekongului.

S-a auzit fâșâitul discret al uniformelor. Nouă siluete care abia se ghiceau printre tufele de *muong*. Se simțea mirosul de sudoare amestecat cu cel de cauciuc încins, banda izolatoare neagră cu care fixaseră curelele carabinelor. În junglă, nimic nu era mai rău decât să te agăți din nebagare de scamă de vreo creangă sau să-ți clicăie inelele de metal pe patul armei. Mart se și întrebaseră odată în gura mare, la Quang Ngai, de ce dracu' șmecherii ăia, cu care încheia Pentagonul contracte pentru arme, nu detașau o mână de proiectanți în junglă, să vadă și ei cum puștile te puteau da de gol pe timp de noapte.

La fel făcuseră și cu lunetele cu infraroșu. Nu te ajutau cîc stie ce. Privind prin ele, aveai senzația că vezi un film alb-negru pe o peliculă pe care cineva tocmai o scosese dintr-o baie cu vopsea verde. Necazul era că și vietcongiile vedeau urma oculurii pe fața ta, în aceleași tonuri verzui.

Renunțaseră cu totul la lunete. Oricum, regulamentele nu prevedeau să te prezinți la raport cu luneta fixată pe armă.

— Simms? șopti Mart.

— *Ayc, sir!* pufni negrul în răs.

— Anunță-i pe deștepții de la bază că am localizat ținta.

— *Ayc, sir!*

— Frank! Cum stau cu posturile de pază?

— Tipii se simt ca la ei acasă. De aici până la depozit n-am văzut decât trei ameții, care se învârt încoace și încolo cu armele atârdate pe umăr. O să trecem de ei făcând un scurt ocol prin pădure, așa cum am făcut și eu. Podul e păzit, în schimb, la ambele capete. Câte doi inși.

— Oamenii noștri cum ți s-au părut?

Frank nu răspunse imediat. Simms lansa codul de clicuri pe ultima frecvență selecționată. Mda. Bainbridge, la Quang Ngai, transmisionistii de la aeroportul Paravat, din Thailanda, aflaseră cu toții că grupul Cardinalilor localizase ținta de pe platoul Son Phat. Un depozit de releu de pe Bulevardul Ho Și Min. Primul de acest fel pe care îl vedea vreun soldat american altfel decât din fotografii aeriene.

– Te-am întrebat cum ți s-au părut oamenii noștri, Frank!

– Știi care e părerea mea. Ți-am spus încă de la Quang...

– I-ai spus-o și lui Bainbridge și din cauza asta m-am ales cu câteva nopți albe. Boșii de la Saigon cred în oamenii ăștia...

– Cred că boșii de la Saigon stau de vorbă chiar acum despre oamenii ăștia la *Petit Bateau*. Probabil că beau Martini on the rocks. Probabil că se gândește în ce stil să redacteze raportul către Pentagon...

– Frank!

– O.K.! Am numărat vreo opt inși. Sunt bătrâni și slabi. Cred că au malarie cu toții. Palizi ca hârtia, pricepi? Merg de colo-colo de parcă ar fi Godzilla, pricepi? În definitiv, zac în jungla asta de doispe ani încheiați. Părerea mea e că tipul căruia i-a dat prin cap să organizeze operațiunea asta a citit prea multe benzi desenate, pricepi?

– I-ai auzit?... Vreau să spun, i-ai auzit în ce limbă vorbeau?

– Ai să râzi... Vorbeau în vietnameză. În dialect de sud. Cel puțin, așa strigau unii la alții. De fapt, *bo doi* nu-i scăpau din ochi.

– Ești sigur că sunt tipii pe care-i căutăm noi? Întrebă Simms.

– Dacă nu cumva trebuie să scoatem din foc niște vietnamezi pe care să-i ducem la Quang, ăștia sunt. Nu cred să mai existe vreun alb în afara lor și a noastră pe o rază de 30-40 de mile.

– Dacă sunt la fel de albi ca mine...

– Lasă gargara, Simms! îl întrerupse Mart, în timp ce-și scotea vâcsul din rucsac. Își acoperi fața cu unsoarea negricioasă și continuă: Frank o să fie *point man*. Ne strecurăm fără zgomot până în dreptul podului. Prizonierii sunt grupați sau nu?

– Lucrează la capătul podului dinspre depozit. Practic, sunt împărțiți în două grupuri. Părerea mea e că nu-i putem sălta pe toți. Cei de pe pod sunt sacrificați, ți-o spun de acum, Mart. Am

făcut tot drumul ăsta până aici ca să culegem o mână de rahitici bătrâni, asta am făcut.

— În regulă. Sunt o mână de rahitici bătrâni. Frank zice că podul se află pe o pantă foarte înclinată. O să ne plasăm deasupra podului. Harris, Lennox și Hadley or să deschidă foc de acoperire. Frank s-a lăudat că poate să castreze un *bo doi* dintr-un singur foc. O să trebuiască să-i castreze pe cei doi inși de la celălalt capăt al podului. Între timp, noi coborâm cu maximum de viteză și-i săltăm pe indivizi. Frank spune că ne dăm drumul de-a lungul lăgașului râului până ajungem în orezărie. Ce distanță, să fie între pod și liziera pădurii, Frank?

— Cam o sută, o sută cincizeci de iarzi. Nu mai mult. Copaci, liane și stânci. Cred că o să mai pierdem vreo doi-trei bătrâni din ăia pe drum, dacă nu chiar pe toți. O să fie îngrozitor la coborâre cu ei în spate. Chiar dacă dispărem în frunziș, tipii ăștia or să ne dea de gol din cauza tărăboiului pe care or să-l facă oasele lor în timp ce aleargă...

— Hei! Se văd lumini..., remarcă Harris.

Soldatii se târără până pe culmea dealului. Dincolo de orezărie se vedeau câteva raze chioare care abia străbăteau frunzișul greoi. Mart se încruntă. Albia torentului părea să dispară sub un pâlce de tufe. De-o parte și de alta a tufelor, mărginind orezăria, o mlaștină presărată cu smocuri de iarbă scurtă și crengi răsucite.

— O jumătate de oră..., a șoptit el. În cel mult o jumătate de oră ajungem pe malul orezăriei. Aparatele de la Paravat fac douăzeci de minute până aici. Mda. Simms, anunță-i chiar acum. Le spui că semnalizăm în ultimul moment.

— O.K.! spuse Simms și începu să butoneze pe scala de frecvențe a aparatului, punându-și căștile pe urechi.

— Point-man! a șoptit Frank și, fără să mai aștepte, a luat-o târâș printre tufele de *muong*.

Regulamentul spunea cât se poate de clar că, la începutul fiecărei acțiuni, militarul era *obligat* să-și pună casca pe cap. Mart și Frank renunțaseră însă de mult la cască. Era grea, iar noaptea riscai să lovești din nebăgare de seamă o creangă prea joasă, astfel încât zgomotul te-ar fi trădat.

Imediat în spatele lui Frank, urma Harris, care transporta un M60 împreună cu câteva benzi petrecute în jurul pieptului.

asemenia bandiților mexicani de la frontiera cu Texas și California. M60 este o armă extrem de precisă, care a scos o grămadă de militari din rahat, cu condiția ca cel care o mănuieste să fie suficient de puternic încât să fie în stare să se joace cu ea. Mitraliera ajungea la un ritm de tragere de nouă sute de gloanțe pe minut, iar în câmp deschis făcea prăpăd. Multe plutoane renunțaseră la ea din cauza greutateii și a maniabilității reduse pe spații mici.

Harris era însă un uriaș din Tennessee, unul dintre puținii care lăsase baltă școală și tot ea să se înscrie voluntar pentru Vietnam. Gurile rele de la Quang dădeau ca sigur că Harris fugise de acasă ca să nu plătească cine știe ce oale sparte, dar pe Mart, de exemplu, zvonurile de acest fel nu-l atingeau. Îl urmărise pe uriaș la ședințele de tragere: alături de Lennox, părea genul de om conceput special să țină în mâini un M60. Pe lângă dimensiunile sale impresionante, Harris petrecea în fiecare zi câteva ore încercând să vadă în ce fel putea face ca mitraliera să fie mai ușoară.

Primul dispozitiv la care renunțase era trepidul de fixare; el unul n-avea să-l folosească niciodată în junglă, unde abia dacă aveai timp să vezi inamicul preț de o fracțiune de secundă înainte de a fi obligat să tragi. Afetul cântărea aproape o livră, ceea ce, la marșurile lungi, însemna al naibii de mult.

Apoi renunțase la benzile metalice pentru cartușe, înlocuindu-le cu benzi din pânză, mult mai greu de încărcat, dar net mai ușoare. Nenorocirea era că benzile din pânză nu se puteau încărea decât cu tuburile cartușelor cu care fuseseră livrate, astfel încât militarii din marile unități umblau după fiecare luptă aplecați prin savană, în căutarea tuburilor care îi salvaseră de nenumărate ori în cursul acțiunii.

O făcuseră și oamenii lui Mart când avuseseră prilejul.

În urma lui Harris era Simms, care ducea în căreă aparatul de emisie-recepție. A recepționat cele șase clicuri, grupate ritmat, câte două, pe toate frecvențele. Dintre toate, îi interesa cel mai mult frecvența atribuită comunicării cu aerodromul de la Paravat. Bainbridge și *kriegspiel*-urile sale nu contau. Conta în schimb al dracului de mult să fie siguri că elicopterele și avioanele bazate în Thailanda erau pe stand by, pregătite să-i culeagă.

Mart încheia grupa. După câteva minute, intraseră în junglă și începuseră să meargă aplecați, dibuind drumul. Brusc, Frank s-a oprit.

– Fir! îi șopti el lui Harris. Ocolim spre dreapta.

S-au strecurat printre lianele și ferigile înalte, au ajuns în dreptul unor pietroaie rotunde și s-au oprit din nou. Dinspre depozit se auzeau zgomotele unor baroase izbind tăblii din lemn și murmurul cristalin al unor voci. Grupa s-a strâns în jurul lui Frank.

– Vom face un scurt ocol. Probabil că au pus firul ăsta după ce am trecut eu, le spuse el, arătându-le sârma neagră, pierdută printre liane și vrejuri de fasole sălbatică.

– Crezi că s-au prins de ceva? se interesă Mart.

– Cred că trebuie să primească un convoi important și și-au luat măsuri suplimentare de siguranță. De asta îi dau zor și cu podul.

– Mai e mult până la posturile de pază?

În loc de răspuns, Frank a întins mâna. Prin frunzișul des, la mai puțin de cincizeci de iarzi, se vedea o siluetă mărunță, sprijinită de un trunchi de copac. Vietcongii se simțeau în siguranță: individul se chinuia, fără prea multă tragere de inimă, să palmeze o țigară.

– Al doilea tip e ascuns undeva mai în desiş. Dar noi vom trece pe deasupra lor, spuse Frank cățărându-se pe bolovanii netezi, urmat imediat de Harris, care își ținea în spate M60-ul de parcă ar fi cărat un rucsac cu boarfe subțiri. Au ajuns pe un drum de brână, șerpuiind printre copaci tineri și nenumărate torente. Puteau să-l vadă foarte bine pe vietcongul care fuma: făcea semne celuilalt militar din post și își înăbușea râsul.

La un moment dat, Frank a părăsit drumul de brână și s-a cățărat pe o potecă croită de animale sălbatice. S-au luat după el, Simms chinuindu-se cel mai mult să meargă aplecat sub greutatea aparatului de emisie-recepție. N-a fost nevoie de nici un gest sau semnal ca să se oprească cu toții: cel de-al doilea *bo doi* strigase scurt și-și apucase AK-ul cu amândouă mâinile, ca și cum s-ar fi pregătit să tragă.

Lennox a reacționat primul, scoțând *kriss*-ul malaiezia. Se aflau la doar zece iarzi de tip și, de la distanța asta, nu greșise niciodată.

– Filati-l pe al doilea! sullă Mart, dar chiar atunci, un al treilea vietcong a răsărit lângă santinelă, venind dinspre depozit, și cei doi se angajară într-o discuție cu voce tare, de parcă ar fi dus războiul de unii singuri.

Lennox își strecură *kriss*-ul înapoi în teaca fixată oblic sub ceafă, iar Frank porni din nou.

După câteva minute, ajunseseră pe stâncile ce surplombau depozitul. Depozitul consta de fapt, așa cum spusese Frank, din patru nișe scobite în piatră pe două niveluri. În fața lor se afla un platou lat de zece iarzi, de pământ roșu bătătorit, dincolo de care reîncepea jungla. Un comisar *Lao Dong* stătea în mijlocul platoului, cu picioarele rășchirate, privind într-una dintre nișe. Strigă deodată ceva și o tânără îmbrăcată în tradiționala uniformă neagră se apropie de el.

Simms se linse pe buze, iar Mart se stăpâni să nu zâmbească. Mirosea din ce în ce mai tare a *Nuoc Mam* și a ceai. Zgomotele șantierului erau tot mai clare. La un moment dat, dinspre pod se auzi o exclamație în franceză:

– Merde! M'en fous, moi!...

Răcnetele vietcongilor urmară, instantaneu. Mart se întrebasese mereu de unde naiba exista atâta rezervă de isterie programată la indochinezii ăștia.

– În două-trei minute ajungem, semnală din față Frank.

Erau obligați să treacă printr-un defileu minuscule, săpat între două masive bolovănoase, la adăpost de orice fel de privire indiscretă. Zgomotele șantierului și ale depozitului au părut că se estompează preț de câteva secunde, apoi s-au auzit iar, în momentul în care au ieșit dintre blocurile de stâncă, pe un versant extrem de abrupt, acoperit cu ferigi. Undeva, la câțiva iarzi sub ei, curgea torentul de munte, zgomotos. Pământul era afânat, iar militarii au simțit cum bocancii li se împotmolese.

Au luat-o paralel cu torentul și n-au coborât mai mult de zece pași, oprindu-se pe o limbă de pământ circulară, înconjurată de frunze uriașe, verzi. Sub ei, podul de bambus, pendulând deasupra albiei râului. Pe celălalt versant poteca se pierdea printre trunchiurile groase de manghieri. În apropierea lor, drumul ce unea podul de depozit era din același pământ roșu, iar undeva în stânga se vedea o grămadă de lemne.

Legionarii erau exact așa cum îi descriesese Frank. Cu greu îi puteai deosebi de *bo doi*: aduși de spate, slabi, abia reușeau să se târască de colo până colo cu bulumacii în spinare. Trei dintre ei se aflau pe undeva pe la mijlocul podului, fixând stîngii de lemn în cablurile de oțel cu care înlocuiau lianele putrezite. Toată scena era luminată de două faruri alimentate de un generator electric și de un foc aprins undeva la marginea drumului.

– Mda, se strîmbă Mart și le făcu semn să se strîngă în jurul lui. Harris! O să te postezi cu mitraliera deasupra drumului de acces dinspre depozit. Frank! Te ocupi de santinelele de pe celălalt mal. Noi o să coborâm încetîșor până în buza drumului, ne stabilim fiecare câte un cong și un legionar și, la semnalul meu, țâșnim... Doborâm câți putem din prima salvă. Îi săltăm pe amărății ăștia, trecem podul și de-abia după aia o luăm în jos, spre orezărie. Ați înțeles?

Au dat cu toții din cap. Mart l-a căutat din priviri pe Hadley.

– Știi ce vreau de la tine, nu?

Hadley a evaluat podul din priviri.

– Patru livre de plastic, spuse el plictisit. Se strîmba la fel ca atunci când era servit la pocher: cu un aer scârbit, de parcă nu-și dădea seama cum se făcea că lucrurile îi ieșeau mereu cum trebuie. Cu patru livre de plastic, podul ăsta se face fâșii.

– Bun. Le pui pe celălalt capăt al podului și le detonăm după ce ne strîngem cu toții. Se întoarce și îl privi pe negru în albul ochilor: Simms, vreau ca tipii de la Paravat, repet, doar tipii de la Paravat, să ajungă cu zbîmânturile lor în buza orezăriei peste fix treizeci de minute. Dă-i drumul!

– Păi, au pornit deja... Nu mi-ai spus să?...

– Să se oprească în drum, să facă ocol, nu-i treaba mea! Totul e să nu ne trezim cu ei aici mai devreme de o juma' de oră!

– O.K.!

Simms își puse căștile pe urechi și lansă primele semnale. Frank se uită la ceas. *Apus plus 25*. Adică, 8.25. La 8.55 vor fi în elicoptere sau nu vor mai fi deloc.

– Harris și Lennox, reluă Mart, voi o să închideți coloana. Nu mă interesează cum, dar vreau să plantați niște mine Claymore pe marginea drumului... O să fiți primii care o să vă bucurați de ele când trecem podul...

– Paravat confirmă mesajul, șopti Simms. Într-o juma' de oră or să fie aici. Băieții or să facă un ocol... Întrebau dacă sunt ceva puncte de reper...

– Într-o juma' de oră or să aibă la puncte de reper de n-or să știe ce să facă cu ele. Se uită din nou la ceas, îi făcu cu ochiul lui Frank și spuse: Intrăm!

Harris și Lennox o luară primii către stânga, dispărând în desiş ca nişte umbre. Mart așteaptă-câteva secunde apoi își apăsă degetele în obraji, lăsând două urme albe în vaeșul cu care se acoperise pe față, își mai trasă o linie de-a lungul nasului coroiat și începu și el să coboare. Frank își făcu cruce cu limba și se luă după el.

Doar o tufă de *muong* îl despărțea pe Mart de cel mai apropiat *bo doi*. Tipul era crăcănat și, consfințind regula, răcnea spart, grăbindu-i pe legionarii care cărau stinghiile și cablurile de oțel. Frank bătu cu degetul în cadranul ceasului, iar Mart îi căută, reflex, din priviri pe Harris și Lennox.

N-aveau cum să se vadă. În schimb, se vor auzi, cât de curând. A așteptat ca doi dintre legionari să-și descaree greutatea la capătul podului. Acum, majoritatea celor pe care trebuia să-i pescuiască erau aglomerati lângă intrarea pe pod.

– Acum! strigă Mart și sări înainte doborându-l cu patul armei pe *bo doi*-ul cel mai apropiat.

Bubuiturile carabinelor s-au auzit imediat ca un tunet prelungit, stârnind ecouri deasupra orezării, urmate imediat de un fâlfâit ce cuprindea întreaga junglă; păsările stârnite de focul armelor își luau zborul într-un concert cacofonic de strigăte ascuțite.

Mart țâșni primul pe drumul îngust. Unul dintre vietcongi se răsucise nefirese, urmărindu-l cu ochii măriți, nefiind în stare să reacționeze. Frank trăgea de undeva din spatele lui, eulcând cu o rafală pe maistrul de la capătul podului. Legionarii încremeniseră și ei, care pe unde îl surprinsese atacul neașteptat.

– Nu stați ca idioții! Treceți podul!

Vietcongi de cealaltă parte își reveniră primii și se trântiră la pământ. O rafală plesni în capul unuia dintre legionarii de pe pod care basculă peste balustrada de liane ca izbit de un pumn

uriaz. Atunci se auzi în sfârșit și carabina lui Lennox. Proiectilele lui stârneau gheizere de praf pe celălalt mal. Rafale scurte. Un strigăt ascuțit. O nouă rafală a victorilor, iar un al doilea legionar de pe pod se prelinse de-a lungul balustradei, icnind:

– Jose, Maria y Jesus!

– Ce dracu' face Lennox? răzni Frank chiar când plesnetul sec al unui AK se auzi pe drumul dinspre depozit. Unul dintre pușcași se prăvăli în praf, cu o gaură în ceafă, iar cel de-al treilea legionar de pe pod țipă scurt și se aplecă peste balustradă ca și cum ar fi vrut să vomite. Din gură îi țâșni un jet roșu de sânge.

Rafala greoaie a M60-ului a dădăit printre crengi și, brusc, s-a lăsat liniștea, ca și cum cineva se hotărâse, în sfârșit, să potolească războiul dintr-un bar.

– V-am zis să treceți podul! răzni Mart, ajuns în mijlocul legionarilor culcați la pământ.

– Cine dracu' sunteți? întrebă unul dintre ei. Frank l-a recunoscut imediat pe cel văzut acum câteva ore la marginea orezării. Un tip cu părul înspicat, slab și lung, cu o privire albastră, indolentă.

– Noi suntem imbecilii veniți să vă scoatem din căcat. Mișc' odat'!

Tipii se ridicaseră în coate și se uitau unul la altul.

– În mă-sa! Ridicați-vă și luați-o din loc dacă nu vreți să vă rad! răzni Frank și-și armă carabina, demonstrativ.

Harris și Lennox apărură dintre tufișuri. Simms se repezise deja peste pod și, oprindu-se în dreptul celor trei legionari împușcați, lansă:

– Alții la rând!

– Am auzit mișcare la depozit. Or să vină după noi.

– Drumul e asigurat? întrebă Frank.

– Nu cred c-or să vină pe drum... Or ș-o ia tot pe sus, pe unde am venit și noi, spuse Harris și arătă cu țeava mitralierei spre junglă.

– Ați pus minele?

Harris a făcut semn că da. Legionarii se ridicaseră și o luaseră și ei peste pod, buimaci.

– L-au ras pe Jingle, arătă Frank. Hai să-l săltăm!

Unul dintre soldați îl ridică în spate și porni pe pod. Hadley se repezi în urma lui și chiar atunci se auzi detunătura zbârnâitoare a unei mine Claymore, urmată imediat de un cor de strigăte îndepărtate.

– Hai!

Mart o luă peste podul unduitor, străduindu-se să pășească pe marginile neputrezite. În fața lui, Hadley își prinsese piciorul între două stîngii și se smucea nervos. O nouă rafală de AK le trecu pe deasupra capetelor, pierzându-se undeva în frunzișul din față. Podul se balansa din ce în ce mai tare, amenințând să se rupă dintr-un moment în altul. Unul dintre legionari strigă:

– Nu mai tropăiți! Pășiți ca și cum ați aluneca!

Frank, ajuns pe celălalt mal, trase câteva focuri înspre manghierii de pe marginea drumului. O mină Claymore explodează, iar rafala unui AK se întrerupse sec urmată de un cor de țipete. Mart ajunsese și el la capătul podului și se repezi pe deasupra lui Hadley, aterizând într-un morman de clisă puturoasă.

– Ce dracu’?

Legionarii pufniră în râs fără să dea nici o explicație. Mirosul era suficient de sugestiv.

– Plastic amplasat! Iasă Hadley, înainte ca mitraliera grea a lui Harris să bfulcească vreme de câteva secunde.

Lennox o luase deja de-a-ndăratelea, trăgând foc după foc.

– Acoperiți-i, fir-ar al dracului! strigă Frank.

– Marginea dreaptă a drumului! Îl făcu deodată atent unul dintre legionari pe Mart.

Rafala lui Hadley a plecat prea târziu. Harris se chircise peste mitralieră, zgâlțâit de focurile trase dintr-un tufiș. Lennox urlă ca turbat și-și descărcă un sector întreg la rasul solului, după care se târî înapoi spre uriaș.

– L-au ras! răcni el. Gălbejiții l-au ras pe Harris! chiui el chiar când două grenade aterizară în mijlocul drumului, topăind ca niște bile de biliard. Lennox se trânti în spatele lui Harris, stîrnind un norișor de praf.

– Farurile! țipă slăbănogul.

– În regulă. Farurile, remarcă Frank și ochi pe rând cele două surse de lumină ca și cum s-ar fi aflat la un stand de tir. Buff! Buff!

Lennox mai azvârli și el o grenadă în tufișuri. Frunzișul a tresărit, ca și cum cineva ar fi deschis o sticlă de șampanie încinsă sub el.

– Ajutați-mă! Doar nu-l lăsăm aici! spuse Lennox.

Mart își privi ceasul. 8.47. Dinspre depozit se auzeau vocile vietcongilor.

– La cât ai pus să detoneze plasticul? îl întreabă Mart pe Hadley.

– E pe manual. O fac când spui tu.

– În regulă. Frank, o ici înainte cu Simms și cu tipii ăștia. Rămân cu Hadley și încercăm să-l săltăm pe Harris.

– Nu fi idiot. Abia dacă avem timp să ajungem la punctul de întâlnire, se ambală Hadley.

– Ciocu' mic, Had! strigă Lennox și, simțind mișcare undeva în stânga, azvârli o nouă grenadă.

– Mart! Pierdem trenul! Bainbridge a zis că..., începuse Hadley din nou.

– Tacă-ți fleanca, Had! strigă Lennox. Dacă mai scoți o vorbă, golesc încărcătorul în tine! Bucăți te fac, când ajungem!

– Tu n-ai să mai ajungi la Quang, Lennox! lansă Hadley.

– Gura, Hadley! îi opri Mart și se uită la vechiul lui coleg de liceu. Ai înțeles ce ai de făcut, Frank?

– O.K. Numai nu te forța prea tare, zise el. Se întoarse spre restul grupei și anunță: Coborâm! Simms, vezi pe unde dracu' plutesc derbedeii ăia de la Paravat!

Dispărură în întunericul dintre copaci.

– Mă acoperi, Hadley! șopti Mart și se repezi pe urma lui Lennox înapoi pe podul care se clătina. Din capătul drumului se auzi o nouă rafală, dar Lennox reușise să-l dea pe Harris de-a rostogolul și trăsese M60-ul de sub el, împroșcând de acum cu plumbi de 7.62 tot ce mișca. Hadley se retrăsese în spatele unui trunchi de copac și trăgea când și când pe deasupra capului lui Mart. Mart-cu-nasul-mare! Cică femeile se înnebuneau după tipii ca el. Cu condiția să ajungă prin paturile lor.

Un potop de trasoare scurmă pământul în jurul lui Lennox. Un glonț rățăcit se înfipse într-unul dintre cablurile podului care se rupse zbârnâind ca o coardă de pian bine întinsă. Podul se înclină într-o parte.

– Ai văzut, Lennox? răzni Hadley de pe celălalt mal. Acum o să rămâneți toți trei la reparat de poduri...

– Am să te sparg, Had! Fleanca!

– Vreau să văd cum o să treceți podul cu Harris în spate, nu se lăsă Hadley.

– Dacă tu ne acoperi, o să-l trecem! strigă Mart și, pentru câteva secunde, a avut senzația că discuția se aude ca într-o cameră goală. Abia dacă mai vedea umbrele alungite, tremurătoare, ale celor doi tovarăși de pe celălalt mal. Chiar atunci, o rachetă fulgeră prin perdeaua de frunze, izbi bolovanii din stânga drumului și explodează într-o jerbă de scânteii. Hadley își trecu carabina pe foc cu foc și începu să tragă ritmic.

Mart și Lennox terminaseră ceva de meșterit la M60 și îl apucaseră acum pe Harris de mâini și de picioare, târându-l peste stîngiile podului.

– Nu te opri, Had! Dă-i înainte!

Mergeau din ce în ce mai greu pe podul care se apleca, gata-gata să se răstoarne. După ce ecurile salvelor s-au stins, s-au mai auzit doar ienetele de efort ale celor doi.

– Dă-mi o mână de ajutor, Had, nu te uita așa!

Hadley lăsă arma jos, se apucă cu o mână de balustradă și întinse brațul, oferindu-l lui Mart.

– Doamne, da' mare mai e Harris ăsta...

– Bucăți am să te fac după ce ajungem! a șuierat Lennox.

S-a auzit un fâșâit subtil, urmat instantaneu de un plesnet ușor. Hadley s-a înmuiat și a căzut în genunchi la marginea podului, iar Mart a simțit cum pe mână i se prelinge un lichid fierbinte.

– Știu eu dacă mai apuci să mă faci bucăți? a horeăit Hadley și a alunecat pe sub balustradă în gol, dispărând în albia neagră a râului.

Mart a pufnit, de parcă s-ar fi aflat pe o autostradă și ar fi constatat că are pană de cauciuc. Orice, numai să nu se gândească la Jingle, la Harris și la Hadley. Orice, numai să ajungă la marginea orezării.

– Ia-o înainte! îi suflă lui Lennox și, uitându-se la ceasul fixat pe încărcăturile detonante, îl potrivește la douăzeci de secunde, apoi se repeze la vale.

Auzi un țipăt și simți cum pământul ți se surpă sub picioare. Alunecă printre ferigi și liane, se agăță cu mâna de un trunchi umed de copac, mai apucă să audă strigătele vietcongilor care se năpusteau la rândul lor spre pod, după care se opri într-o groapă plină cu frunze putrede,

– Lennox?!

– Aici, Mart! Am scăpat de *bo doi*, da' era să ne facem praf pe valca asta...

– În dreapta... O luăm în dreapta...

A înjurat în gând că nu avea la el nici o mină Claymore. Deja îi auzea pe vietcongi cum se reped pe pod. O să-i ajungă din urmă. Cel puțin câțiva vor reuși să treacă podul înainte să explodeze. Iar alții probabil că vor trece torentul prin vad.

Zbraaf! Detunătura a fost urmată imediat de un curent de aer care a izbit frunzele și trunchiurile. Lumina exploziei s-a înșurubat în pădure, orbitor de albă.

– Avem o scurtă pauză..., spuse Lennox.

– Pauză? N-avem nici o pauză! Am de gând să *prindem* trenul ăla...

Erau să nimerescă în mlaștina orezării fără să-și dea seama cum. Jungla se termina brusc și dincolo de ea începea mâlul puturos. S-au oprit să-și tragă răsuflarea și i-au auzit pe ceilalți. Simms nu-și mai lua nici o precauție de acum. Răcnea în microfon cât îl ținea gura:

– Suntem Cardinalii! Am ieșit în buza orezării! Congii se înghesuie după noi...

– Unde sunt? Întrebă Mart.

– Se învârt aiurea prin spațiul aerian al Cambodgei, asta fac, replică Frank. Tu auzi zgomotul vreunui motor?

Aparatul lui Simms pârâi de câteva ori la rând. Dinspre depozit se auzeau strigătele vietcongilor. Două rachete galbene au țâșnit deasupra junglei, arcuindu-se până deasupra orezării.

– Nici că se putea mai bine..., comentă Simms înainte să urla în aparat: Suntem Cardinalii. Am ajuns la punctul stabilit. Mă auzi?

– *Cinci pe cinci. Straight Cobra mă anunță că a reperat două rachete galbene. Sunt ale voastre?*

- Sunt ale congilor. Luați ca punct de reper un incendiu. Suntem la 200 de iarzi depărtare de foc, la ora șapte.
- *Două sute de iarzi. La ora șapte, confirmă pilotul.*
- Nu lansăm rachete până ce nu avem contact vizual.
- *În regulă. Tipii ăia sunt pe voi?*
- Nu încă. Nu-i vedem. Sunt prin toată pădurea.
- *O.K. Straight Cobra o să tragă câteva ture pe deasupra lor.*

Ce armament au?

- Mitraliere. AK 47...

O explozie zgudui malul mâlos al orezării, iar Simms pufni în râs:

- Și mai au cel puțin un mortier.
- *O.K. În două minute suntem la voi. Straight Cobra o să treacă pe deasupra voastră. Ar trebui să-l auziți.*

Au ciulit cu toții urechile. Nu se auzea nimic. Dracu' știe de-a ce se jucau ăia de la Paravat! Poate că se prefăceau doar că au trimis echipa de extragere. Bietul Harris spunea că, din câte auzise el, o grămadă de agenți ARVN fuseseră abandonați în nord, deși bazele le spusese până în ultimul moment că echipele de extragere au pornit în ajutorul lor. „Tipii sunt ineficienți. Vietnamezii, vreau să zic. Costă mai mult să trimiți o echipă pe urmele lor ca să-i scoți din rahat decât să antrenezi o echipă de vietnamezi din ăștia. Sunt material perisabil.“

Brusc, un vuiet a părut că descleiază copacii și sfârâitul unor rachete aer-sol a slășiat întunericul. S-a auzit zgomotul unui motor în forțaj în timp ce rachetele explodau undeva în junglă.

- *Bingo! Ce spuneau băieții? Era un depozit pe aici?*
- Sunt idiști, remarcă Mart. Doar nu-și imaginează că au terminat depozitul din două rachete.

Un snop de trasoare a perforat cerul de deasupra junglei, pierzându-se undeva îndărătul dealurilor. S-a auzit țiuitul aproape surd al unui avion în picaj și, deodată, văzduhul a părut că înflorește în sute de flăcări molcome.

- *Tipii ăștia n-aveau lumină curentă. Am rezolvat chestia asta...*
- *Hotel către Straight Cobra! Pe-ai noștri îi vedeți?*
- *Cum nu se poate mai bine, Hotel. Stau ca niște căței plouați pe malul orezării. Am să le marchez poziția cu o rachetă roșie. La două grade sub punctul de impact!*

Un nou sfârșit. Copacii s-au cutremurat scurt și o jerbă roșie a pufnit ca un gheizer în mijlocul junglei.

– *I-am văzut, Straight Cobra! Hotel către Camere! Arc de cerc deasupra orezării, centrat pe racheta roșie! Cobor după ei!*

Parașutele luminoase își continuau plutirea lentă, inundând orezăria cu o lumină albă, ca de neoaie pe jumătate consumate.

– *Locotenent Myers! se ridică o voce răgușită din aparatul lui Simms. Oamenii ăia sunt cu tine?*

– Da, domnule colonel. Avem trei KIA, dintre care doi sunt recuperați.

Frank își dădu ochii peste cap. Bainbridge făcuse ce făcuse și găsisese modalitatea prin care să-i bârâie la cap și acum, când se afla la peste trei sute de mile depărtare de ei.

– *Pe cine am pierdut?*

Uruitul elicopterelor îi acoperise însă vocea. Aparatele se dispuneau ca niște albine, gata să coboare în corolele florilor, deasupra orezării. În câteva clipe, a părut că se declanșează infernul. Sasurile laterale ale elicopterelor HH-51 au culisat, iar mitraliorii, ieșind în afara carlingilor, s-au pornit să tragă fără pauză. Crengile și trunchiurile copacilor trepidau, răspândind așchii uscate sub impactul proiectilelor.

– *Isuse... Dar tipii ăștia nu fac nimic? se trezi Lennox că întreabă, privind în spate.*

– Nu prea au cu ce să riposteze, îl făcu atent unul dintre legionari. După cum ați văzut, n-au decât armament ușor, conchise el, căutându-și cuvintele. Era un slăbănog blond, cu accent italian.

– *Pe cine am pierdut?* repetă Bainbridge.

– Soldat Jingle. Caporal Harris. Caporal Hadley.

Deodată, iarba din jur și apa ce acoperea orezăria au început să tremure. Crengile palmierilor au început să se balanseze, prinse în curentul elicelor unui elicopter de transport. Avioanele se prăvăleau iarăși din înalt, lansând rachete și trăgând din tunurile Gatling de 20 de milimetri, de parcă ar fi dorit să coscă pădurea.

– *Cred că ar fi mai bine să vă culcați, Cardinalilor. Straight Cobra vrea să le mai facă o figură conștientă, se auzi din aparatul lui Simms.*

Se aruncară cu toții la pământ și-și acoperiră capul cu mâinile. Cele trei avioane F-104 tocmai efectuau o voltă pe deasupra

dealurilor din cealaltă parte a orezăriei, după care se repezără la rasul apei, ca la demonstrație.

– *Camerele! Încetați focul!*

Elicopterele de sprijin au părut că înțepenesc înghețate în aerul umed, iar avioanele de vânătoare s-au strecurat pe dedesubtul lor, trăgând din tunuri, mitraliere de 7.62 și rachete. Au redresat în ultimul moment, lansând fiecare cele patru bombe cu napalm de sub aripi.

Pământul a părut că se năruie, pădurea s-a aprins ca o bucată veche de hârtie, iar aerul s-a încins brusc.

– *Acum, Cardinalilor!* se auzi dintr-un megafon.

Ecoul bubuiturilor îi asurzise pe toți, astfel încât de-abia mai auzeau uruitul rotoarelor. Elicopterul de extragere se oprise la o jumătate de metru deasupra apei.

– *Lennox! Deschizi! ordonă Mart. Frank! Asiguri imbarcarea!*

Lennox se repezi în elicopter și-și azvârli rucsacul și arma înăuntru. Legionarii recuperați și militarii din grupă se târără până în dreptul sasului și, unul câte unul, se aruncară în elicopter.

– *Gata, Frank! răeni Mart. Pornim!* spuse el și se cățăără în aparat.

Frank se năpusti în urma lui. Primul lucru pe care îl văzu undeva în dreapta habitaculului era un tip cu o calotă albă, înaltă, ca de cofetar, care stătea drept, nemșcat, cu o tavă argintie în mână, strigând ca să acopere urletul motoarelor:

– *Cafeaua, domnilor. E veritabilă, de Bangkok!*

Elicopterul a părut că se târăște, lunecând câteva zeci de iarzi pe deasupra orezăriei înainte să ia înălțime.

Lennox se uita pe unul dintre hublouri, cu ochii cășcați. Lumina flăcărilor îl plesnea pe figură în ritmul exploziilor depozitului.

– *Isuse! E prima oară când văd o extragere în direct!*

– *Asta e nimic, comentă unul dintre legionari. N-ați văzut cum e după ce bombardează o escadrilă de B52...*

– *Și tipii ăștia continuă să se bată? întrebă Lennox.*

– *Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! stabili legionarul și se duse în partea din spate a habitaculului: Cafea de Bangkok, spuneai?*

Trecuți prin ciur și prin dârmon

Colonelului Bainbridge nu-i plăceau civilii. În plus, Jacques Personne era francez, purta mustață și, din câte auzise, le scosese din minți pe toate nevestele stat-majoriștilor de la Saigon. Dar nu din cauza asta îl trimiseseră la Quang Ngai.

Quang Ngai era un oraș situat pe coastă, la câteva zeci de mile sud de Da Nang. Aici, țărmul era extrem de franjurat, motiv pentru care Quang Ngai avea o mulțime de porturi naturale. Printre altele, în nordul orașului exista și o bază nautică de agrement despre care Jacques Personne vorbea în deplină cunoștință de cauză, ca și cum ar fi trăit aici pe vremea în care în Indochina mai era pace, admitând că în Indochina fusese vreodată pace.

Porturile făcuseră din Quang Ngai una dintre bazele preferate ale Marinci. Deși mai mic decât Da Nang, orașul era mai aproape de Saigon, iar când traficul depășea posibilitățile de manevră ale portului nordic, navele de transport erau orientate automat aici. Portul de agrement, despre care Jacques vorbea cu atâta nostalgie, nu mai adăpostea de mult iahturi și iole, în schimb Marina cazase în bungalourile albe, elegante, comandamentul unei unități SEAL. La cheiurile înguste trăgeau acum vedetele de desant, iar digurile mărunte ajunseseră să fie incluse în poligonul de antrenament al unității.

Nici că s-ar fi putut găsi un loc mai avantajos pentru antrenamentele celor din SEAL... La sud se întindea o plajă cu nisip fin pe care efectuau manevrele de desant standard, la nord se ridica stânci negre, tăioase, unde exersau mai ales ieșiri din imersiune pe timp de furtună; curenții înșelători din largul portului, marcați ca atare pe toate hărțile, militare sau comerciale, erau un calvar atunci când trebuia să manevrezi o barcă pneumatică.

Pentru instructorii SEAL însă, acești curenți erau o mană cerească ce le hrănea imaginația cu o grămadă de exerciții, de parcă până și Dumnezeu s-ar fi implicat în efortul lor de război.

Jacques Personne pretindea că tocmai acești curenți înșelători făcuseră deliciul practicanților de sporturi nautice înainte de al doilea război mondial. Pretindea că toți cei veniți în Indochina fuseseră niște aventurieri incurabili.

Colonelului Bainbridge îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă nu cumva tocmai spiritul aventurist îi făcuse pe francezi să piardă în Indochina, dar s-a oprit la timp. În definitiv, trecuseră aproape trei ani de la incidentul din Golful Tonkin, iar trupele americane plus cele ARVN băteau pasul pe loc. Dacă ar fi trebuit să tragă o linie după trei ani de război, ar fi putut spune că văzduhul și țărmurile le aparțin. Uscatul era însă o problemă disputată. Orașele, de pildă, le aparțineau pe timpul zilei; noaptea, în schimb, vietcongi puneau stăpânire pe străzi, mai ales pe cele de la periferie, de unde lansau acțiuni până în cartierele rezidențiale.

Cât despre sate și junglă, Bainbridge prefera să nu se gândească. La sugestia lui Le Duan, generalul Vo Nguyen Giap hotărâse să conserve în stare de luptă latentă grupările Viet Minh chiar din momentul în care cerneala nu se uscaseră încă pe tratatul de pace de la Geneva. Toată povestea asta antrenase un scandal subteran la nivelul Comitetului Central *Lao Dong* și asta în special datorită adversității dintre Le Duan și Unchiul Ho.

De altfel, Le Duan, cel care organizase grupările clandestine din sud, fusese rechemat la Hanoi la finele anilor cincizeci. Personne spunea că bătrânii din gruparea lui Ho Și Min chiar încercaseră o debarcare a lui Le Duan. Numai că lui Ho Și Min nu i se spunea degeaba „Vulpoiul“. De fapt, mai mult decât francezii, chinezii fuseseră cei care îi forțaseră mâna în timpul acordurilor de la Geneva. Ei îi recomandaseră o politică mai

conciliantă, făcându-i pe vietnamezi să se întrebe cine purtase, de fapt, războiul din Indochina.

Ho Și Min l-a protejat pe Le Duan. Iar după incidentul din Golf, politica lui Giap și a lui Le Duan și-a arătat roadele. Americanii nu stăpâneau decât un simulacru de Vietnam. Centrele marilor orașe, țărmul și cerul. Pământul și oamenii erau însă în mâna tovarășilor din Nord.

– Am știut mereu că vietnamezii nu joacă cinstit. Au semnat acordul de la Geneva doar ca să-și recapete suflul.

– Da. Numai că, acum, noi ne batem cu ei.

Jacques s-a prefăcut că nu bagă de seamă aerul răutăcios al lui Bainbridge. Nu se plăceau absolut deloc. Francezul îl găsea pe colonelul american prea rigid și plicticos, nu era în stare să povestească ceva care să-ți atragă atenția vreme de peste două minute la rând. După aia te forțai să nu caști, privindu-l în ochii căprui și încercând să-ți dai seama cum de chelise individul ăsta atât de devreme.

– Pentru vietnamezi nu e prea mare diferență, comentă Jacques. Și pe vremea când am luptat noi, situația era aceeași. Câteva insule franceze înarmate într-o mare de țărani care loveau de câteva ori înainte să dispară în junglă.

– Numai că voi n-aveați avioanele.

– În regulă. Voi le aveți. Jacques făcu o pauză și sorbi o gură de rom. Vreau să știu dacă avioanele voastre îl pot scoate pe colonelul Berzin de la Bac Thri... De unde aveți begoniile astea? se răsuci el brusc spre jardinierea de la fereastră.

– Nu știam că se numesc begonii, se strâmbă Bainbridge.

Se întrebă cât de mult știa Jacques despre operațiunile de implantare de agenți în Vietnamul de Nord. Eșecuri în proporție de peste 70 la sută. Probabil că știa destul de mult, altfel n-ar fi ajuns aici să supervizeze antrenamentul tipilor recuperați de pe platoul Son Phat, din Cambodgea.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Jacques Personne era singurul care putuse să furnizeze la Saigon informația cu legionarii abandonati în mâinile Viet Congului după acordul de pacc. CIA n-avea de unde să aibă habar de tipii ăștia. Pentru ei, Nordul nu era decât o colecție de hărți militare franțuzești și de fotografii aeriene. Practic, n-aveau informații despre ce se petrecea dincolo

de paralela 17: n-aveau personal suficient de priceput să se miște pe acolo; n-aveau oameni în structurile de decizie de la Hanoi, nu știau mai nimic.

Legionariiăștia care mâncaseră doisprezece ani de prizonierat în mâinile nord-vietnamezilor picau ca o mană cerească. Din câte spusese Personne, tipii parcurseseră în anii de detenție cea mai mare parte a Vietnamului de Nord, regiunile muntoase ale Laosului și aria Mekongului de Sus, în Cambodgea. Se întrebă ce surse de informație mai aveau francezii în zonă și dacă fuseseră de acord să le pună la dispoziția CIA...

– Cum naiba de le-ați reconstituit traseul atât de bine? se interesă Bainbridge.

Jacques l-a privit lung.

– Nu știu. Am primit informația la biroul de la Paris. Practic, am fost trimis la Saigon ca să negociez eliberarea lor de către trupele voastre.

– E motivul pentru care îi urmărești și în timpul antrenamentelor cu oamenii mei?

– Ah, nu, domnule colonel! Nu, nu! pufni el în râs. Misiunea dumneavoastră militară de la Saigon a solicitat permisiunea de a-i utiliza pe acești foști legionari și au primit un răspuns pozitiv de la reprezentanții guvernului meu. Cu condiția ca legionarii să fie dispuși să coopereze. Sincer să fiu, m-am mirat nespun când am auzit că cinci dintre ei au fost gata să îmbrace iarăși uniforma...

– Și cu, i-o reteză Bainbridge. Și am fost și mai mirat când am văzut că toți cei care au acceptat să lupte în continuare erau specialiștii în lupta de junglă.

– E bizar. Dar, poate că așa sunt făcuți ei... Poate că nu pot trăi altfel decât luptând merou.

– După doisprezece ani de prizonierat? rânji Bainbridge.

– N-au familii. Nu-i așteaptă nimic, nicăieri...

– Ceilalți au? În definitiv, familia lor e Legionea.

– Ce vreți să insinuați, domnule colonel? De ce mă întrebați pe mine? De ce nu vă întrebați superiorii?

Jacques Personne continua să zâmbească. Se uită la ceas. Se apropia ora apelului de seară. Bainbridgeășta o să fie totdeauna un idiot. Un profesionist pe spații mici. Se pricepea să-și conducă

oamenii în acțiune, știa să alcagă momentul și locul unui asalt, dar atât. De pildă, nu era în stare să-și dea seama de ce trebuie scos colonelul Berzin din Bac Thri. Pentru el, extragerea colonelului de sub nasul Viet Congului nu era decât o operațiune care trebuia minuțios pregătită pentru a pune mâna pe un pion important al armatei adverse. Bun! Vladimir Berzin nu era ofițer de stat-major, nu era combatant, era doar un inginer de treizeci și cinci de ani care proiecta rachete sol-aer. Un tip care fusese detașat în Vietnam ca să vadă cum îi funcționează jucăriile.

Pentru Bainbridge, Berzin însemna un pion important care trebuia interogată de specialiști. Ce se va întâmpla după aceea cu informațiile extrase de la el? Lucrurile astea erau o nebuloasă pentru Bainbridge. Jacques și-a terminat ceaiul reflectând la limitele naturii umane. Nici el n-ar fi fost în stare să facă ce făcea Bainbridge. Cu toate astea, era net mai mulțumit de sine decât de colonelul american. Oamenii de categoria lui *Personne* erau mai interesanți, stabili el în gând.

– Cred că ziua de lucru a băieților s-a încheiat. Ce părere au oamenii dumneavoastră despre oamenii *mei*?

Bainbridge s-a strâmbat. Nu pricepea de ce se făcea atâta caz în jurul legionarilor pescuiți din junglă. Personal, antrenarea lor, în definitiv erau niște tipi trecuți, aveau peste treizeci de ani, i se părea o pierdere de timp.

– Locotenent Myers se plânge că obosesc prea repede. De altfel, e explicabil.

– Mda. Vârsta. Explicabil și rezolvabil. Ce părere are Myers despre deprinderile lor?

Bainbridge a răsuflă adânc.

– Domnule *Personne*! Ce deprinderi credeți că au mai păstrat niște indivizi care au cărat bulumaci prin pădure și au săpat șanțuri?

A fost primul moment în care Jacques s-a strâmbat.

– Vorbim despre lucruri pe care oamenii *mei* le-au învățat la douăzeci de ani. Făcu o pauză și-l privi pe Bainbridge în ochi. Se vede că n-ați fost în Africa de Nord și că nu i-ați cunoscut pe tuaregi. Ei au un proverb: „Ce înveți până la douăzeci și cinci de ani e ca un chip săpat în stâncă. Ce înveți după douăzeci și cinci de ani aduce cu un chip trasat cu degetul pe nisip.”

– Și ei ce-au învățat, domnule Personne?

Jacques s-a ridicat de pe scaun, pregătindu-se să iasă din bungaloul lui Bainbridge.

– Să caute urma până la capăt, domnule colonel! Să caute urma!

Saloanele infirmeriei aveau un miros amărui înțepător. În cursul zilei, parcă uitai de el; era o vânzoleală continuă, fetele îmbrăcate în alb veneau la fiecare două ore să schimbe perfuziile sau să împartă medicamente, primeau cinci mese pe zi (Louis spunea că vietcongii aveau bucătari mai pricepuți decât Marina USA, dar Louis era cel mai năzuros tip pe care îl cunoscuse Andreas), iar tipii ăia cu cravată veneau scara să stea de vorbă cu ei...

Andreas i-a privit pe cei care acceptaseră să rămână. De ce o făcuseră? Nici el n-o știa. Poate că doreau să răzbune anii petrecuți prin lagărele și taberele nord-vietnameze. Poate că îi atrăseseră propunerile tipilor tunși scurt, cu cravate negre, cei cu care discutaseră ore în șir vreme de două săptămâni, de când elicopterul HH-53 îi debarcase la Quang Ngai. Indivizii ăia care vorbeau puțin, cu mine impasibile de jucători de pocher, le spusese că le oferă cetățenia americană, o pensie onorabilă și o identitate schimbată, dacă vor accepta să figureze ca „voluntari în Corpul Combinat de Raideri”, o unitate care la ora aceea nu figura pe nici un fel de hârtie și de care habar n-avea nimeni.... Trecutul șters și o bătrânețe asigurată.

Schimbau o Legiune cu alta. Diferența era că, dacă acceptau condițiile americanilor, nu făceau altceva decât să amâne scadența. Pe de altă parte, tipii tunși scurt (de ce naiba îi chema pe toți Jim?) nu le făcuseră decât celor cinci din infirmerie propunerile... Grupa locotenentului Mart Myers scosese doisprezece foști legionari de la Son Phat. Doar cinci dintre ei fuseseră racolați. De ce?

Spusese „da” cu toții. O făcuseră, poate, și din cauză că la vârsta lor nu mai știau să facă nimic altceva.

Louis Tarjac, poreclit Saint Tropez, era singurul francez. Era cel pe care Mart și Frank îl văzuseră primul, la marginea orezării,

însoțindu-l pe vietcong. Un blond înalt, cu părul creț, cel mai aiurit om pe care îl cunoscuse Andreas. Odată, la Ban Mun Lan, în Laos, când fuseseră duși să sape o rețea de tuneluri pentru un spital subteran, Louis primise, la fel ca toți ceilalți, o bluză neagră care se închidea cu patru nasturi mari, foarte asemănătoare cu uniformele vietcongilor. Comandantul lagărului era un tip mărunțel din Hanoi, un tip rafinat în felul lui (nu bea decât saké japonez, în cantități uriașe), dar care punea mare preț pe ordine și pe aspectul exterior al subalternilor și al prizonierilor, deopotrivă. Astfel, legionarii erau obligați ca în fiecare seară, după ce terminau programul, să-și spele unica bluză și s-o calce cu ajutorul unor pietre de râu plate, încinse la un foc aprins special în fața fiecărui adăpost.

Comandantul efectua în fiecare dimineață trecerea în revistă a militarilor și a prizonierilor. O cută nelalocul ei era suficientă ca să fii privat de o porție de orez. O pată de noroi te trimitea direct în „carceră“, o groapă umedă săpată în pădure, acoperită cu un grilaj de bambus, groapă prin care se târau păianjeni și o varietate de scorpioni a căror înțepătură se lăsa cu febră și delir...

Legionarii aflaseră că mărunțelul care conducea lagărul era adeptul unei școli mai blânde a *Lao Dong*-ului: o fracțiune care punea mare preț pe îndobâzirea și recuperarea prin muncă și educație. A fost o perioadă teribilă, în care Igor de pildă (el avea oricum antrenament în sensul ăsta) ajunsese să citeze pasaje întregi din gândirea lui *Bac Ho*, cu intonație chiar.

Cert e că, mai mult pentru a profita de pe urma condițiilor umane din lagărul de la Ban Mun Lan, legionarii îi făceau pe plac comandantului. Iar, în ce privea uniforma, se străduiau din răspuțeri s-o facă să arate bună.

Aiureala lui Tarjac era însă proverbială. De altfel, reușise să-i convingă și pe *ho doi* că era irecuperabil din acest punct de vedere. Într-o dimineață, de pildă, când se strânseseră la adunarea de dimineață, începuse să se holbeze uluit de la unul la altul: „De ce dracu' am eu doar trei nasturi la bluză și voi aveți patru?“ se uita el uimit la camarazii săi.

„Păi... ăsta-i modelul.“ replicase Igor.

„Ce naiba?“ Louis trăgea de bluză într-o parte și în alta, gândindu-se deja la ce pedeapsă o să încaseze după trecerea în revistă.

„Nu te jencează la gât?” întrebuse Andreas.

„Nu, nu... Nu-ș'ce dracu' am făcut cu al patrulea nasture... Cum dracu'...”

Se uita, implorând, de la unul la altul, de teamă să nu atragă vreo pedeapsă asupra întregii grupe. Când, râzând, i-au atras atenția că nu se întâmplase altceva decât că se încheiase greșit la bluză, Louis își examinase uluit uniforma.

Cu toate astea, avuseseră prilejul s-o constate de nenumărate ori, Saint Tropez era un atlas ambulant. Era suficient să treacă o singură dată printr-un loc necunoscut, indiferent că era noapte sau că ploua și nu vedeai mai departe de vârful nasului, pentru ca apoi să-ți reproducă după luni de zile fiecare accident al terenului sau modul în care erau dispuse crengile pe cel mai amărât arbust întâlnit în cale.

Dintre toți, pierduse cele mai multe kilograme în timpul detenției. Apăruse în grupul lor de prizonieri în 1957, la Cao Bang. Pe vremea aceea, Saint Tropez avea 85 de kilograme la 188 de centimetri. Fusesse capturat după mai bine de un an de rătăcire prin junglă, mâncând pe unde apuca, ajungând de fiecare dată la bazele franceze după ce acestea fuseseră evacuate. Își făcuse planul să se strecoare spre Vietnamul de Sud, lucru pe care l-ar fi reușit, fără îndoială, dacă n-ar fi fost urmărit în mod constant de ghinion.

Primul lui ghid făcuse dizenterie. Al doilea, găsit pe undeva pe la Ha Tinh, promisese că-l va trece granița pe un sampan de pescuit, dar în noaptea programată să iasă în larg, o vedetă a pazei de coastă blocase ieșirile din rada Ha Tinh și scotocise fiecare ambarcație în parte. Sampanul cu care ar fi trebuit să plece Tarjac a fost rechiziționat „pentru cauza *Lao Dong*”, iar ghidul a fost împușcat. Din întâmplare, Saint Tropez a aflat după câteva săptămâni că locotenentul care condusesese respectiva misiune, dezertase el însuși în Sud, chiar la bordul sampanului pe care îl rechiziționase.

Louis trecuse și prin alte încercări, dar era un tip căruia nu-i plăcea să vorbească despre ce i se întâmplase. Era în stare să povestească ore în șir despre cocktailurile pe care obișnuia să le bea la Caen și despre partidele de whist pe care le jucase cu prietenii lui din Franța, astfel încât cei din grupă ar fi fost în stare

să recunoască pe oricare dintre cunoștințele lui Tarjac, dacă i-ar fi văzut pe stradă. Cu toate astea, nici unul nu știa cum de ajunsese Louis în Legiune, nici ce făcuse înainte de încorporare, în afară de faptul că petrecuse ore în șir la masa de joc, consumând vagoane de *tequila con leche*.

Acum dormea cu pumnii strânși, în timp ce perfuzia energizantă îi picura în vene. Când unul dintre americani încercase să stea de vorbă cu el, Louis i-o retezase scurt:

– Vrei să mă înrolez din nou, este?

Tipul fusese complet luat pe nepregătite. Abia dacă apucase să-l invite pe Louis să ia loc.

– De fapt, începuse el, aș fi vrut să stăm puțin de vorbă. Să vedem dacă ești dispus să...

– Da, mă înrolez. Fără nici un fel de condiții, îl întrerupsese Louis și ceruse formularele să le semneze.

În patul de lângă el dormea Giuseppe Galba, zis Gold, un italian care, în 1952, furase niște bijuterii ca să plătească o operație de coloană pentru sora lui, imobilizată la pat. Apucase să plătească operația, sora lui se făcuse bine, dar poliția fusese pusă pe urmele lui Gold după ce samsarul de bijuterii de la Milano îl turnase.

Giuseppe trecuse granița clandestin, încercând să se adăpostească la niște prieteni din Marsilia, dar carabinieri anunțaseră deja Jandarmeria Franceză; a fost un noroc că Gold a ajuns la casa prietenilor săi cam în același timp cu polițiștii. Practic, chestia asta l-a salvat de arestare, iar Giuseppe a trebuit să continue să se ascundă vreme de câteva luni, lucrând ca ajutor de barman în port până când a văzut un afiș în care Legiunea Străină solicita înscrieri.

Fusese o mirare pentru toată lumea faptul că Giuseppe rezistase anilor de detenție. Fusese mereu un slăbănog, iar trecerea anilor și regimul de muncă forțată nu lăsaseră nici un fel de urme asupra sa. Se mulțumea cu mesele pe care li le dădeau victongii, de parcă mâncarea n-ar fi fost altceva decât un rău prescriptibil. De altfel, fusese singurul din grup cu care medicii și asistentele de la Quang Ngai nu trebuiseră să ducă muncă de lămurire ca să nu se îndoape excesiv după ce fusese adus de la Son Phat. Inițial, personalul sanitar își imaginase că Giuseppe juca teatru atunci

când strâmba din nas, refuzând până și puțina mâncare prescrisă în cadrul regimului de cruțare. Credeau că făcuse în așa fel încât își găsisse o sursă clandestină de alimente și îl supuseseră unei supravegheri stricte până ce el le atrăsese atenția că-și pierde timpul:

– Nu înțelegeți că mâncatul mă *enervează*? Pur și simplă mă scoate din minți! Mi se pare o pierdere de timp....

Igor Borjovski, în schimb, făcuse tot ce putuse ca să sară cumva peste interdicțiile stabilite de medici. De altfel, reușise în a treia zi să facă rost, de la unul dintre vietnamezii care făceau curat, de un hamburger și își petrecuse apoi toată noaptea zvârcolindu-se în pat.

– Ce-ai mâncat? I-a luat direct medicul chemat de urgență în infirmerie.

Din engleza pe care o știa Borjovski și accentul vietnamez, a ieșit un cuvânt ininteligibil, silabisit printre ienete.

– Cum ai spus? a repetat medicul regimentului, căscând ochii.

– '*Ampulkelu*!' mai apucase să zică Igor înainte să se apuce cu mâinile de burtă și să se aplece pe marginea patului. Nu mai avea ce să verse, gura îi era însă plină de salivă amestecată cu sânge.

– Sindrom Mallory Weiss, stabilise medicul cu un aer doct. Perfuzie cu scobutil și atropină, ordonase el, după care se întorsese, îmbrățișând cu privirea pe cei cinci legionari din infirmerie: V-am spus să nu mâncați decât ce vă prescriem noi. La ora asta, aveți cu toții mâțele foită de țigară...

Continuase punând mâna pe burta lui Borjovski și apăsând-o de câteva ori. Borjovski scăpase un vânt.

– Te beși, remarcase medicul, strâmbând din nas. Norocul tău. Te beși și ai burta moale. Bine că nu te-ai ales cu o perforație, conchisese el, ieșind din încăpere.

Cu toate astea, Igor le spusese celorlalți că nu mâncase în viața lui ceva la fel de bun ca un '*ampulkelu*, și că nu-și imaginase niciodată că pot exista asemenea sandvișuri deși, slavă Domnului, maică-sa era o expertă în sandvișuri; fusese doar ospătăriță la o autoservire și își hrănise copiii numai cu semipreparate.

Igor Borjovski era rus. Fost campion regional la aruncarea greutății, făcuse parte până în 1951 din echipa de atletism a

Armatei din Kiev. În timpul unor campionate la Paris, Boris reușise să înșele vigilența ofițerului de contrainformații care îi supraveghea și ieșise în oraș la o bere. Ghinionul lui a fost că a fost prins într-o altercație într-un bar de pe Boulevard de la Villette, de unde a fost scos într-o dubă a Poliției.

La începutul anilor cincizeci, războiul rece îmbrăca cele mai bizare aspecte: polițiștii de la secția unde a fost adus Igor sperau cel puțin într-o avansare când au realizat că tipul care le-a fost adus era, de fapt, căpitan în armata sovietică.

Erau decizi să facă un tapaj formidabil să-l plimbe pe Igor din tribunal în tribunal înainte ca rușii să facă presiuni pentru a-și recupera sportivul. Realitatea era că Igor băgase în spital trei șmecheri care se luaseră de o curvă și demolase pe puțin jumătate din local (sticlele, de pildă, fuseseră sparte *în totalitate*).

După ce un translator și-a făcut apariția în secția de Poliție, curcanii s-au apucat să-i ia o declarație cât se poate de amănunțită. În timp ce semna hârtiile scrise în franceză, primul gând al lui Igor a fost să încerce s-o șteargă cumva din secție. S-a uitat de jur-împrejur. Polițiștii stăteau cu ochii pe el ca și cum ar fi fost un colet uriaș cu lingouri de aur. Îl priveau și rânjeau, gândindu-se la primele pe care le vor încasa. Bun, și-a spus Igor. Momentan, n-avea cum s-o tundă din stabiliment. Preț de câteva minute bune, s-a gândit la sinucidere. Apoi, în timp ce-l conduceau în celulă, i-a trecut prin cap că singura soluție era să facă un asemenea tapaj, încât francezii să fie obligați să-l închidă într-o închisoare de-a lor. Oricum, numai să nu ajungă înapoi la Kiev cu tinicheaua de coadă!

N-a fost nevoie de măsuri extreme. Subcomisarul secției provenea dintr-o familie de ruși albi și era la curent cu ce-l aștepta pe Igor. I-a aranjat înscrierea în Legiune cât ai bate din palme, până să apară judecătorul de instrucție.

– N-o să fie prea cald acolo unde o să te trimită Legiunea, îi explicase subcomisarul. Dar cel puțin o să ai și tu un cuvânt de spus cu privire la ce o să ți se întâmple.

Igor avusese, într-adevăr, un cuvânt de spus. În timpul retragerii de la Bac Can trăsesese ca dementul până ce mitraliera i se blocase și atunci căzuse prizonier. Subcomisarul se înșelase însă când îi spusese că n-o să-i fie prea cald. Nimic nu putea fi mai

cald decât o zi fierbinte pe platourile din jurul Hanoiului, după ploaie.

Hector Mendez dormea în patul următor, un tip potrivit, brunet, cu părul lucios. Era cel mai tăcut dintre toți. Tipii cu cravate abia dacă reușiseră să scoată două-trei propoziții de la el. Părea că nimic din ce se întâmpla nu avea legătură cu el. Înainte de Dien Bien Phu, faima lui trecuse de mult de limitele unității sale. Făcea parte din categoria de indivizi pe care gloanțele păreau să-i ocolească din simplul motiv că nu erau luate în considerare. Hector ajunsese un fel de talisman, iar legionarii se îngheșuiau să plece cu el în misiune. Într-un fel sau altul, Hector reușea să-și aducă subordonații înapoi, indiferent unde i s-ar fi ordonat să se ducă.

În 1953 efectuase un raid în plin teritoriu Viet Minh, la peste cincizeci de mile depărtare de cel mai apropiat punct de sprijin. Echipa lui aruncase atunci în aer o stație de radiocomunicații de lângă Lao Cai, la doi pași de frontiera chineză, iar zvonurile spuneau că Hector își prelungise raidul, contrar ordinelor, până pe teritoriul Republicii Populare Chineze, montând încărcături detonante pe linia de cale ferată ce unea Zhuong Chei de Hanoi.

Comandamentul francez de la Saigon negase orice fel de legătură cu incidentul respectiv, dar Hector fusese decorat cu Crucea de Cavaler, personal de mareșalul de Lattre. Asta nu-l ferise de prizonierat, căzuse în mâinile vietnamezilor la Cao Bang și rămăsese acolo până se formase grupa de prizonieri din care făcuse parte timp de doisprezece ani.

Andreas s-a dat jos din pat și s-a uitat pe fereastră. Marea Chinei semăna cu un cristal mat peste care cerul părea să se deschidă cu lentoare. Cu o scară înainte, Myers venise la infirmerie să le spună că șmecherii de la comandament hoțărâseră că perioada de refacere se încheiase și vor intra în ciclul de pregătire.

- Și el? îl arătase Andreas pe Louis.
- Toți. Fără excepție, spusese Myers.
- Cine conduce programul?

Mart se scărpinase în vârful nasului. În timp, Andreas avea să-și dea seama că acest gest era ticul lui Mart, îl făcea ori de câte ori era încurcat.

– Vom fi doi. Sergentul Crispin și cu mine.

– Ah, zâmbi Andreas.

Mart se încruntă, iar sprâncenele stufoase părură că i se ating.

– Uite ce e, Andreas! Pe mine, toată povestea asta cu înscrierea voastră în cadrul unității noastre mă lasă rece. Că-mi sunteți voi sau alții camarazi, nu mă interesează. Problema e că n-am să țin cont de gradele pe care le-ați avut în Legiune și am să mă port cu voi așa cum o fac cu oricare alt recrutar, pricepi?

Andreas răsuflă adânc.

– Nu văd care e problema. Din câte știu eu, nimeni n-a cerut să se țină cont de gradele avute înainte.

– Așa e... Vroiam însă ca lucrurile să fie clare de pe acum. Nu mă interesează ce cred despre voi cei de la Saigon. Nu mă interesează că ei își imaginează că puteți să-i scoateți din rahat acolo unde alții au dat greș, din cauză că ați petrecut atâția ani pe aici. Nu mă interesează ce planuri au cu voi... A făcut o pauză și s-a scărpinat din nou în vârful nasului: Am să scot unul din voi, Andy, asta am să fac! Am să scot unul din voi și cine nu corespunde, zboară din unitatea mea, înțelegi? Tipii de la Saigon pot să mă înlocuiască din funcție sau pot să mă detașeze unde au ei chef, dar am să-mi fac treaba cum știu mai bine, Andy, pricepi?

Andreas a făcut semn că da. Și-a aprins o țigară și l-a privit pe Mart în ochi:

– Pot să-ți pun o întrebare?

– Uite ce e, Andy! Poți să-mi pui ce fel de întrebare vrei! Ce o să se întâmple la instrucție e una, ce discutăm aici e alta. Acolo, am niște treburi de rezolvat cu tine și cu oamenii tăi. Aici, discutăm, ne îmbătăm și mergem după gagice, dacă ai chef. Eu nu amestec lucrurile.

– În regulă, a făcut semn Andreas că pricepe, după care a continuat: Ai cumva impresia că suntem prea bătrâni pentru chestia asta, Mart?

– Exact, răspunse Mart grăbit, ca și cum i se lua o piatră de pe inimă. Prea bătrâni și prea consumați. Știu sigur că doisprezece ani de junglă nu trec fără urme.

– Aha... răspunse Andreas, rămânând pe gânduri. Aha.

Au rămas tăcuți vreme de câteva minute, privind la manevrele unui distrugător care intra în radă. Apoi Andreas aruncase țigara și se pregătise să iasă pe verandă.

– Ne vedem mâine dimineață, Mart.

– În regulă, Andy. Pe mâine.

Mart dădu s-o ia spre bungaloul medicului, dar se opri brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva:

– Încă ceva, Andy...

– Spune!

– Să știi că mie nu-mi plac simulacrele.

– Te înțeleg perfect, *locotenent* Myers! îi răspunse și-l privi drept în ochi. Dacă ai să poți, o să ne omori!

„Dacă ai să poți, o să ne omori...”

Andreas era cel mai mare în grad dintre legionari. Când fusese parașutat la Dien Bien Phu, avea gradul de locotenent. Dispărut în acțiune, fusese înălțat la gradul de căpitan „pentru servicii excepționale”, un gest mai degrabă nobil decât pragmatic, câtă vreme solda lui Friessner nu-i mai costa nimic pe grașii de la Serviciul financiar al Armatei franceze.

Personne comunicase toată povestea lui Bainbridge, iar acesta, în cursul unui briefing, îl informase la rândul său pe Myers. Andreas Friessner nu afluase încă despre înălțarea lui în grad efectuată după ce fusese luat prizonier. Dar, atât comandamentul american, cât și propriii săi colegi, fuseseră dispuși să-i recunoască autoritatea fără să fie nevoie să-i pună epoletii pe umeri.

Simulacre... Ce naiba făceau ăștia aici? Andreas întorsese problema pe toate fețele cu Borjovski. Rusul își jucase cârlionții roșeați și ridicase din umeri.

– Poate că folosesc gloanțe adevărate. Poate că o să azvârlim cu grenade reale. Poate că o să traversăm câmpuri cu mine care or să ne zboare coaiele... Dracu' știe.

Soarele a răsărit la 6.43 fix. Louis căsca deja. Se holbă mirat, simțind că ceva îi împiedică mișcărilor brațului stâng. Perfuzia!

– Hei! Nu-mi scoate nimeni drăcia asta?

Ușa de la intrare s-a deschis ca la comandă și Mel, cea mai bătrână dintre asistente, intră în infirmerie, părând că înoată în propriile-i șunci.

– Ce-i, puiule?

– Acul! Nu pot să mă dau jos din pat.

Mel a aruncat o privire către sticla cu glucoză și a clătinat din cap.

– Nu încă. Au mai rămas vreo treizeci de mililitri. Trebuie să-i încasezi pe toți, a pufnit ea. Nu vă mișcați de-aici, a zis înainte să părăsească încăperea. La opt, vine doctorul Simmons.

– La opt vine doctorul Simmons, a îngânat-o Louis și s-a întins până i-au pârâit oasele. Nu vi se pare că americanii ăștia se poartă muiereste? Eu unul mă simt într-o formă perfectă de câteva zile încoace și ei continuă să mă ardă cu perfuziile astea... Igor ar putea să mănânce nu unul, ci patru *'ampulkele* deodată, dar ei ne țin tot pe regim.

– Eh, poate că nu numai americanii or fi așa, replică Hector. Ai văzut ce se întâmplă acum prin lume, nu? Oamenii ies în stradă și spun că nu mai au chef de război... Am auzit acum câteva zile la radio pe unul care spunea că se taie prea multe păduri și că se vând prea multe mașini... V-ați fi imaginat vreodată așa ceva? S-au schimbat o grămadă de lucruri de când ne tot târâm noi prin jungle cu gălbejiții...

Îl privi cu toții lung pe Hector. Se ridicase din pat și, așa cum obișnuia pe vremea când încă nu căzuse prizonier, primul lucru pe care îl făcu, se privi într-o oglindă și își trecu mâna prin păr. Ceea ce îi uimea cel mai mult însă, era șirul de propoziții, aproape nesfârșit pentru el.

– Prea multe mașini vândute, ați auzit? repetă el.

– Pe mine m-au înnebunit reclamele, se băgă Giuseppe. Concedii în Bahamas, la asta făceau reclamă. Patru sute cinspe' dolari de persoană, așa spuneau... O avere! Cine naiba poate să se ducă în Bahamas dacă ei pun prețuri așa de mari?

– Parcă poți să știi cât mai face un dolar acu'? întrebă Louis. S-o fi devalorizat, naibii! Treispe' ani sunt al dracu' de mult. Andy! Ai idee cam cât mai costă o mașină?

Andreas s-a scărpinat în cap. Văzuse o grămadă de reviste în ultimul timp. Citise și el, ca și ceilalți, ca apucatul, doar-doar o recupera cât mai repede întâmplările care se seurseseră paralel cu detenția, fără știrca lor. Germania se împărțise în două (Andreas era să se ia la bătaie cu Louis, care se bucurase teribil din cauza asta), oamenii zburaseră în cosmos. USA și URSS trecuseră la „o mustață de cotoi“ de un război nuclear, după cum

spusese Igor, iar lumea nu mai asculta nici cântonele, nici foxtrot, nici jazz.

Giuseppe, care se lăudase toată perioada prizonieratului că știe să cânte la chitară, se rugase cu cerul și pământul de sergentul Simms, un negru tare simpatie, care părea la fel de căzut din lună ca și ei, să-i împrumute chitara lui. Se întâlniseră cu patru nopți în urmă și sporovăiseră pe verandă, iar Simms consimțise, într-un târziu, să-i dea lui Giuseppe chitara.

– Numai să fii atent cum cânti, îi spusese el, cu un aer nesigur, ca și cum Gold s-ar fi pregătit s-o folosească pe post de țință, nu de instrument muzical.

Era o chitară tare veche, cu lacul sărit, roasă sub rozetă de loviturile încasate de pană în timpul acordurilor. Andreas, Igor, Louis și Hector ascultasera încântați, deși Giuseppe fusese primul care recunoscuse că, după atâta timp, avea oarece dificultăți în a face prizele pe grif. Numai că, pe măsură ce cei cinci legionari erau din ce în ce mai duși pe gânduri, melodiile lui Giuseppe răscolindu-le amintirile, Mart. Frank, dar mai ales Simms, băteau din ce în ce mai nerăbdători din picior, abia abținându-se să nu vorbească în gura mare.

În mod cert, melodiile care îi încântau pe legionari îi plictiseau de moarte pe americani.

– Ce-a fost asta, tăticule? nu s-a mai abținut Simms la un moment dat.

– Eh, nu mai am deloc antrenament, comentă Giuseppe încurecat și-i întinse chitara lui Simms, care se uita clipind dintr-o parte în alta.

– Ba da, ba da, ai antrenament..., spuse el. Mi-ar plăcea și mie ca după treispe ani de pauză să-mi mai meargă deștele așa...

– Păi atunci, ce nu-ți convine la cum am cântat?

Simms a rămas puțin pe gânduri, după care a spus:

– Păi, parcă ai fi la operă. Așa ai cântat. Ca dășteptii ăia de la Operă...

– Ca la operă? Ultimul cântec obișnuiam să-l cânt la Milano, duminica, atunci când mergeam cu logodnica în par...

– Logodnica? În par? se holba Simms din ce în ce. Asta le cântă italienii gagicelor lor? Ia fii atent aici!

Luă chitara și porni dintr-un re minor spart și se apucă să se tânguie, alternând la fiecare opt măsuri cu un scurt intermezzo solistic. Lui Hector îi căzuse țigara din gură iar Andreas, care la început bătuse tactul din politețe, se oprise pe la mijlocul piesei, neștiind foarte clar dacă Simms nu-și bătea cumva joc de ei. Trase cu coada ochiului la Frank și Mart. Ei erau încântați sau, cel puțin, așa păreau. Te pomenești că americanii vroiau să-și bată joc de ei? Simms continua să se tânguie într-o suită de falseturi care zgâriau urechile.

Louis n-a mai rezistat, s-a ridicat și a luat-o nervos către infirmerie.

– Mi se pare că cineva își bate joc de noi! Iansă el peste umăr. Simms se opri.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Mart. De ce s-a supărat?

– Ce-a fost asta, tăticule? Îl imită Giuseppe pe Simms.

– Păi, așa le cântăm noi în Georgia gagicelor.

– Și la New York, spuse Frank. Simms a cântat *Walking Wounded*... blues-ul lui Elvis. A fost cea mai difuzată piesă în '64, de pe o coastă pe alta...

– Elvis? Cine dracu' e Elvis?

– Presley. Elvis Presley. Ce dracu'? Vietcongii n-aveau chiar nici un aparat de radio?

– Ba aveau. Dar cine mă-sa ar da așa ceva la radio? se enervase Hector.

Mda. Erau o grămadă de lucruri care se petrecuseră de când cei cinci dispăruseră în junglele Indochinei. Andreas se întreba acum cât putea să mai coste o mașină. De unde îi venise ideea asta lui Hector? Când Andreas părăsise Germania, nimănui nu i-ar fi dat prin cap că mai putea să-și cumpere mașină. Pe vremea aia, lumea se străduia doar s-o ducă de pe o zi pe alta. O cunoștință de-a mamei sale se culcase odată cu un țăran de pe lângă Stuttgart pentru douăzeci de kilograme de cartofi, când naiba să te mai gândești să strângi bani pentru un automobil?

Iar acum, unii spuneau că se vindeau prea multe mașini....

– Cum zicea tipul ăla la radio? De ce-l deranja că se vând atât de multe mașini?

– Poluează, răspunse Hector.

– Poluează? pufni Igor în răs. Salonul se umplu treptat de hohotele lor de răs, iar ei se clătinau ținându-se de burtă. Poluează, zici? mai reuși Igor să articuleze.

Hector rămăsese impasibil.

– Poluare, nu poluție, idioților. Cică aerul devine irespirabil din cauza gazelor de eșapament. Coșuri de fabrică. Avioane. Cică ne îndreptăm spre moarte sigură din cauză că prea multă lume are automobile.

Se opri din cuvântarea nemaipomenit de lungă pentru el și-i privi stăruitor. Ceilalți continuau să râdă, deși îl priveau uimiți.

– Tipul ăla care vorbea era cumva doctor? întrebă Louis.

– N-a spus ce era. Da' vorbea ca un doctor. Aia ai voie să faci, aia n-ai voie. Aia e bine, aia nu e bine. Despre mașini, zicea că nu e bine că-s' prea multe...

– Mi se pare mie, sau s-au cam înmulțit doctorii din '54 până acu'? se interesă Igor, brusc devenit serios.

– Și mie mi s-a părut că s-au înmulțit, constată Andreas. Și prin reviste se găsește mereu câte ceva care serie că aia ai voie să faci, cutare haine nu sunt bune, cutare haleală te îngrașă și așa mai departe...

– Poate că d'asta nu ne lasă să ne îndopăm cumsecade, se strâmbă Igor, plictisit.

– Că vorbeam de doctori, reluă Andreas. Azi o să ne facă vizita medicală. Să vadă dacă suntem apți să intrăm în ciclul de antrenament.

– Pe mine cred că mă amână, zise Louis și le făcu cu ochiul, apoi ridică brațul cu perfuzia. Sunt încă în refacere.

– Bună ziua! se auzi vocea autoritară a lui Mart, care intrase val-vârtej înăuntru.

– Salut, Mart, ridică Andreas mâna, relaxat.

În urma lui Mart intrase un caporal uriaș care descărcă un sac de pe umeri. A ieșit din infirmerie, făcând loc altui caporal care descărcă și el un sac de pe umeri. Scena s-a repetat, trasă la indigo, de câteva ori la rând.

– Hei! Ce naiba faceți aici, Mart?

– Ți-am spus că de azi începem ciclul de instrucție. Andy! Aici sunt uniformele voastre.

Andreas pufni în răs.

– Eh, mai avem ceva timp la dispoziție. Doctorul Simmons a zis că vine să ne facă o vizită de bun rămas. N-o să apară înainte de șapte jumate'. Și de unde știm noi care sunt Țoalele fiecăruia?

Mart îl privi un pic mai lung decât ar fi trebuit. Instinctiv, Andreas se îndreptă și îi susținu privirea. Ce dracu' se întâmpla? Te pomenești că Mart se sculase cu curu-n sus și acum îi încăleca pe ei...

– Țoalele? Le găsiți voi! Oricum, vreau să fiți îmbrăcați când o veni doctorul Simmons, stabiliți Mart și ieșiți din infirmerie strigând: Asta înseamnă că la 7.15 vreau să fiți gata.

– Hei! Eu ce fac cu perfuzia? strigă Louis în urma lui.

– Te descureci! se auzi vocea lui Mart de pe verandă.

S-au uitat unii la alții. Ce naiba? Mart o lua deja în serios? Le spusese foarte clar de câteva zile încoace că cielul va fi precedat de vizita medicală. Eh, prostii! Au luat-o cu toții, mai puțin Louis, spre mormanul de haine din mijlocul camerei. Ridică pantalonii, bluzele, ciorapii, bocancii. Le examinau neîncrezători, le întorceau de pe o parte pe alta, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că vor îmbrăca iar uniforme.

– Parcă ar fi jeansi băgați în vopsele kaki, comentă Hector și-și trase o pereche de pantaloni pe el.

– Hei! le strigă Louis. Vedeți să-mi lăsați și mie o pereche...

N-apucă bine să termine fraza când, de pe platoul dintre bungalouri s-a auzit urletul ascutit al unei sirene. Imediat, ropotul unor pași grăbiți a umplut baza, uși s-au dat de perete, iar vocile ofițerilor au prins să strige ordine scurte.

– Ce naiba...

Lennox băgă capul pe ușa infirmeriei și răcnii:

– Afară! N-auziți alarma?

– Lennox! Ce-i tâmpenia asta? se ridică Louis în coate și-i făcu cu ochiul.

– E alarmă, idiotilor! Ați uitat ce trebuie făcut în caz de alarmă? Voi unde mama naibii ați făcut armata?

Parcă apăsase pe un buton. Au țâșnit cu toții de la locurile lor și s-au repezit să-și tragă pe ei hainele kaki. Louis s-a năpustit jos din pat, și-a smuls perfuzia din antebraț și, săltând de pe jos un rând de haine, a țopăit afară din infirmerie în timp ce se îmbrăca. Se trezi pe platoul inundat de primele raze ale zorilor

și simți briza sărată ce venea dinspre Marea Chinei. Se izbi de un negru care alerga către comandament, apucă să-l vadă pe Hector dat de-a berbeleacul de un uriaș în uniformă de infanterist marin și, înainte să-și dea seama cum, se trezi privind în dreapta, încercând să se alinieze nu se știe cu cine, îmbrăcat cu uniforma pe care nu mai știa când și-o trăsesese pe el.

Reflex, a privit în jos: nu apucase să-și lege șireturile de la bocanci. Își spuse că degeaba trecuseră anii, pentru că nici o armată nu se gândise să introducă încălțări pe care să nu mai fie nevoie să le închizi cu șireturi.

– Un atentat în cartierul roșu, se auzi de undeva de la capătul platoului.

Louis îl văzu pe Hector în dreapta lui. Se străduia să stea cât mai drept, dar îi făcea semn cu bărbia. Abia atunci Louis realiză că sângele îi pătase mâneca stângă a cămășii kaki. Uitase de perfuzia smulsă din antebraț... La dracu'! O să se oprească și hemoragia asta la un moment dat! Acum însă se întreba de ce naiba nu vine nimeni să le dea ordinele pentru alarmă! De unde să știe ei ce au de făcut?

– Grupa Friessner! se auzi răcnetul lui Mart, incredibil de puternic față de dimensiunile sale. Unde-ți sunt armele, grupă Friessner?

Sirena urla din ce în ce mai ascutit. Porțile de metal de la intrarea în bază se dădură în lături și un convoi de patru camioane vopsite în culori de camuflaj dădu buzna pe platou.

– Permiteți să raportez, locotenent Myers! făcu Andreas un pas în față. Nu ne-au fost distribuite nici un fel de arme. În infirmerie, nu s-au...

– E alarmă, *soldat* Friessner! Voi nu v-ați interesat încă de unde vă faceți rost de *arme*? Din ce armată ați făcut parte până acum, Friessner?

– Mart, uite ce e... încep Andreas, buimac.

– Nici un Mart! Din acest moment, pentru fiecare dintre voi, sunt *locotenent* Myers! Unde vă sunt armele? De ce nu v-ați interesat ce se întâmplă cu armamentul *vostru*?

Jacques Personne, unul dintre tipii cu cravată pe care nu-i chema Jim, apărură și el la capătul platoului, alături de colonelul Bainbridge. Îi examina cu un ochi critic pe cei cinci legionari.

Mart continua să urla în urechea lui Andreas care înțepenise în poziția de drepti. Camioanele își ambalau motoarele în timp ce un grup de marines în kaki se cățarau pe obloanele benei, dispărând sub copertinele de camuflaj.

– Nelson! Marchează chestia asta! Grupa Friessner habar n-are din ce armată face parte! Grupa Friessner habar n-are unde-i sunt armele! Grupa Friessner e o adunătură de căcăcioși care nu pot executa exercițiul de alarmă!

– Hei! Rastelurile cu arme sunt în bungaloul B! se trezi Hector că vorbește, cu creierul clocotind. Nu ne-a dus nimeni acolo să ne predca armamentul!

– Dacă știți unde sunt armele, de ce dracu' mai stați să vă uitați în gura mea? chiui Mart și-și puse mâinile în șolduri.

Se repezică cu toții spre bungaloul B. Louis se ținea de antebrațul stâng. Când trecu prin dreptul lui Personne, îi suflă:

– Țsta ce fel de joc mai e, Jim?

– Sunt curios ce-ar fi zis sergentul Pontault dacă te-ar fi văzut azi cum te faci de răs..., a auzit Louis răspunsul din spate și a simțit cum îl trece cu fiori pe șira spinării. Cât de multe putea să știe tipul ăsta, Jacques Personne? Băieții îi spusese că aveau impresia că Jacques ar fi fost în stare să le spună povestea fiecăruia de la cap la coadă.

Au intrat pe ușile vopsite în cafeniu în bungaloul B. Au simțit că li se ridică părul în cap. Fișetele aveau ușile larg trase în lături, armamentul fusese scos, dezasamblat și azvârlit pe podea, claie peste grămadă. Încărcătoare de M16 se îțeau dintre țevi de răcire pentru M60 deșurubate, amestecându-se cu sectoare de AK 47 și cu arcuri recuperatoare pentru carabine Holland & Holland.

– Ce dracu' facem, Andreas? se holbă Igor. Tipii văd că o iau în serios. Nu ne lasă nici să ne încălzim!

– Îi bag în mă-sa! scrâșni Andreas. Ia culegeți voi tot arsenalul ăsta! Ne descurcăm noi cu ăștia care trebuie să aibă mereu pe cineva care să le spună ce au voie să mănânce și ce să îmbrace! Executarea!

Își regăseau pe nesimțite reflexele din timpul campaniilor trăite cu ani în urmă. Fără să se vorbească, Hector și Giuseppe se repezică la fișete, de unde scoaseră două pânze de cort pe care

le întinseră pe podca. Igor și Louis se aplecară și săltară cu brațul piesele dispartate de pe jos, aruncându-le pe pânzele de cort cât ai clipi din ochi.

– Înapoi pe platou! ordonă Andreas.

S-au aliniat iarăși în fața lui Mart și a lui Frank. Lennox trecu rapid prin fața lor, zăbovi o clipă în fața lui Louis, care continua să sângereze, apoi trecu mai departe cu un aer plictisit, ca și cum zgârietura aia care sângera nu conta absolut deloc.

– Probabil că vă imaginați că tipii ăia care fac acasă demonstrație o să vă scoată curu' din foc! Probabil că vă imaginați că o mână de hippy care urlă Flower Power o să-i împiedice pe victcongii să tragă după voi! Probabil că vă imaginați că există niște proști care să poarte războiul ăsta în locul vostru! urla Mart, din ce în ce mai roșu la față. Direcția: stâncile de la nord! Înainte, fuga mars!

Andreas se așeză automat în fruntea lor și o luă la fugă. Trecură de bungalouri, ajunseră în dreptul unei grădini cu plante ornamentale pe care Andreas n-o ocoli, dimpotrivă, își făcu ambiția să aleagă direcția de mars care punca jos cele mai multe tufe de anturium și vrejuri cu orhidee. Știa că la capătul grădinii întreținute de cei din corpul de intendență se află un gard. A fost pentru prima dată când a regretat că nu-și făcuseră din timp rost de arme: dacă ar fi avut baionetele la dispoziție, și-ar fi făcut un titlu de onoare să-l dea jos sau să-l găurească.

– Mergeți ca adormiții! Dați mai repede din picioarele alea! se auzi iarăși vocea lui Mart, care alerga cot la cot cu ei.

Louis simțea deja că pieptul îi ia foc. Hector începuse să tușească. Lui Giuseppe îi ieșiseră ochii din cap. Semnaseră, fir-ar al naibii să fie! Acum ar fi putut să se afle pe un pachebot, mergând spre Franța, unde îi aștepta o pensie și o ofertă de serviciu onorabilă, pe lângă întâlnirile periodice cu vechii camarazi de arme... Lui Andreas îi trecu prin cap că numai Jacques Personne purta vina pentru faptul că ei cinci continuau să se afle aici, asudând și gâfâind în numele a ceva care avea doar legături foarte vagi cu Legiunea. Îi agățase cu tot soiul de vorbe pompoase.

Acum, plăteau. Sau poate că, de fapt, chiar asta doriseră și ei?

Au sărit gardul simțind cum inima li se zbate nebunește în piept. Giuseppe și Hector pasară sacii cu armele demontate lui Louis și Igor, apoi își continuară alergarea. Urma o zonă relativ îngustă de nisip, după care se întindeau stâncile negre, colțuroase.

– Hai, că nu mai avem mult! suflă Hector și alergă mai repede, grăbit să ajungă în dreptul pietrelor.

După aproape jumătate de minut, ajunseseră în dreptul primilor bolovani și se lăsară să cadă pe nisipul cenușiu, care cum nimeri. Mart trecu printre ei în fugă, talonat de Frank și Lennox și, fără un cuvânt, urcă pe stânci și continuă alergarea, țopăind printre țăncurile ascuțite.

– Hei! Ai zis: direcția stâncile din nord! suieră Andreas.

– N-am spus că stâncile sunt ținta! se auzi vocea ritmată de fugă a lui Mart.

Louis își dădu ochii peste cap.

– Țștia și-au pus în cap să ne omoare...

– Pe dracu'... vor doar să ne arate cine e la manete, suflă Andreas. Hai după ei. Am de gând ca la momentul potrivit să le facem și noi bucata. Nu vreau să-i aud vreodată că le-am rămas datori. Marș după ei!

Se ridică și se cățăără primul pe stânci, urmat de ceilalți patru. Soarele ieșise cu totul din mare și, așa cum se întâmpla la acea latitudine, încingea deja toate obiectele. Nici unul dintre ei nu-și dădea seama ce rost are fuga asta pe stânci cu care n-aveau cum să se întâlnească pe nici unul dintre fronturile pe care vor fi trimiși să lupte. Doar că-i vedeau pe Mart, Frank și Lennox cum țopăie fără probleme, în timp ce ei se dezechilibrau la fiecare pas. La un moment dat, cei trei săriră în gol, dispărând într-o groapă ascunsă privirii.

Era un golf mic, cu o plajă extrem de îngustă. Când Andreas sări și el, realizează că nu-i vede pe cei trei nicăieri. S-a oprit preț de o clipă după ce a aterizat pe nisip și s-a uitat de jur-împrejur, în timp ce Louis, Hector, Igor și Giuseppe săreau și ei pe plaja îngustă.

N-au apucat să-și dea seama ce se întâmplă cu ei. Mart tăbărâse deja asupra lui Louis, îl încercase pe umăr și-l azvârlise în nisip, Hector zbură prin aer, proiectat de Lennox, în timp ce Frank atîntea un M 16 asupra celorlalți doi:

– De regulă, cam asta e cursa pe care trebuie s-o faceți înainte să dați piept cu vietcongii! suflă Mart, plictisit, în timp ce legionarii se prăvăleau pe nisip, extenuați. Niște puști de doispe ani, cu arcuiri, ar fi de ajuns ca să vă facă praf! Aveți cinci minute ca să vă trageți sufletul!

Cei cinci au dat din cap. Habar n-aveau dacă soarele era cel care le prăjea retinele sau dacă ochii nu le ieșiseră din cap de efort. Aveau impresia că întreg corpul le este zgâlțâit de bătaile îngrozitor de rapide ale inimii. Uniformele le erau flească de transpirație. Louis se rostogoli până în apropiere de Mart și se uită către bidonul cu apă rece atârnat la șold. Locotenentul îi urmări privirea și se strâmbă, disprețuitor:

– Ce zici, puiule? Participi și tu la războiul nostru? Întrebă el deșurubând capacul bidonului și vărsând apa pe nisip. Următorul exercițiu: tragere la punct fix! Mă duc cu Lennox să amplasăm țințele. Frank rămâne aici să vă păzească dacă vă vine cumva ideea să trageți după noi....

Deja dispăruseră spre un pâlce de palmieri, în spatele stâncilor.

– Vă reamintesc că încă n-aveți cu ce să trageți, zise Frank într-o doară.

Andreas despături una dintre pânzele de cort. Avea senzația că mâinile îi sunt de vată, ca și cum abia le-ar fi scos dintr-un curent de apă înghețată. Hector se apropie de el și se chinuie să pună deoparte piesele componente ale armelor. Nu văzuseră în viața lor cum arată un M16 sau un M60, nici măcar întregi, iar acum se trezeau că trebuie să le recompună din bucăți, ca la un joc de puzzle ale cărui reguli nu le erau explicate pe deplin.

– Am reușit să pun cap la cap AK-ul! anunță Louis și, trase de probă un foc în aer.

– Vino și dă-ne o mână de ajutor dacă ești așa șmecher!

Până la urmă, Hector se ridică triumfător cu un M16 în mână. Îl cântări, îl puse la ochi, apoi ținti o scândură care plutea la câțiva metri de țărm. Rafala îl zgâlțâi un pic mai mult decât se aștepta, dar gloanțele se înlipseră în bucata de lemn spulberând-o în așchii.

Între timp, Hector reușise să găsească și câteva grenade pe care le puse alături.

- Le folosim? aruncă el o privire către Frank.
- Nu acum... Vrem să vedem de ce sunteți în stare cu puștile...
- Cu monstrul ăsta o să fie mai greu... arată Hector piesele mitralierei grele. Cum naiba se încarcă benzile astea?

Se chiora la benzile de pânză și la cartușele de cupru care păreau să joace în bandulieră.

– Le punem așa cum se nimereste... Trebuie să le înghită arma asta cumva.

– Mda. Dacă le puncti cu vârful în față, trebuie să le înghită cumva, comentă Frank. Grăbiți-vă, că Mart îmi face semn că a pus țintele la locul lor...

S-au cățărat pe buza stâncilor și au privit în direcția indicată de Frank. Mart și Lennox erau acolo, făcând cu mâna, după care s-au deplasat în salturi către ei și s-au ascuns îndărătul unui parapet de ciment. Andreas s-a frecat la ochi. Unde naiba trebuia să tragă? Nu vedea nimic în afara pietrelor, a parapetului și a palmierilor.

– Soldat Andreas! strigă Frank. Te anunț că ședința de tragere a început.

Andreas s-a uitat la Hector. Hector a ridicat din umeri. Louis a lansat, plictisit:

- Își bat joc de noi, Andreas! În ce dracu' vor să tragem?
- Sunt chiori sau ce au? se auzi vocea lui Mart din spatele parapetului.

– Nu văd țintele, Mart! strigă Frank de lângă ei. Tipii ăștia sunt așa de chiori că nu văd țintele...

– Isuse! De ce a trebuit să cadă pocinogul ăsta pe capul nostru? Arată-le țintele, Frank!

Frank se lăsă pe vine în dreptul lui Andreas.

– Soldat Friessner! Eu nu știu cu ce fel de vietnamezi v-ați luptat voi, dar ăștia cu care avem treabă acum nu au nici uniforme de paradă și nici nu se plimbă așa, ca să-i vadă oricine... De regulă, au niște țoale de nu le deosebești de trunchiurile unui copac și poartă pe cap tufe întregi de *muong*... Da' trebuie să se uite și ei pe undeva..., așa că ramurile de *muong* sunt date în lături, ca niște cortine...

Întinse mâna către marginea pâlcului de palmieri și conchise:

– Uite! Exact cum sunt crengile alea... Le vezi acum, soldat Friessner?

Le vedea. De la distanță, păreau niște corturi minuscule. De fapt, și-a dat seama el, diferența frapantă față de tufele de *muong* veritabile consta în bogăția crengilor din jurul tulpinii.

– Ce părere ai, Louis?

– Locotenent Myers! strigă Louis în loc de răspuns. Cum o să ne notezi?

Mart nu scoase o vorbă. Frank, în schimb, se uită la ceas și-i spuse:

– Ascultă, soldat Tarjac! Aici nu are nimeni interesul să te depuncteze așa, de-al dracului... Dacă îți imaginezi că stă cineva cu vreun carnetel în mână ca să-ți mărecheze ție punctajul la ședința de tragere, te înșeli amarnic... Problema ta e să tragi cât mai bine, iar problema noastră e să-ți spunem dacă ai făcut bine sau nu. N-o să stea nimeni după fundul vostru să vă învețe ce aveți de făcut... Credeam că ați parcurs ciclul de instrucție elementară și că acum nu trebuie decât să vă reamintiți ce ați învățat și să băgați la cap câteva trucuri noi. Războiul nu prea s-a schimbat în timpul anilor voștri de prizonierat.

Făcu o pauză și răsufală adânc. Rânjea într-o parte, ca și cum i-ar fi fost silă că vorbește atât de mult cu ei, dar aveau să-și dea seama în timp că acesta nu era decât un tic de-al lui Frank Weatherford.

– E prima și ultima oară când stă cineva de vorbă cu voi! De acu' înainte, noi ordonăm și voi executați! De-acu' înainte, voi executați ordinul, iar noi o să vă spunem cât de incapabili sunteți! 'Nteles?'

– O.K.! lansă Friessner petrecându-și banduliera carabinei peste umărul drept, apoi, fixând cătarea pe unul dintre tufișuri, trase primul foc. I se păru că reculul este prea puternic pentru greutatea armei. Louis trase și el în același timp. Nimeri la fel de sus, semn că reculul îl luase și pe el pe nepregătite.

– Mâna din față, strigă Andreas. Armele astea au tendința să devieze în sus...

Hector dădu din cap și trase, la rândul său. Giuseppe și Igor traseră în același timp. Zgomotul metalic al carabinei M16 se amestecă cu plesnetul sec al AK-ului rusesc și cu bulnetul

remanent al mitralierei grele, în spatele căreia se înfumetase să se așeze Borjovski.

Urmă o răpăială care izbi repetat pâlcul de palmieri, de parcă o ploaie invizibilă s-ar fi strecurat printre copaci, făcând să se clatine frunzele de *muong*. În câteva secunde, tufele contrafăcute zburaseră în toate părțile.

– Eh, e bine sau rău? întrebă Friessner, ridicând capul spre Frank.

Dar Frank dispăruse.

– Hei! Am terminat! răzni Hector și se ridică dintre pietre, căutându-i cu privirea pe cei trei. Igor scuipă într-o parte și trase cât de tare putu de banda de pânză ce conținea cartușele mitralierei.

– S-a blocat, fir-ar a dracului să fie! exclamă el. Ce fel de arme au ăștia?

– Iar își bat joc de noi, remarcă Louis. Tipii se joacă sau ce? Igor scoase un strigăt de triumf și le spuse:

– Și eu știu să mă joc! M-am filat eu cam cum merg treburile pe aici... Îi scoatem imediat de unde s-au ascuns.... Acoperiți-mă!

Țâșni dintre stânci și împrășcă stâncile din jur cu o rafală. Louis și Andreas ridicară carabinele și traseră undeva în stânga pâlcului de palmieri, iar Hector răzni cât îl țineau bojecii:

– Nu fiți tâmpiți! Stați așa, că-i radem cu grenadele!

Două proiectile negre se rostogoliră după o traiectorie în arc de cerc pe deasupra stâncilor colțuroase, căzând dincolo de parapetul de ciment.

– Opriți focul! se auzi vocăa nervoasă a lui Mart, de undeva din stânga pâlcului de palmieri. Trebuie să ieșim!

Ca la un semn, toate cele cinci arme ale legionarilor își concentrară focul spre locul de unde se auzeau strigătele nervoase ale lui Mart.

– Salt înainte! ordonă Friessner și, înțelegându-se numai din priviri, se strecură împreună cu Giuseppe și Hector în spatele unui aliniament de pietre, în timp ce Igor îi acoperea din spate cu rafalele de M60.

– Ce dracu'?! se auzi glasul scrâșnit al lui Mart. Hector pufni în râs și-i făcu semn lui Andreas să înceteze focul.

– Opreți focul! Lăsați-i să iasă! strigă Andreas, cât se poate de autoritar, deși habar n-avea cu ce rimează tot jocul. Și-a dat seama în clipa următoare când Mart, Frank și Lennox ieșiră cam ciufuliți dindărătul parapetului.

Când ajunseră înapoi în golfuleț, Hector se juca cu alte două grenade cu cuiul scos. Aruncă una dintre ele către Mart, care o prinse din zbor.

– Aveți multe grenade din astea care doar fâsâie? îl întrebă el, rânjind. Cu ce aveți voi prin depozite, nici nu mă miră că de trei ani doar bateți pasul pe loc...

– În regulă, șmecherule! spuse Lennox și avansă până lângă el. Cu năduf, îi azvârli la picioare cele două grenade care aterizaseră lângă ei.

– De ce te enervezi? Frank ne-a spus că singurul lucru despre care o să vorbim e dacă am făcut sau nu bine... Cum am procedat acum? A fost bine sau nu?

Mart dădea din cap, gânditor. Se uită pe rând la cei cinci legionari. Erau niște bătrâni. Erau încă niște slăbănogi care, acum mulți ani, se înscriseră voluntari într-un corp de armată în care învățaseră că scopul seuză toate mijloacele.

Erau niște indivizi care puteau să se miște cu ochii închiși acolo unde băștinașii fuseseră prinși de serviciile de contrainformații. Poate că Jacques Personne chiar făcuse o propunere bună la Saigon? Nu trebuia să se grăbească să tragă o concluzie. Oricum, nu ținea să-i iei în bărci pe tipii ăștia...

– Deci! Cum a fost? întrebă Andreas.

Mart îl privi pentru prima oară cu interes. Până acum, nu făcuse altceva decât să asculte ordinele. Îi spusese că trebuie să se poarte civilizat cu bătrânii militari. O făcuse, chiar și cu Friessner. Dar asta nu însemna că-i acordase vreodată, nici lui, nici celorlalți, vreo atenție deosebită. În definitiv, el și oamenii săi îi scosese din captivitate. Jingle și Harris muriseră la Son Phat ca să-i scoată din rahat, iar Hadley își lăsase și el oasele pe acolo... Dacă erau atât de tari, de ce nu ieșiseră de unii singuri din lagărele de muncă nord-vietnameze?

– A fost bine... spuse Mart.

– Aha, dădu Andreas din cap. În schimb, noi zicem că serviciul vostru medical e execrabil... Uite! L-au lăsat pe Louis să iasă la instrucție deși are probleme cu mâna...

Lennox pufni în râs. Dacă și un fleac ca ăsta îi ținea în loc pe cei cinci presupuși veterani ai gherilei indochineze, de ce dăduse Pentagonul atâția bani pentru misiunea de extracție de la Son Phat? Trei avioane de vânătoare-bombardament, trei elicoptere de sprijin, un elicopter de transport, un detașament SEAL (al lor), trei morți, comandamentul de la Paravat pus pe jar și așa mai departe, iar acum șeful franțuzoilor ăștia de împrumut se plângea că unul dintre oamenii lui pierdea sânge...

Se pregătea să-i zică toate astea lui Friessner, când Mart îl opri:

– Am considerat că un fleac, precum rana lui Louis, n-o să ne handicapeze. Acolo unde avem de mers, s-ar putea să avem de dus în spate răni cu mult mai nenorocite... Pe vietcongi nu-i interesează acordurile de la Geneva... Trag cu orice fel de glonț, fără să le fie teamă că-i ia ceva la întrebări. Mart făcu o pauză și decise să adauge, pentru efect: În nici un caz pe pământul lor... Ei zic că au dreptul să facă orice la ei acasă, *soldat* Friessner...

Îl privi dintr-o parte. Pe fața lui Andreas nu se clinti nici un mușchi când răspunse:

– Așa cum tu ești răspunzător pentru oamenii tăi, *locotenent* Myers, și eu sunt responsabil pentru ai mei. I-am văzut de ce sunt în stare vreme de atâția ani, prin junglele din Laos și Cambodgea. Ca dovadă, l-ai văzut pe Louis că a alergat fără probleme și că ți-a executat ordinele, deși nu mai pusese mâna niciodată pe un M16. Părerea mea este însă că n-are sens să ne chinuim fără rost. De ce trebuia să iasă Louis la antrenament fără să-i fi scos ceva perfuzia din braț? De ce a trebuit să ieșim la instrucție fără să fim văzuți de medic? Bagă de seamă, *locotenent* Myers! Nu *noi* am solicitat consult medical! *Voi* ni l-ați promis! Și nu v-ați ținut de cuvânt. Eu nu știu ce fel de armată este aia în care superiorii nu-și respectă cuvântul dat. În Legiune am învățat cu totul altceva, *locotenent* Myers! În Legiune nu trebuia să fii ofițer ca să știi că nu trebuie să promiți ceea ce n-ai de gând să faci!

Se dădu un pas în spate și luă poziția de drepti. Reflex, ceilalți patru înțepeniră și ei în soarele din ce în ce mai puternic, cu brațele lipite de corp, cu palmele încremenite lângă coapse, în atitudinea tipică a legionarilor. Cel puțin în privința asta, Bainbridge avusese dreptate. Îi văzuse mai acum o săptămână pe cei cinci cum adoptă

poziția de drepti având corpul ușor aplecat în față. Nu era deloc o atitudine făcută să exprime disciplina. Mai degrabă legionarii dădeau impresia că sunt gata să sară la bătaie când ascultau ordinele în poziția de drepti.

– Sunt de o aroganță incredibilă..., comentase Bainbridge.

– Nejustificată, după părerea mea, comentase Frank, trecându-și mâna prin părul negru, tuns perie.

Vorbise suficient de tare ca să fie auzit de Jacques Personne, dar acesta nu comentase nicicum.

– Mda, răspunse Mart într-un târziu și-l privi pe Frank. Poate că tipii ăștia au dreptate, ce crezi?

Frank se strâmbă și ridică din umeri. O luaseră peste bot de nu se văzuseră cu cele două grenade „moarte” azvârlite de Hector peste parapet. Orice metodă e bună, cu condiția să obții avantaje, așa suna una dintre regulile de bază de la SEAL. Legionarii o cunoșteau și ei.

Frank era fericit că nu este el în pielea lui Mart. Mart era cel care trebuia acum să recunoască faptul că procedaseră greșit. Speraseră să aibă de-a face cu niște veterani minati de prizonierat și de reumatisme, care uitaseră cum se umblă cu armele. Speraseră să-i termine după antrenamentul intempestiv și să nu mai dea ochii cu ei după ziua de azi. Speraseră să nu fie cazul să se sprijine pe niște foști legionari ca să poată duce la capăt misiunile din Vietnamul de Nord. Grupurile SEAL se obișnuiseră de prea multă vreme să acționeze singure, încălcând fățiș prevederile tipilor din spatele birourilor atunci când erau prea gogonate sau dacă ei găseau o soluție cu randament mai bun.

Cât despre misiunile mixte de pe teren, SEAL nu se împiedicase niciodată de necesitatea de a colabora cu alte unități mai mult decât strictul necesar.

– Cred că ai dreptate, soldat Friessner, recunoscui Mart, privind-l pe Andreas în ochi. Sunt sigur însă că înțelegi de ce am procedat așa.

Andreas-clipi de câteva ori și zâmbi:

– Sunt sigur că n-ai vrut să faci altceva decât să evaluezi marfa... Așa e, locotenent Myers?

Mart pulni în râs și-i întinse mâna lui Andreas.

– În regulă. Mergem la unitate și o luăm de la capăt.

– De la capăt? căscă Louis ochii și-și privi mâneca stângă; sângele se amestecase cu sudoarea și cu nisipul.

– Nu, nu, nu! întinse Mart palmele. Am vrut să zic că vom face lucrurile ca la carte, așa cum am început și noi ciclul de instrucție.

Prânzul i-a prins alergând pe plaja de la sud de Quang Ngai. Legionarii cărau o barcă de desant, un LB 108 care cântărește cam 200 de pfunzi. Lepnox stătea în barcă, de parcă ar fi fost un potentat arab cărat în baldachin, iar Frank alerga cot la cot cu ei, ritmând alergarea.

– Schimbă piciorul! rănea el la fiecare două sute de pași, iar legionarii trebuia să schimbe piciorul de „tragere“. Era o tehnică pe care o cunoșteau și ei; se pare că unul dintre primii care o aplicase fusese un căpitan, legionar și el, bineînțeles, care allase de la niște războinici din Mali cum procedează ca să reziste ore în șir prin soarele deșertului. În cursul unei alergări de durată, centrul de greutate este deplasat în proporție de aproximativ 70% pe unul dintre picioare. Totul era să fii în stare să conștientizezi povestea asta și, la un interval rezonabil, să schimbi piciorul pe care te sprijineai.

Se pare că tehnica nu era specifică doar tribului african din Mali. Cei de la SEAL o învățaseră, în mod sigur prin alte filiere, iar Hector le povesti cum cunoscuse el un mexican înrolat în Legiune care pusese pariu la Alger că e în stare să alerge două sute de ture de stadion; câștigase pariul. Mexicanul era un metis cu sânge aztec în vene, chestie de care era foarte mândru. După ce câștigase pariul, alergase cu un rucsac de zece kilograme în spate timp de peste patru ore, explicându-le că în satul lui figura cu schimbatul piciorului era folosită de sute de ani. El spunea că satul lui fusese o sursă de curieri pe vremea statului aztec, înainte de venirea spaniolilor.

– Frank! strigă Mart din spate. Hai să urcăm și noi în barcă! Tipii ăștia ne-au arătat că *sunt* în stare de tot soiul de chestii...

Deja ajunseseră la capătul puterilor. Probabil că în nici o unitate operațională de pe pământ nu existau atâtea prevederi regulamentare concepute pentru a fi încălcate. Cartea spunea că LB 108 trebuia cărat obligatoriu pe creștetul capului, deși, toată

lunea era de acord că ar fi fost cu mult mai ușor să fie purtată pe umeri.

Când Frank și Mart au sărit și ei în barcă, cei cinci au simțit că gâturile li se telescopează.

– Mișcați! răeni Mart. Și păstrați cadența.

După mai bine de o oră de alergătură, s-au oprit într-un golf și, fără nici un fel de pauză, au descărcat barca. Labele de cauciuc și vizorul. Dintr-un lăcaș, au extras încărcăturile de plastic pe care le-au împachetat în folii transparente.

– Mai repede! Mai repede! striga Lennox. Echiparea!

Nimic nu putea fi mai absurd decât să ridici barca și să alergi cu ea pe nisip, echipat fiind cu toate acareturile unui scafandru. Au făcut-o și pe asta, pe o distanță de mai bine de două sute de metri, până ce picioarele le-au fost scăldate de apa călduță a mării.

– Nu credeam să existe tipi mai bătuți în cap decât sergenții de instrucție din Algeria, comentă Igor.

– Vrei să spui că superiorii tăi de la Kiev erau mai drăguți? întreabă Lennox.

– Măcar orele de masă le respectau!

– Când aveau ce să vă dea... Ai mâncat vreodată *lampulcelu* la Kiev?

Părea o conversație într-un salon de ORL: vorbeau cu toții pe nas din cauza vizoarelor. Mart fusese primul care se dezechipase de uniformă și trăsese pe el ustensilele de scafandru. Fugise și el, cot la cot cu ei. Până acum, singurul lucru pe care nu-l făcuse era că nu cărase barca.

LB 108 era extrem de ușor de manevrat pe mare liniștită. Au început să padeleze, din ce în ce mai agasați de labele din picioare și de vizorul de pe figură. După câteva minute, nici unul dintre ei nu mai era în stare să vadă la o depărtare mai mare de doi metri: sticla de pe față se aburise de tot.

– Ce dracu' nu dați din mâinile alea mai repede? Și țineți, naibii, direcția! Mergem ca pișatul bouului! răeni Lennox.

– Nu văd nimic! Cum vrei să țin cadența cu ceilalți când nu se vede nimic? șuieră Giuseppe.

– Atâta lucru nu știți! lansă Lennox. Când o să luați pauză, să vă scoateți vizoarele și să scuipați naibii în ele ca să nu se mai aburească!

Cauciucul le rodea deja picioarele și pielea de pe față. Transpirația se aduna sub garniturile labelor și ale măștii. Când au ajuns la aproape o milă depărtare de țărm, Mart le dădu ordinul să oprească.

– Hai! La baltă! Frank! Conduci tu traseul!

Dintre toți, Louis era cel mai buimac, iar Igor, după multă vreme, spunea că nu înțelesese niciodată de ce tipii ăia de la Quang se forțaseră să-i hrănească cu tot soiul de soluții intra-venoase („Ne-au îndopat ca pe găscani,” spunea el) pentru ca apoi să consume într-o zi tot ce se forțaseră să bage în ei timp de câteva săptămâni.

Giuseppe încercă să înoate bras, dar nici nu apucă să-și dea seama când se trezi cu răcnetul lui Lennox:

– Înoată ca bărbății, Giuseppe! Ca bărbății, fir-ar să fie, că nu te duci la agățat!

Se auzi un strigăt. Louis striga ca din gură de șarpe, zvârcolindu-se în apă. Igor dădu de câteva ori din brațe, îndreptându-se către el.

– Lasă-l să se descurce! strigă Mart. Trebuie să fie un cârcel. Așa e când nu ești obișnuit cu labelle astea.

Ca să-i confirme spusele, Giuseppe strigă și el ascuțit și se ghemui în apă. Frank se opri și, călcând apa, strigă la Mart:

– Cred că pentru azi ajunge, Mart. Pe urmă o să ne pierdem timpul să-i culegem de pe fundul apei...

Myers privi într-o parte și în alta. Consultă ceasul. Alergaseră vreme de patru ore. Acum era 6 seara. Într-o oră, vor ajunge la unitate și, în mod normal, tipii ăștia vor cădea lați. Numai că acolo vor începe cu studiul armamentului. Până la 9 seara. Iar dacă după 9, lui Bainbridge sau altcuiva din comandament o să-i vină cine știe ce idee, o să-i scoale și o să-i alerge din nou.

– În regulă. Înapoi în barcă.

Așteptă ca cei șase să se cațere, anevoie, pe bordaj, după care continuă:

– Jos echipamentul. Aveți voie să duceți barca pe uscat fără acareturile astea pe voi.

Abia și le puteau da jos. Dar reflexele căpătate în Algeria, la instrucție, și în Vietnam, în război, le spuneau să nu lase lucrurile în dezordine. Începuseră să-l cunoască pe Mart în calitatea

lui de instructor, la fel cum și el le recunoscuse meritele de veterani. Pe nesimțite, între ei survenise un contract de încredere, neexprimat de nici unul dintre ei: merg oriunde mă trimiți, numai spune-mi la ce să mă aștept de la tine și ce aștepti de la mine.

Și-au aranjat lucrurile la picioare și au luat iarăși padelele în mâini. Lennox și Frank se apropiaseră de Louis și Giuseppe, îi apucaseră de călcâie și le împingeau tălpile picioarelor, doar-doar le-or trece căreeii.

– Hai, că nu prindem masa de scară! îi grăbi Mart.

Se așezaseră deja pe locurile lor și padelau în ritmul impus de Lennox. Razele soarelui îi plesneau direct în față, iar Andreas, privind la umerii lui Giuseppe, dădu să le ordone tuturor să se acopere cu bluzele.

Se opri în ultimul moment. Mart le spusese că singurele lucruri pe care li le putea promite erau peste 7 000 de calorii de mâncare pe zi, patru ore de somn sigure, dar în nici un caz nu trebuia să se aștepte ca aste patru ore să fie una după alta. Le mai promisese asistență medicală și cea mai a dracului instrucție, față de care ceea ce mâncaseră ei la Tamanrasset era o copilărie.

– Nu vreau să mi-o luați în nume de rău, încheiase. Și eu am trecut prin ce treceți voi acum. Și, vă garantez, o să fac și acum tot ceea ce faceți și voi... Cu foarte mici excepții.

Luau masa undeva lângă bungaloul comandantului. Nici unul dintre ei n-ar fi crezut vreodată că-l vor vedea pe Igor refuzând mâncarea. Tipul părea să trăiască între o masă și alta. În timpul detenției, era cel mai dibaci dintre ei în a găsi resturile de mâncare. Se pricepea să facă sosuri sățioase și gustoase din orice i-ai fi pus la îndemână, iar Giuseppe comentase odată, la o întrebare de-a unui fost camarad, că cel mai bine era să nu te întrebi cum se face Igor sosurile.

– Sunt hrănitoare. Sunt comestibile. Ce vrei mai mult?

De data asta însă, abia reușea să se țină pe scaun. Cel mai tare dintre toți fusese însă Louis. Intrase în sala de mese ca un automat, se așezase în fața farfuriei, dusesse prima furculiță la gură și adormise în capul oaselor. Râsetele celor de la masă nu-l treziseră.

– Am senzația că oamenii tăi și-au cam pierdut antrenamentul, se aplecase Bainbridge la urechea lui Personne.

– Ați fi dispus să parcurgem și noi o zi alături de ei? replică Personne. Eu, unul, nu mă simt în stare să fac nici pe sfert din ceea ce au făcut ei astăzi...

Le serviseră o friptură de vițel imensă, cu cartofi prăjiți și fasole mare, cafea, mexicană. Apă minerală în pahare uriașe și un salam uscat, cu unt adus în calupuri de câte două livre, ca și cum abia atunci ar fi fost scos din lăptărie.

Legionarii făcuseră ochii mari. Hector își amintise chiar de un film pe care îl văzuse la Paris, prin 1948. Filmul se chema *The Fighting Lady*, iar în el era vorba despre militarii îmbarcați la bordul portavionului *Enterprise*. Fusese un film care nu făcuse altceva decât să întărească sentimentele antiamericane ale francezilor, dacă se mai putea întări așa ceva. Militarii îmbarcați la bordul portavionului mâncaseră în timpul războiului mai bine decât mâncau parizienii atunci, în 1948. Ouă ochiuri aliniat în sute de exemplare, unt, automate de cafea, totul pe mese lucind de curățenie.

– Isuse! Am avut o prietenă, începu Hector, care a fost la New York. Ea-mi spunea că în America totul e uriaș. Străzile lor sunt mai late, blocurile lor sunt nemaipomenit de înalte, oamenii sunt și ei mai înalți sau mai grei... Cică până și pizza servită la New York e de vreo trei ori mai mare decât o pizza europeană... Acu' înțeleg, încheiase el, rotindu-și ochii deasupra farfuriei.

După masa de scară au primit liber un sfert de oră, după care au fost chemați într-un bungalou dosit în spatele grădinii. Abia s-au târât până la el, rugându-se să aibă de făcut un program care să implice statul jos.

– Oricum, nu prea au ce să ne facă într-o clădire, remarcă Giuseppe, subțind buzele.

– Treaba e că aș bea ceva, făcu Hector și se uită într-o parte și în alta. A filat careva pe unde se poate ieși din pânaia asta?

– Cât dai? făcu Igor cu ochiul.

– Știi tu să ieși din bomba asta?

– Cât dai? repetă rusul.

Se întrerupseră imediat. Frank se apropiase de ei și le întinse fiecareia câte o banderolă de stofă neagră.

– Gata? Ne împușcați? se amuză Giuseppe, și-și trecu brusc cu degetul prin fața gâtului.

– Vă opriți aici, ordonă Frank cu voce joasă. Vă puneți banderolele și abia după aia intrați în bungalou. 'Nțeles?

Își acoperiră ochii, după care, ținându-se de mână, urcară cu atenție pe verandă. Îl auziră pe Frank cum deschide ușa de la intrare și, aproape imediat, simțiră cum mirosul dulceag al interiorului se amestecă cu cel de vaselină, de metal și de piele, în cocktailul olfactiv de neconfundat al armamentului.

Se auzi un bufnet înfundat și o înjurătură.

– De ce dracu' mai trebuia să vă pun banderolele pe ochi? întrebă Frank, nervos. Aici e mai întuneric decât în ochii unui orb.

Cei cinci se opriseră în mijlocul camerei, fără să vorbească. Aflaseră înăă dinainte să înceapă să alerge cu LB-ul în spate că vor avea o ședință de familiarizare cu armamentul cu care vor avea prilejul să lucreze. *Simțeau* că în jurul lor era plin de carabine, mitraliere și grenade. Cu toate astea, nu-și dădeau seama ce aveau de gând cei din SEAL.

Frank se ghemui și începu să robotească pe dușumea, provocând un zăngănit neclar. Între timp începuse să se acomodeze cu bezna din încăpere și trecu în revistă piesele întinse pe jos.

– În regulă. Dimineată a fost cum a fost... Ați recunoscut armele și v-ați priceput să le puneți cap la cap. Problema e că niciodată n-o să știți peste ce fel de arme veți da la înghesuială. Iar regula e că dai peste o armă atunci când ai cel mai mult nevoie de ea, dar când ai îngrozitor de puțin timp la dispoziție. Tot o regulă e că peste o armă nu dai decât noaptea, în junglă. Vă amintiți cum arată nopțile în junglă?

Mormăiră cu toții, aprobator.

– Bine, conchise Frank. Veți sta aici până ce veți monta toate armele astea. Să strige careva când considerați că ați terminat.

S-a răsucit și a ieșit din încăpere. Înainte să închidă ușa mai aruncă o privire peste umăr. Cei cinci înlemniseră în mijlocul camerei.

– Locotenent Myers zicea că o să parcurgă întreg programul, cot la cot cu noi, spuse Hector într-o doară.

– Ar putea s-o facă. Dar el ar ieși din camera asta în mai puțin de cinci minute. Nici nouă nu ne place să facem lucruri aiurea,

în plus. Făcu o pauză cât să-și aprindă o țigară, după care adăugă, liniștit. Aveți program de voce după ce terminați...

Plecă.

– Hei, Giuseppe, mai auzi el din spate vocea lui Hector. Te lăudai că ai avut cel mai fin tușeu din compania ta.

Se așezară în genunchi și pipăiră dușumeaua în căutarea pieselor dispartate de metal. Mergând spre popotă, Frank își consultă ceasul, oftând. Era 8.15. Mda. În scara asta, nici el, nici Mart, nici Lennox nu vor face exerciții de recompunere a armamentului, împreună cu cei cinci. Cu toate astea, îi vor aștepta până termină.

Andreas l-a strigat pe Mart la 11.10. Le luaseră doar trei ore fără cinci minute ca să pună cap la cap opt carabine M16, două mitraliere M60, patru AK-47, trei Stenuri britanice (erau armele cu care cei cinci erau cel mai bine familiarizați), un Mannlicher cu lunetă de 5.5 și două bazooka pe care, au avut prilejul s-o afle mai târziu, nu le vor utiliza niciodată. SEAL renunțase de multă vreme la lansatoarele de grenade standard, preferând tuburile de unică utilizare.

La 11.30 stingeau lumina în bungaloul lor. A fost cea mai lungă noapte de care au profitat pe parcursul ciclului de instrucție. Frank i-a trezit abia la 4.30 dimineața și i-a scos pe platoul din mijlocul unității. Au început prin alergarea despre care Igor avea să spună după multă vreme că fusese cel mai al dracului tip de fugă la care îl pusese vreodată cineva, incluzându-i în toată ciorba asta pe antrenorii de la Spartak Kiev. Mart sau Frank nu se mulțumeau să-i pună să alerge pe platou doar ca să se încălzească. După primele două ture, ieșeau din unitate și o luau încotro îi îndrepta inspirația celui care conducea antrenamentul în acea zi.

Dar fie că alergau pe stâncile de la nord de oraș, fie că parcurgeau dunele plajei din sud, atât Mart, cât și Frank își făceau un punct de glorie din a-i duce să alerge pe teren cât mai accidentat. Scopul era să nu fugă mecanic, chestie cu care s-ar fi obișnuit extrem de repede și care nu semăna niciodată cu ceea ce păteau în misiune. De regulă, alegeau porțiunile de teren cu cele mai multe accidente posibile, obligându-i să sară peste gropi, să coboare în

lună, să se opintească la urcarea unor pante care, nici unul n-avea cum s-o înțeleagă, erau găsite de fiecare dată ca și cum făcuseră obiectul unor căutări diabolice din partea celor doi.

Însă după cum avea să observe Andreas într-o zi, nu exista ofițer sau gradat din trupele speciale care să n-aibă un fler aparte în a găsi cele mai impuțite trasee și metode de antrenament, fie că-i antrena pe alții, fie că parcurea și el antrenamentul alături de ei.

– Totdeauna am zis că trebuie să fii un pic sadomasochist ca să te bagi în găștile astea.

Ca o dovadă că lucrurile stăteau așa, atât Frank, cât și Mart rânjeau de fiecare dată când găseau câte un traseu, mereu altul, care scotea untul din toți.

Alergarea nu dura niciodată mai puțin de două ore, după care reveneau în unitate și serveau micul dejun. Începeau cu suc de portocale sau de grepfrut și continuau cu ouă, șuncă, cereale, unt și cel puțin două feluri de salam, terminând cu lapte și cafea.

Ieșeau apoi din nou pentru câteva ture scurte pe platou, după care intrau la sala de antrenament pentru lupta corp la corp. În prima zi s-au trezit că încep treaba fără nici un fel de exerciții pregătitoare, iar Igor a mârâit, neînțelegător. Atât la club, la el acasă, cât și la Alger, în stagiul de pregătire, instructorii începeau cât se poate de civilizat, cu câteva minute de flotări, rotații de brațe și sărituri. Abia după aceea începeau lucrul propriu-zis.

– Aici nu s-a auzit de exerciții de încălzire? întrebese Igor după ce încasase o proiecție și bufnise cu șalele de podeaua dură din lemn.

Tipul care conducea antrenamentul, un scundac negricios pe care ți-ar fi fost mai ușor să-l sari decât să-l ocolești, îi rânjise de deasupra, prinzându-i brațul ca într-o menghină și făcându-l pe Borjovski să strângă din dinți.

– Crezi că vietcongiile te așteaptă să-ți faci încălzirea? Ce-mi pare mie rău e că apucați să faceți alergarea de dimineață înainte să treceți pe la mine. Ca să te deprinzi cum trebuie cu lupta corp la corp, trebuie să înveți să te bați imediat cum te dai jos din pat. Înainte să apuci să te freci la ochi.

Pe tip îl chema Mitch Braddock, era de fel din Florida, unde fusese pe rând boxer, polițist și bodyguardul unui patron de bordel până să fie înrolat în 1944. Ajunsese la Yokohama o dată cu Mac

Arthur și, se lăuda el, stătuse la mai puțin de zece picioare de masa pe care japonezii semnaseră capitularea, dar nimeni nu credea chestia asta. Mitch era un mincinos fără pereche, cu excepția poveștilor despre bătăile la care luase parte. Mart îi spusese într-o seară lui Andreas, într-un moment de pauză, că îl văzuse cu ochii lui pe Mitch cum în timpul unei permisii la Bangkok se bătuse cu doi malaci birmanezi la ieșirea dintr-o casă de curve de pe Vartaningala Drive, așa că puteai să iei de bune toate poveștile lui legate de cașteală.

Mitch era beat praf și abia mai stătea pe picioare, dar ținea morțiș să-și petreacă noaptea cu o gagică pe care o filase pe stradă. Nu-și imagina că respectiva n-avea nici o legătură cu profesionistele din Vartaningala – era (avea s-o alle după întâmplare) o birmaneză emigrată care lucra la un hotel de mâna a doua unde trăgeau de regulă piloții americani din junglă. Cei doi malaci erau frații ei, un fel de replici mărite la scară ale lui Mitch. Foști practicanți de box birmanez, față de care boxul thai e o îmbrânceană jucăușă între ucenici frizeri, tipii se angajaseră ca bodyguarzi în cartierul roșu din Bangkok. Ei erau treji, Mitch mergea mai mult pe vine. Ei erau în timpul serviciului, urmăriți îndeaproape de patronul care îi angajase, de Mitch nu-i păsa nimănui. De fapt, Mart pretindea că băieții abia așteptau să vadă cum Mitch o să muște din țărână și abia după aceea aveau de gând să intervină și ei – prea de multe ori îi snopise în bătaie în sala de antrenament, folosindu-se de regulamentele extrem de permissive din cadrul SEAL.

Mitch nu fusese în stare nici măcar să articuleze ce avea de gând cu fata aia. Dar gesturile lui erau suficient de sugestive. Cei doi frați interveniseră imediat, îmbrâncindu-l pe Mitch pe trotuar. Tipul se dăduse de-a berbeleacul și probabil că ar fi rămas acolo, să-și consume restul beției, dacă unul dintre cei doi birmanezi n-ar fi fost brusc cuprins de un exces de zel inexplicabil.

Strâmbând din nas de plictiseală că spectacolul nu are continuare, băieții se pregăteau să-l ridice pe Mitch de pe jos, dar birmanezul se apropiase de el și-l plesnise cu piciorul în față. În mod normal, o astfel de lovitură ar fi trebuit să trimită un om direct în camera de gardă a Spitalului Militar American din Bangkok. De altfel, și birmanezul se bazase pe chestia asta.

Numai că nu-l cunoștea pe Mitch. Și, după cum s-a dovedit, nici băieții. Ei se îmbulzeau, unii să-l ajute pe Mitch, alții să-i plesnească pe cei doi. Habar n-aveau că, pe timpul cât făcuse parte din trupele de ocupație în Japonia, Mitch frecventase un dojo clandestin din Kyushu. De altfel, era motivul pentru care ajunsese să-i instruiască pe cei din SEAL.

Unul dintre lucrurile învățate de la maestrul de Bujinkan era canalizarea furiei, chestie de care le vorbise de nenumărate ori elevilor săi. „Degeaba vă vorbesc însă,” spunea tot Mitch, „totul e să ajungeți să *simțiți* furia. Până atunci, vorbim degeaba. Doar după ce o să ajungeți să cunoașteți *adevărata* furie, o să fiți în stare să vă folosiți de ea.”

În scara aceea, pe Vartaningala Drive, au avut prilejul să vadă la ce se referise. Mitch s-a ridicat de pe jos înainte ca ei să apuce să se apropie la mai mult de un metru de el. Avea privirea la fel de tulbure ca și mai înainte, dar Mart era în stare să pună mâna în foc că remarcase o lucire ciudată în ochii lui, lucire pe care o pusese pe seama consumului excesiv de whisky thailandez contrafăcut. Pe moment nu și-a dat seama că Mitch era deja cât se poate de sigur pe picioarele și pe gesturile sale. Singura lui incertitudine se referea la autorul loviturii. Mergea de la unul la altul, întrebând:

– Tu m-ai plesnit? Tu m-ai plesnit?

Lumea de pe stradă se mișca deja cu mult mai multă atenție în jurul lui Mitch. Remarcaseră cu toții că insul reîncepuse să vorbească și să se miște nemaipomenit de natural după ce încasase piciorul în cap. Până la urmă, birmanezul cu pricina a făcut un pas înainte și i-a zis, sigur pe el:

– Eh, eu ți-am tras-o! Care e treaba?

Mitch era un tip dintr-o bucată. Nu-i plăcea să se ia de lume nevinovată. S-a uitat la băieți, întrebător:

– El mi-a tras-o?

– Uite ce e, Mitch! se băgase Mart care mirosea apropierea dezastrului, mai ales că un jeep al Poliției Militare oprise în capul străzii. Las-o baltă! Tipului i s-a părut că te porți ca un mârlan cu fata aia. N-a greșit prea mult. Ți-a tras-o și asta e. Hai să ne cărăm!

– Poate că am fost porc. Vorba e: de ce mi-a tras-o când eram întins lat pe trotuar?

– Dă-*o*-*n* mă-*sa*, Mitch, și hai s-*o* tundem de-*aici*! P'ăștia i-ai văzut? i-au arătat ei mașina Poliției.

– Mă doare'n cot! Io vreau să știu care e ăla de mi-a tras-*o*!

– El e! spusese Simms, mai mult ca să scurteze povestea. Simms era din Georgia și pretindea că tipii din Florida, de unde era și Mitch, sunt cea mai încăpățânată rasă din Sud.

Birmanezul n-a apucat să-și dea seama ce se întâmplă cu el. Mart spunea că dacă ar fi avut expresuri acolo la ei, în Birmania, individul ar fi putut să-și spună liniștit în sinea lui că-l lovise unul lansat la viteza maximă. O asemenea avalanșă de pumni și de capete în gură nu mai văzuse nici unul dintre ei. Birmanezul parecă plutea între un pumn și altul, povestea Frank, iar când fratele lui a intervenit, Mitch i-a oferit același tratament. Pe cât era Mitch de umflat, pe atât de repede se mișca, iar rarele lovituri cu care ceilalți îl gratulau, nu făceau decât să-i sporească furia.

După mai puțin de douăzeci de secunde, începuse să răcenească precum un câine turbat de zăngăneau toate geamurile de pe Vartaningala Drive, iar fetele o luaseră la fugă care încotro. Poliția Militară a intervenit, ca de obicei, prea târziu, dar asta nu i-a scutit de un antrenament pe gratis, de un parbriz spart (Mitch l-a făcut țândări dintr-o singură lovitură de cap) și de două portiere smulse.

A urmat la rând patronul celor doi birmanezi – neinspirat, tipul se angajase să plătească eventualele cheltuieli de spitalizare ale bodyguarzilor săi și acum încerca să-și scoată materialul din mână bezmeticului, nu de alta, dar ca să facă o economie.

Mitch îl rezolvase dintr-un upercut la ficat, iar tipul a trebuit să-și plătească și lui o intervenție chirurgicală.

– E singurul lucru la care se pricepe cu adevărat, comentase Frank. În rest nu e în stare nici măcar să se îmbete omenește. Dă-i o sută de ceva tare, pe cea mai mare uscăciune posibilă, și fii sigur că scapi de el tot restul serii.

Mitch era din aceeași plămadă de sadomasochiști de care vorbise Andreas. Când era să găsească tot soiul de chiehițe care să îngreuneze antrenamentul, dădea dovadă de o imaginație diabolică. Părerea lui sinceră era că, dacă ringul de box oficial ar fi fost înjumătățit ca suprafață, peste trei sferturi dintre boxerii profesioniști ar fi pus mânușile în cui, iar boxul amator ar fi fost desființat ca instituție.

– Dați-vă seama ce înseamnă să stai mai tot timpul lipit de adversar și să-i simți răsuflarea în obraz! Dați-vă seama ce înseamnă să n-ai unde să te retragi deoarece corzile ringului sunt prea apropiate!

Oamenii lui Andreas nu și-au dat seama la ce se referea Mitch decât după ce le-a prezentat o manieră de antrenament personală, după cum se lăuda. Ideea era să te așezi cu spatele sprijinit de spalier, în timp ce partenerul de antrenament stătea la mai puțin de jumătate de metru depărtare.

– Așa o să învățați să eschivați cu adevărat! le explica Mitch. Cea mai frecventă eschivă constă în retragere. Șmecheria e să eschivezi fără să te dai în spate și să păstrezi contactul cu adversarul!

După prima zi de antrenament în acest fel, la ieșirea din sală, toți cinci aveau fețele pline de vânătăi, buzele sparte și nasurile terciuite. Cu toate astea, cel mai tare îi dureau pumnii.

– Aveți mâini de domnișoară! îi luase Mitch peste picior. Aveți noroc că faceți școală cu unul ca mine. Dacă ați fi ajuns pe mâna vreunui alt instructor, v-ar fi pus să dați mii de pumni în *makiwara*, iar voi nu v-ați fi ales decât cu calusuri pe pumni, iar când ați fi lovit sănătos într-unu', ca să-l dați jos vreau să zic, v-ați fi ales cu pumnul făcut praf... Nimic nu-i mai rău pentru pumn decât o mutră osoasă de om, iar congii sunt ai mai osoși inși pă care i-am cunoscut!

În zilele următoare, abia dacă reușeau să se dea jos din pat: aveau picioarele, pumnii și fețelele umflate, vinete, iar fiecare mușchi părea să fi fost pus pe tocător cu o zi înainte. Păreau o adunătură de paralitici în primele minute de alergare, târându-și care o mână, care un picior, ienind la fiecare pas.

După mai bine de o săptămână, Mitch a constatat că băieții nu mai fugeau de lovituri. Le-o spusese: câteodată, e preferabil s-o iei în bot decât să te retragi din fața loviturii, totul era să-ți controlezi durerea, o simplă problemă de obișnuință, în fond. Era preferabil s-o iei în bot, să-ți controlezi durerea și să fii în stare să ripostezi pe loc, năprasnic.

– Un pumn bine ținut dă jos orice fel de om, cât de mare ar fi el... Iar congii ăștia sunt niște mărunței. Orice nucă bine proptită îi face țandări!

Într-una din zile, Mitch și-a făcut apariția în sală cu un vraf de tuburi de fontă la subsuoară. Acrul din încăpere era încins deja la ora aia, dar cei cinci au avut impresia pentru câteva clipe că așteaptă dezbrăcați pe un platou bătut de vânt, undeva în Antarctica. „Pentru câteva secunde, mi-a trecut prin cap,” povestea Giuseppe după aceea, cu accentul lui strident, de italian, „că Mitch nu e altceva decât un lunatic care trecuse de comisia psihiatrică de expertiză. M-am uitat la Andreas, iar el mi-a făcut semn să mă liniștesc. Dar, și el era la fel de speriat ca și mine. A și recunoscut-o când am ieșit din sală.”

I-a pus să-și lipească tuburile cu leucoplast de tibii și de antebrate, oarecum oblic, în așa fel încât capetele lor să iasă cumva în evidență, depășind în lungime pumnii și picioarele. Scopul era ca extremitățile de fontă să-i *lovească*, orice ar fi făcut.

În ziua aceea, au plecat la continuarea programului șiroind de sânge, conduși de Frank pe un drum dosit, care ieșea din unitate pe undeva prin spatele bungalourilor.

– Știți, Mart și cu mine credem că nu e cazul să stați de vorbă cu Jacques sau cu altcineva despre chestia de acum...

În loc de altă explicație, le-a arătat propriile cicatrice de pe bărbie, după care și-a suflecat mânecile, expunându-și antebrățele ciolănoase: erau acoperite de cheloide, de parcă un chirurg plastician începător și-ar fi făcut practica pe el.

– Să vorbim cu Jacques? a ridicat Andreas din umeri. La ce bun? Vine cumva cu noi?

Frank a dat din cap că nu și au pornit spre depozitul de materiale, să salte un LB.

Andreas n-ar fi putut să spună de ce singurul tip de antrenament pe care îl făceau împreună cu ceilalți membri SEAL era cel de pe apă. Arogant, Hector presupunea că treaba asta se întâmpla din cauză că înotul, scufundările și deplasările cu bărcile de cauciuc erau singurele lucruri în care ar fi avut ceva de învățat de la militarii SEAL.

– Voi nu vedeți că tipii ăștia credeau că or să ne culeagă de pe jos? Acum însă, abia dacă se mai țin după noi... Chiar aș vrea să-i văd o dată la sală la Mitch...

Într-un fel, Hector avea dreptate. Igor aflase, de pildă, de la una dintre asistentele de la infirmerie cu care făcuse un aranjament să le aducă alcool în unitate (îl injecta în cele mai mari grepfruturi cumpărate din oraș și li le dădea dimineța, după micul dejun), că membrii obișnuiți ai unității îi denumiseră „babalâcii“, apoi, după ce arătasera că știu să se descurce cât de cât, le spusera „grupa mare“, pentru ca, în final, mai ales după ce aflaseră că se antrenează cu țevi de fontă în sala lui Mitch, să-i poreclească, răutăcioși, „albinoșii“, aluzie la paloarea cadaverică pe care o avuseseră după ce fuseseră extrași de la Son Phat.

Deja începuseră să umble anumite zvonuri legate de misiunea lor. Un locotenent care făcuse Fort Bragg înainte să parcurgă ciclul de instrucție de la Newark împreună cu Mart, vorbise în cursul unei ieșiri în oraș despre „albinoșii“ care se pregăteau „mai mult ca sigur, să organizeze un raid în nord ca să-l ucidă pe Vo Nguyen Giap, pe Pham Van Dong și chiar pe *Bac Ho* în persoană.

Singurul rezultat al laudelor sale a fost că tot mai mulți negustori de fructe au început să-și facă apariția în jurul fostului port de agrement și că tot mai mulți conducători de *xich lo* așteptau în parcare de dincolo de ieșire. Viet Congul din orașe nu avusese niciodată inspirația să găsească alte acoperiri pentru ochii și urechile de pe stradă.

Bainbridge discutasă cu Personne dacă nu era cumva cazul să lanseze un contrazvon. El unul nu se pricepea la așa ceva, dar prea multă lume în Quang Ngai începuse să discute despre niște tipi în vârstă, care nu erau americani, care fuseseră extrași de undeva din junglă special ca să fie aduși la unitatea SEAL unde se antrenau alături de militarii obișnuiți.

– Chiar și aseară, la *Petit Bateau*, nevasta colonelului Campbell m-a întrebat când am de gând să dau un rând pentru toată lumea?...

– Un rând pentru toată lumea? se mirase Personne.

– Așa e obiceiul. De câte ori SEAL dă vreo lovitură, invită toată garnizoana la un chef la *Petit Bateau*.

– I-ați învățat prost.

– Probabil. Problema e, ce facem acum? Lumea discută tot mai mult...

Personne făcuse o pauză, după care spusese liniștit:

– Nu facem nimic. Îi lășăm să discute. O să creeze singuri zvonurile de care avem nevoie. Pricipi?

Bainbridge nu pricepea. În ceea ce-l privea, habar n-avea ce trebuia să răspundă la aluziile celor care îl întrebau ce e cu nou-veniții.

– Ce spun? Lumea întreabă dacă sunt francezi, într-adevăr. Alții pretind că sunt un fel de mercenari angajați de Pentagon.

– Respectă regulamentul. Spune că nu poți da nici un fel de detalii.

Bainbridge se strâmbase.

– Hai să fim serioși! Știi cum e cu regulamentele și cu discuțiile de la restaurante. Nu *poți* să nu spui nimic. Ceva, ceva, tot trebuie să le dai.

– Mă întreb ce-ar zice cei de la DIA dacă te-ar auzi ce vorbești acum.

– Cei de la DIA știu cum merg chestiile astea. Dacă nu spun nimic și mă ascund în spatele prevederilor regulamentare, o să se găsească vreun reporter mai curios care să sape în jurul informațiilor legate de „albinoși“. Ce-o să facem atunci?

– Asta nu e treaba ta! Continuă ca și până acum. O să fii surprins de faptul că zvonurile lor or să se încece între ele. Făcu o pauză și se uită pe fereastră, după care continuă: Ce ciudat! De multe ori am senzația că pământul contaminează oamenii. Știi, Indochina a fost mereu patria intrigilor diabolice... Intrigi pe viață și pe moarte, pricepi? La propriu, vreau să zic... Cine dădea greș într-o intrigă ajungea automat într-o căldare și era dat în clocot la foc mic. Îți dai seama că numai niște experți s-ar fi lansat pe aici în zvonistică... Ca și ei, albi care au ajuns prin zonă, au împrumutat toate tertipurile, de parcă ar fi fost secrete de țara asta. Ce părere ai?

– Sper din tot sufletul să ai dreptate. Să nu ne trezim că ceea ce credeam a fi un secret devine un bun public prin apariția unui articol de ziar.

– Dacă ți-e atât de frică, de ce nu ceri instrucțiuni omologilor tăi din CIA?

– Mai e nevoie, câtă vreme stau de vorbă cu tine?

Jacques Personne izbuenise în râs. Walter Bainbridge era un tip înalt și uscat, ca mai toți cei care intrau în serviciile de

cercetare în adâncime. Nu era ceea ce Personne înțelegea prin „inteligent“, dar știa să pună punctul pe l atunci când trebuia, ca și cum ar fi dorit mereu să se descarce de responsabilitățile ce l-ar fi apăsât dintr-o proastă înțelegere a situației. Meseria mea se întinde de aici până aici. Conduc o unitate SEAL. Trimit oamenii în misiuni care trebuie să izbândească cu minimum de pierderi și cu maximum de pagube cauzate inamicului. Pentru asta sunt plătit. Pentru restul, de ce nu veniți voi băieți să vă vedeți fiecare de ciorba pe care v-ați apucat s-o preparați?

Își călcase pe inimă când primise ordinul de a-i antrena separat pe cei cinci „albinoși“. Încă de când acceptase să conducă o unitate SEAL, o făcuse pentru că SEAL nu acorda nimănui cecuri în alb. El însuși, deși era deja maior pe vremea când solicitase intrarea în corpul lor, trebuise să se supună vreme de două luni unui ciclu de instruire condus de un sergent major de culoare.

Își ascultase instructorul orbește, deși era lucru bine știut de toată lumea: un ofițer ajuns pe mâna unui sergent de instrucție SEAL trebuia să se aștepte la ce era mai rău. Regula jocului spunea că cei care vor ajunge să conducă „focile“ trebuia să mănânce de două ori mai multă instrucție decât soldații de rând. Oamenii rezistau la o tăvăleală de nedescris, orice militar trecut prin ciur și prin dârmon putea să-ți spună lucrul ăsta. Problema era că, fiecare avea propriile sale limite, cu mult mai îndepărtate decât ceea ce-și imaginau civilii cu viață ordonată din marile orașe.

În calitate de ofițer, misiunea principală era să fii capabil să evaluezi aceste limite, ca să fii în stare să ceri fiecăruia tot ce putea da.

Bainbridge, de exemplu, se instruiseră alături de soldați, caporali, locotenenți, albi și negri, deopotrivă și asta, într-o perioadă în care nici unei Rose Parker nu i-ar fi trecut prin cap că nu trebuie să se ridice de pe scaun în autobuz ca să dea locul unui alb. Bainbridge însuși, originar din Charlotte, Carolina de Sud, fusese destul de nedumerit când văzuse că vecinul lui de pat era un sergent de culoare din Alabama. Luase totul însă ca pe o încercare suplimentară la care era supus înainte de a fi acceptat de elita Marinei.

Și acum primise un ordin cât se poate de oficial (nu-i venise să creadă după ce-l parcursese prima dată, drept pentru care își pusese ochelarii la care nu făcea apel decât extrem de rar și citise adresele de pe plic de câteva ori la rând – totul era în regulă) care îi spunea mai mult decât clar că „babalâcii” – pe vremea aceea încă erau la refacere în infirmerie – trebuiau „separați, dați pe mâna elementelor celor mai experimentate din unitate, după care, respectivele elemente vor primi mână liberă în a-i antrena pe cei cinci, cu singura condiție ca la capătul ciclului, cei cinci legionari să fie în stare de funcționare”.

Se stabilea în mod expres ca cei cinci să fie „antrenați separat de restul recruților”. Bainbridge n-a înțeles niciodată de ce fusese stabilită această regulă. Cert este că lumea aflase despre această prevedere – de altfel, nici nu era greu de dedus în context – și atitudinea celorlalți se modificase radical; singura explicație era că boșii aveau de gând să-i azvârle pe „albinoși” în iad sau pe undeva pe aproape. Giuseppe sintetizase cel mai bine situația:

– Tipii ne consideră material perisabil, pe de o parte, dar ar dori tare mult să-și recupereze măcar o parte din investiții.

– Păi, tu de ce credeai că ne-au eliberat? se băgă Louis în vorbă. Americani, să elibereze legionari? Dar tu cine credeai că a sprijinit cu arme și bani Viet Minh-ul după al doilea război? Oficial, sprijineau o mișcare de eliberare națională, în virtutea legăturilor de prietenie stabilite înainte de '45, când Viet Minh-ul luptase împotriva japonezilor. Singura explicație pentru care niște americani și-au pus pielea la saramură ca să ne scoată din prizonerat e că vor să se folosească de noi să scoatem cine știe ce castane din foc.

– Mda. Poate că mai bine nu ne lăsam eliberați, nu? se întreabă Giuseppe cu glas tare. Preferam să construiesc poduri prin junglă decât să crăp...

– Preferabil ar fi fost să nu julești bijuteriile alea la Milano, i-o reteză Hector.

– Ciocu' mic, Hector! N-am furat orfevrăria aia de bine.... Știi bine că Giovanna avea neapărată nevoie de ea.

Cei doi țâșniseră de pe banca din fața popotei și se priveau tîntă.

– Hei, avansă Borjovski cu lentoare între ei. Era cu cel puțin un cap mai înalt decât oricare dintre toți. Ce aveți de gând?

– Zici că era mai bine să fi rămas în mâinile Viet Congului, Giuseppe? întrebă Andreas.

Giuseppe se uită de la unul la altul. Louis, mai ales, îl sfredelea cu privirea. Ajunseseră cu toții să se cunoască suficient de bine în prizonierat. Cuvintele lui Giuseppe sunau cel puțin ciudat. Se întrebau cât de mult se schimbase fiecare dintre ei după ce reluaseră din nou instrucția? Poate că prima impresie a lui Mart Myers fusese cea corectă, poate că nu erau decât o adunătură de bătrânei gata să dea înapoi la prima problemă...

– Ți-e frică, Giuseppe?

– Nu mi-e frică, fir-ar al naibii să fie! Făcu o pauză, și izbueni: Vreau să spun că nu mi-e frică, *încă!* Știți cum e când ajungem... Facem cu toții pe noi până ce tragem primele focuri sau cât timp îi așteptăm pe *ceilalți*, nu asta e problema. Vreau să știu doar ce au de gând cu noi americanii ăștia! De ce n-au făcut apel la oamenii lor? E mai comod să jertfești niște prizonieri care-ți sunt obligați pentru că i-ai eliberat, e mai comod să trimiți la moarte sigură niște indivizi de care nu trebuie să dai socoteală nimănui, decât să faci față conferințelor de presă care te întreabă de ce a fost nevoie să risipești atâta sânge... De noi n-o să întrebe nimeni nimic... Ați văzut cum e moda acum: e ceva care nu prea merge? Militarii trebuie să răspundă în fața unor jurnaliști cu părul lung care-i iau la mișto! Nu e mai bine să te folosești în cazul ăsta de tipi de care nu știe nimeni?

Scara, după cină, Andreas se dusesse la Mart și-l întrebase ce fel de informații avea despre misiunea pentru care erau pregătiți. Mart își dăduse cuvântul că nu știe nici el nimic clar. Era vorba despre o infiltrare în Vietnamul de Nord, după cum bănuiseră și ei probabil. De ce o făceau?

– Poate doar Personne să știe... Personne și Bainbridge.

Andreas îl privi întrebător. Personne și Bainbridge. Locotenentul Myers ajungea deseori în apropierea lor, ordinele le discutau împreună, datele le evaluau, în fiecare seară în bungaloul colonelului, așa că, s-ar fi putut ca Mart să...

Mart își dădu capul pe spate și râse fornăit, ca și cum nasul său imens n-ar fi fost altceva decât o cutie de rezonanță:

– Imposibil, Andy! N-o să aflu nimic. De la nici unul dintre ei.

Așa că, singurul antrenament pe care îl făceau cu restul băieților erau ieșirile în larg. Se așezau cu LB-urile pe țărmul bătut de valuri și, la un semnal, se năpusteau în apă. De data asta, echipa era completă. Pe lângă cei cinci, Mart, Lennox, Frank și Simms luau și ei parte la instrucție. Aveau două LB-uri 108 în care Mart îi împărțise astfel: Andreas, Hector, Simms și Frank, în prima barcă; Louis, Giuseppe, Igor și Lennox în cea de-a doua. Mart conducea operațiunile, alipindu-se când unci echipe, când celelalte.

De obicei, porneau în fugă cu întreg echipamentul de scafandru în spinare, alergau cât mai departe cu barca, până ce apa le ajungea aproape de șolduri, după care se urcau în ea și începeau să padeleze. O dată ajunși în larg, începeau misiunile specifice. De regulă, trebuia să amplaseze încărcături explozibile pe ținte de pe fundul mării.

Și aici imaginația instructorilor sărise peste cal. La sud de Quang Ngai, fundul mării era extrem de accidentat și, în plus, era plin de epave de ambarcațiuni mici. Antrenamentele constau în împărțirea pe două echipe mari. A și B, care, prin rotație, alegeau țintele, le marcau și le păzeau, în timp ce adversarii lor trebuia să le dibuiască printre recifele subacvatice, să le mineze și să se îndepărteze de locul acțiunii, fără a fi depistați.

Dintre toți, Louis se dovedise a fi cel mai îndemânat în acest gen de exerciții. Descoperirea țintele marcate de parcă ar fi avut un radar încorporat, se strecura cu maximum de viteză printre stâncile negre de pe fundul mării, își amplasa încărcăturile și se retrăgea cât ai zice pește.

După o săptămână de exerciții preliminare, instructorul de luptă subacvatică hotărî în sfârșit că era timpul să-i ducă să se ocupe de treburile serioase. În ziua aceea, când au ajuns la distanța obișnuită la care lucrau, au început să se privească unul pe celălalt, continuând să padeleze. Ce naiba făcea instructorul în LB-ul său?

Simțindu-i că răresc ritmul, sergentul Clancy puse portavocca la gură și răcni ca apucat:

– Dați înainte! Trebuie să ajungem în mai puțin de o oră în spatele insulei Tay Ninh! întinse el mâna către o pată verde, rătăcită printre perdelele de ceață de pe mare. Ce distanță să fie până acolo, sergent Simms?

Simms se îneruntă și privi în larg. Tay Ninh însemna „Smaraldul de Ceață”, nimeni nu se putea lăuda că-l văzuse cum trebuie de pe mal. Era învăluit mai tot timpul în perdele de abur, ca și cum în marea din jurul insulei se deschideau nenumărate izvoare termale.

Accasta era, de altfel, explicația ceții care înconjura insula, după cum aveau s-o constate în scurt timp. Au ocolit Tay Ninh pe la capătul promontoriului sudic. În spatele insulei, mascată de copacii înalți de acacia, se afla epava unui cargou eșuat pe stânci.

I-au dat roată de câteva ori. *Rajah Prind*, citiră pe bordaj. Louis constată primul că epava arăta extrem de bine conservată.

– Lucește! întinse el mâna spre hublourile ce străluceau în lumina dimineții.

Simms îl auzi pe Frank, din spatele bărcii:

– Băieții de la serviciul de întreținere trec de două ori pe săptămână pe aici. Am auzit că, dacă dai cinci sute de dolari bani gheață, băieții de la întreținere te aduc aici pe șest ca să-ți petreci noaptea a mai a naibii din viața ta.

– Cinci sute de dolari? Pentru o noapte? se miră Igor. Ce dracu' poți face într-o singură noapte?

– Cine a fost, zice că cinci sutare e o sumă mai mult decât rezonabilă pentru ce-ți oferă ciumecii de la întreținere.

– Cinci sute mi se pare prea mult, comentă Hector. Cincizeci atâția bani pe aici?

Simms îi făcu cu ochiul, duse pumnul strâns la gură și păru că îl suge.

– Ce naiba faci? se holbă Borjovski.

– Kaya, spuse Simms, și-i mai făcu cu ochiul o dată.

– Lăsați vorba! se auzi răcnetul sergentului din spate. Echipa A! Vreau să-mi minați *Rajahul* ăsta... B-ul! Asigurați naibii cargoul!

Cei cinci s-au uitat unii la alții. Ei erau echipa A. LB-ul lui Mart se apropie din câteva padele, în timp ce ceilalți se îndreptau către epava lucitoare. Mai apucară să-i vadă cum aruncă ghearele de piscică peste copastia neagră, cum se cațără și cum dispar pe coridoarele cargoului.

– Mai țineți minte ce puncte aveți de lovit la o navă, da? îi întreabă Mart.

Dădură din cap.

– În regulă. Nu mă interesează cum o să faceți, dar vreau ca la venirea arbitrilor, B-ul să n-aibă nimic de comentat. Atenție la pupa tribord! Întreținerea a amplasat acolo niște elice antipersonal, cu declanșare intermitentă! Sunt sigur că nici B-ul n-o să vă crute!

Cel mai greu era să eviți curenții aspiranți provocați de elice. Întreținerea montase și niște plase de protecție, care te opreau înainte să fii aspirat între palele elicei, numai că, de fiecare dată, cei care asigurau cargoul, le demontaseră după ce avuseseră grijă să marcheze locul cu o grămadă de plăcuțe pe care scria că plasele fuseseră îndepărtate.

Până la urmă, instructorii renunțaseră să le mai monteze și toată lumea știa la ce să se aștepte, de la bun început. În acest loc, fundul mării era extrem de nisipos, iar curenții din larg se încrucișau cu cei care urcau de-a lungul țărmului, către nord. Apa era nemaipomenit de măloasă, iar vizibilitatea foarte redusă.

Chiar și în misiunile efectuate pe timp de zi bâjbâiai de înnebuncai ca să-ți găsești în primul rând itinerarul și reperele stabilite de instructori. Dacă la asta mai adăugai curenții, pendularea continuă a undelor de adâncime și faptul că trebuia să treci de echipa ce păzea ținta, începeai să realizezi ce înseamnă cu adevărat o misiune în submersie.

Una dintre problemele esențiale era echipamentul de scafandru. Spre deosebire de misiunile pe uscat, în care riscai să fii ucis doar de inamic, sub apă trebuia să ai mereu în vedere un potențial ucigaș: echipamentul. Tuburile cu oxigen erau cele care te țineau în viață, dar tot ele erau cele care te transformau în hrană pentru pești dacă nu aveai în permanentă grijă de presiunea și concentrația gazelor sau dacă nu urmăreai timpul rămas până la golirea rezervoarelor. Sergentul care dirija misiunile de submersie

spunea că principalul lucru de care trebuia să țină cont într-o misiune subacvatică era cât de *mult* timp puteau petrece sub apă. Practic, cu asta începea orice antrenament, militarilor amintindu-li-se în permanență că sub apă erau protezați.

Un alt handicap, mai ales pentru misiunile ce trebuia să se desfășoare în cea mai deplină liniște, era cel al bulelor de aer expirat. Chiar și pe timp de noapte, pe o mare nu prea agitată, un observator atent ar fi fost în stare să le distingă și să înceapă să-și pună întrebări în legătură cu ele. Din câte aflase Andreas, francezii pusese ră la punct un sistem prin care aerul expirat era *înmagazinat* într-un rezervor secundar, dar Pentagonul nu considerase necesar să importe brevetul. Oricum, majoritatea acțiunilor din Vietnam nu necesitau misiuni în submersie, așa că Statul-Major SEAL n-a făcut tărăboi pe tema asta.

Odată, într-o misiune de noapte, în care „albinoșii“ trebuia să mineze un șir de obiective întinse pe o distanță de mai bine de 500 de picioare, printre pietrele de la nord de Quang Ngai, bulele de aer au fost cele care i-au dat de gol. Porniseră dintr-o vedetă torpiloare ce ocolise Tay Ninh prin larg. Musonul începuse mai devreme în 1967, iar cerul era acoperit de nori. Marea era agitată de valuri ușoare, un rest de hulă după un uragan care spălase peninsula Malaya. Era genul de valuri care te scoteau din minți: nu puteai să le anticipezi nicicum, te loveau când dintr-o parte, când din cealaltă, obligându-te să verifici în permanență dacă înotai în direcția bună.

Țintele se aflau la aproximativ 100 de cabluri de țărni, la o adâncime de 20-25 de picioare. Vedetele urmau să se apropie cu toate luminile stinse până la trei mile de stânci, lansând oamenii la apă și făcând cale întoarsă până în spatele insulei Tay Ninh, de unde aveau să-i recupereze. Asta însemna cam cinci mile de înot nocturn, cu o scurtă pauză de submersie în care trebuia să monteze încărcăturile pe ținte.

Louis spusese că nu mai văzuse o mare atât de întunecoasă nici măcar în Bretania natală. Ieșiră din vedete la 0.45 fix și își începură lunga partidă de înot. Avuseseră de nenumărate ori prilejul să se întrebe de ce naiba mai parcurgeau ședințele de înot în piscină – păreau să nu-i ajute în nici un fel în misiuni. Dar, parcă niciodată marca nu fusese mai scârboasă decât în acea

noapte. Aveai senzația că înoți în gol și trebuia să te chiorăști la ficcare cinci-șase brațe în busolă.

– Barem o să avem mai mult noroc când o să punem minele, se resemnase Hector.

Ceilalți mormăiră. Totul era să ajungă la ținte. Acolo nu vor avea nici un fel de probleme, pe o mare atât de agitată și pe o asemenea beznă.

Își luaseră ca puncte de reper, pe țărm, luminile localului *Petit Bateau*. La patru grade nord, se găseau punctele de atins, așa că, cel puțin din acest punct de vedere, lucrurile păreau să se amelioreze, cu condiția să ajungă suficient de aproape pentru a distinge luminile restaurantului printre celelalte faruri ce iluminau Quang Ngai pe timp de noapte.

Primul ghinion a fost că, la ora 1.30, un grup de vietcongi a aruncat în aer transformatorul care asigură cu energie electrică partea de nord a orașului, lipsindu-i astfel de unicul punct serios de reper. Din acel moment, nu s-au mai putut baza decât pe busole, dar cel mai îngrozitor lucru era că, în acea noapte de smoală, fără nici o lumină care să-i ghideze în afara fosforului de pe cadranele busolelor, nu erau în stare să-și dea seama dacă avansează sau dacă valurile haotice nu-i fac decât să dea în van din mâini și picioare.

Au avut noroc cu două sampane care se întorceau în port de undeva dinspre Da Nang. Preț de câteva minute, luminile lor de prova și pupa le-au arătat direcția bună, oferindu-le totodată și elemente de reper.

– Bine măcar că mergem în direcția bună, remarcă Andreas.

La 3.05, au ajuns în apropierea țintelor. Țărmul stâncos se vedea sub forma unor umbre ferfenițite. Valurile erau mai mari, dar aici, cel puțin, băteau dintr-o singură direcție.

– Bun! Să amplasăm minele! stabili Frank. Mai mult îi ghici decât îi văzu pe membrii echipei. Aveți punctele de reper?

– Să ne uităm...

Louis se holbă înspre țărm. Din câte ținea minte de la briefingul efectuat înainte să primească misiunea, cea mai sudică țintă se afla în dreptul unei stânci bizare, în formă de cască de protecție.

– Mă reped să vedem pe unde am ajuns...

După cinci minute, Louis se întoarce, spunându-le că ajunseseră cu cel puțin o jumătate de milă la nord de punctul stabilit, asta cu condiția ca hărțile ce le fuseseră puse la dispoziție să fie corecte. Nu era prima oară când i-ar fi trimis să acționeze pe baza unor hărți greșite. Realitatea era că relevmentele lor cartografice se bazau pe lucrările francezilor, care lăsaseră o mulțime de pete albe în urma lor: în plus, cine știe ce idioți fuseseră cei care copiaseră hărțile în funcție de propriile lor relevmente, pentru că utilizaseră un alt sistem de proiecție, astfel încât puteai fi sigur că nu vei fi parașutat în cătunul X, de pildă... În cel mai fericit caz, ajungeai la cel puțin cinci mile depărtare de el, și asta pentru că nimeni nu se gândise că școala franceză de topografie are alte principii de proiecție decât cea americană.

Au început să înoate către sud. La un moment dat, Frank le făcu semn să oprească. Văzuse mișcare pe țărm și i se păruse că aude niște voci strecurându-se slab printre clipocitul valurilor.

– Echipa B! șopti el și porni înot către țărm. Reveni în scurt timp și le dădu O.K.-ul.

Se afundară cu toții și se treziră într-o beznă pe care lanternele lor abia dacă o puteau perfora. Au localizat primele ținte. De aici înainte puteau să lucreze fără lumină, era suficient să bată lent din labă și să se îndrepte direct către nord, lăsând încercăturile la punctele stabilite. Hotărâseră să se întâlnească la 4.00, *patru sute*, cum spusese Frank, deasupra capătului nordic al țărmelor.

N-au apucat să amplaseze toate minele. La un moment dat, Igor a simțit că atinge un corp luncos. Pentru o clipă a avut senzația că e vorba de un pește pe care îl tulburase; zvâcnetul corpului atins îi sugeră imaginea unui rechin și imediat își aminti spusele instructorului: „Rechinii nu atacă omul fără un motiv anume sau fără să simtă miros de sânge...”

Numai că nu era un rechin. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, s-a trezit cu tuburile de admisie pentru oxigen tăiate. A simțit cum capul îi bubuie ca un pepene copt plesnit cu piciorul și nu s-a mai trezit decât când plutea la suprafață, susținut de unul dintre membrii echipei B. Și-a dat seama că apa din jur forlotea. Cum dracu'? s-a întrebat și a încercat să se zbată.

– Hei! Te-am *marcat* deja! strigă tipul care îl susținea.

– N-ajunge! șuieră Igor. Trebuia să mă omori dacă vroiai să fii sigur!

Îl plesni de câteva ori la rând, făcându-i vizorul țândări, după care sări în ajutorul celui mai apropiat camarad. Era Lennox, care avea dificultăți cu un negru uriaș. Igor își scoase tuburile de oxigen din spate și izbi cu ele în rezervorul de oxigen al negrului. Se auzi un zăngănit metalic, urmat de șuieratul oxigenului sub presiune ce ieșea printr-o crăpătură. De pe țărm, zbură o rachetă verde, care iluminează suprafața agitată a mării. Dintr-o privire, Igor își dădu seama că Frank, Mart, Andreas și Louis erau încă sub apă. Mai mult ca sigur că văzuseră lumina rachetei și că acum se grăbeau să minceze cât mai multe ținte, îndepărtându-se de locul luptei.

– Nu trebuia... Nu trebuia să faci chestia asta... Nu-i corect, îl auzi Igor pe tipul care îl capturase.

– Șefii tăi m-au învățat că la SEAL merge tot!

O rachetă țâșni brusc de la câteva zeci de metri depărtare, urmată imediat de o alta. Una verde și una roșie. Era semnalul de încetare a luptei stabilit cu cei de pe vedete. Totodată, cei angajați în luptă cu echipa B trebuia să abandoneze încăierarea și să se retragă cât mai departe în larg, înotând pe sub apă.

N-au mai apucat să ajungă la întâlnire. Echipa B a pus mâna pe absolut toți în mai puțin de zece minute, mai puțin pe Igor, care a înotat aproape o oră înainte să dea peste un LB care deriva, părăsit, de-a lungul țărmului.

Când au ajuns înapoi la bază și au discutat misiunea, și-au dat seama că, în ciuda timpului prost și a întunericului, cei din echipa B îi descoperiseră din cauza bulelor de aer ce ieșeau la suprafață. Igor scăpase de la o a doua captură numai pentru că avusese norocul să-i fie tăiate tuburile de admisie.

– Noroc că n-o să lucrăm niciodată sub apă! răsuflesse Andreas ușurat la sfârșitul misiunii.

– Ești sigur că n-o să avem nevoie de costumele astea? îl întrebase Frank, privindu-l dintr-o parte.

Cei doi se priviră vreme de câteva secunde în ochi.

– Ai aflat ceva? întrebă Andreas în șoaptă.

Frank se încrunță și-și trecu degetele prin părul negru, tuns scurt. Se uita dintr-o parte în alta, jenat, ca și cum l-ar fi luat gura

pe dinainte. Îl luă pe Andreas de mână și ieșiră împreună din bun-galou. Făcură câțiva pași pe platoul de beton din mijlocul unității.

– La naiba, suntem tovarăși de acum! Iansă el într-un sfârșit. Și o să mergem împreună. Omul vostru, Personne, e un cur pietat ce nu s-a văzut... Cică, n-ar trebui să allați înainte de momentul potrivit... O să mergem în Nord, omule! Chiar în Nord! Departe de orice bază, departe de prieteni sau de ajutoare, pricepi?...

Andreas dădu din cap.

– Mergem la Haiphong? întrebă.

Andreas căscă ochii:

– La Haiphong? De ce te-ai gândit tocmai la Haiphong?

– Ai zis că avem nevoie de costumele de scafandru. Unde le-am putea utiliza în altă parte decât la Haiphong?

– Nu, nu, nu! făcu Frank un gest de protecție. E multă apă în Vietnamul de Nord. O să mergem undeva departe de țărâm... Dar tot vom avea nevoie de costumele de scafandru...

Unul dintre cele mai grele exerciții era extracția scafandrului din apă, cu ajutorul unui LB 206. Un LB 206 este de vreo patru ori mai greu decât omologul său cu care se antrenau de obicei, LB 108, fiind prevăzut cu un motor de 120 de cai putere, ce îl propulsează cu aproape 35 de noduri. Procedeu este extrem de dificil, mai ales pe mare agitată. LB 206 balansându-se foarte ușor.

Lennox spunea că tipii care proiectau astfel de scule ar fi trebuit să participe măcar o dată la o acțiune într-un LB.

– Dă-ți seama! Cel mai probabil, tipii ăștia au învățat să înoate în piscina de acasă și cele mai mari valuri pe care le-au văzut în viața lor au avut cel mult un sfert de picior înălțime, cu excepția valurilor văzute prin filme... Tipii au intrat la Academia Navală unde au mâncat instrucție de front în primii ani, s-au trezit cu gradele pe umeri, după care au urmat Colegiul Superior de Marină, ocazie cu care au ieșit de câteva ori pe mare cu promoția, de unde s-au uitat cu binoclul, dacă au făcut-o, a acțiuni ca ale noastre... După aia s-au trezit prin birouri și au început să proiecteze bărci. Au proiectat bărci după ce s-au uitat la alte bărci și după ce a venit un șmecher care le-a spus că trebuie să țină

cont de valuri, de vânt și de câte și mai câte... Vreau să spun că habar n-au ce e aia o mare montată și ce înseamnă să extragi un tip din mare la o viteză de 30 de noduri.

De bordajele LB-urilor spânzurau niște odgoane prinse în buclă, pe care băieții le numeau „spânzurători“. Pilotul punca cap compas pe un anumit punct de reper, scafandrii se dispuneau de-a lungul unei linii imaginare, astfel încât LB-ul să treacă razant pe lângă ei, și așteptau. Când barca lansată în viteză ajungea în dreptul tău, te apucați de „spânzurătoare“ cât de repede puteai și unul dintre camarazii din LB te ajuta să te cațeri cât mai repede posibil, pentru că nu treceau mai mult de câteva secunde și barca ajungea în dreptul următorului scafandru de extras.

Primul lucru pe care îl făceai, o dată ajuns în LB, era să te trântești cât de repede puteai pe punte; erai prea obosit ca să faci altceva și, oricum, trebuia să-i lași loc următorului. Plonjonul ăsta nu făcea altceva decât să elatine barca, din ce în ce mai tare cu fiecare nou scafandru cules din apă.

„Albinoșii“ avuseseră noroc, spuneau colegii lor de unitate; avuseseră noroc că nu-și frânsese nici unul mâna și nici nu se alesese cu vreo luxație la momentul critic al agățării de „spânzurătoare“. Părerea lor însă, a „albinoșilor“, era că la mijloc nu fusese vorba despre nici un fel de noroc: pur și simplu se pricepeau să iasă din rahat mai altfel decât ceilalți. Mâncaseră armată pe pâine în cadrul Legiunii, iar războiul lor cu vietnamezii nu beneficiase nici de avioane, nici de trupe regulate de desant și aprovizionare.

În anii cincizeci, un soldat era cu mult mai războinic decât în anii șaizeci, sau, dacă nu, era oricum mult mai dependent de ceea ce știa să facă de unul singur. Nu existau elicoptere și avioane de vânătoare-bombardament care să te scoată la liman dacă nimerai într-o pungă controlată de inamic. N-aveai decât ochi, picioare și, preferabil, arme albe, ca să-ți croiești drum înapoi la ai tăi.

Era lucrul dracului să încasezi o extragere din apă. Cu toate astea, nimic nu li s-a părut mai greu decât circuitul de „încălzire“, o chestie specifică celor din SEAL.

Astfel de circuite existau în toate armatele. Rafinamentele circuitului SEAL de la Quang Ngai, oricum ieșite din tabele și înainte să se ajungă în Vietnam, depășeau și imaginația cea mai bolnavă.

Cei cinci se obișnuiseră cu ideea că nimic din ce făceau aici nu semăna cu ce făcuseră prin alte părți, așa că nu s-au mirat prea tare când, conduși de Mart (Igor zicea că tipul ăsta ar trebui angajat mai degrabă pe post de copoi, atât de mare avea nasul), au ajuns într-o zonă în care nimic nu le amintea de un circuit de instrucție.

– Asta e, spuse Mart, iscodindu-i cu coada ochiului pe cei cinci. Cum vi se pare? Nu-i o realizare magnifică?

Andreas s-a uitat înapoi și încolo. Nu vedea decât palmierii, niște fromageri uriași, cu trunchiurile coborând în falduri groase între care te puteai ascunde fără dificultate, ferigile tropicale și niște Țancuri stâncoase.

– Cum zici, locotenent Myers... O realizare magnifică. Nu-i așa, băieți?

Ceilalți patru au dat din cap. Mart a zâmbit din colțul gurii.

– Nu vă luați după aspectul pașnic al locului. Voi trebuie să ajungeți îndărătul pietrelor de acolo, le arătă el, vag, undeva înainte. O să plecați la semnalul meu. Trebuie să parcurgeți traseul și să doborâți cât mai multe ținte. La coadă, tragem o linie și facem suma.

– O întrebare, îl întrerupse Andreas. Cu ce tragem? Se uita, zâmbind și el, de la unul la altul. Când plecaseră din unitate, Frank le transmisese personal ordinul de a nu lua nici un fel de armă cu ei.

– Păi, n-ați învățat încă să vă descurcați? Mart le arătă un tufiș și încheie, răsucindu-se: La semnalul meu, mergeți unul câte unul în dreptul tufișului. Din acel moment încep să măsoar timpul scurs...

Apoi dispăru undeva în spatele cortinei verzi a junglei.

– Asta e, comentă Andreas, nesigur. O facem și acum?

Nu i-a răspuns nimeni, dar nici Andreas nu pusese întrebarea în așteptarea unui răspuns. Se uitau cu toții la ținta pe care le-o indicase Mart. În fața lor se întindea un fel de defileu între copacii acoperiți de liane. Apoi terenul începea să urce în pantă, molcomă mai întâi, după care se împărțea într-o suită de văioage mai mult sau mai puțin paralele ce urcau pe o înălțime nu mai mare de cincizeci-șaizeci de iarzi până ce ajungeau sub un șir de stânci colțuroase.

– Cu excepția faptului că o să ne cam tăiem în pietre, nu văd de ce Mart face atâta caz, se prosti Giuseppe.

Se auzi sunetul fluierului.

– Pornesc, spuse Igor, mai mult ca să se afle în treabă, deoa-rece azi era ziua lui în care trebuia să fie point man.

Igor se repezi până ce ajunsese în dreptul tufișului și-și dădu seama că nu poate trece decât dacă o ia de-a dreptul printre crengile tăioase: de-o parte și de alta, grămezi de trunchiuri tinere blocau drumul. Igor dădu să se năpustească de-a dreptul prin tufiș când văzu lița vopsită în verde, ascunsă în frunziș.

– Sârmă! Vedeți că e o sârmă în tufiș. Trebuie s-o sari.

Își luă avânt și ateriză în spatele tufișului, chiar în mijlocul unei bălți împutite. Un manechin de antrenament din sala lui Mitch zăcea prăvălit într-o rână, plin de mâl din cap până în picioare. Șmecherii îl și îmbrăcaseră în pijamale negre ca ale victcongilor. Igor văzu patul unei arme ițindu-se de sub momâie și, reflex, săltă trupul din cauciuc.

O grămadă de piese detașate de arme. Între ele, o grenadă cu cuiul scos. Igor își aduse aminte imediat de bancurile subtile pe care le făcea Viet Minhul. Puneau grenade sub cadavre și, când ridikai trupurile, te trezeai că-ți plesnesc în față dacă nu te mișcai suficient de repede.

Igor plonjă în noroi, apucă grenada și o azvârli undeva în față, după care își ascunse capul între brațe și așteptă. Nimic. Nici chiar Mart nu fusese într-atât de sonat încât să lase o grenadă activă la îndemână. Armele acum! Lui Igor îi plăcea mai ales AK-ul rusesc. Se obișnuise cu el încă de pe vremea când făcuse mânuiri de arme la Kiev.

Îl recompuse cât ai clipi din ochi și făcu un salt înainte. Se trezi în fața unei perdele de frunze ușor afundate în pământ și își aminti de fotografiile pe care le văzuse la ședințele de instrucție de sală. Nu era altceva decât o groapă peste care fuseseră așezate liane și lăstari de bambus care susțineau frunzele. Dedesubt, tulpini de bambus ascuțite, înfipte în pământ.

Igor încercă să o ia pe alături, dar singura ieșire pe care o găsi era în junglă. Un șir de bulumaci verticali se strecura printre copaci. Păși pe primul dintre ei și își dădu seama că bulumacul abia se ținea. Mart, sau Frank, sau care dracu' o fi fost cu ideea, lărgise

groapa în care fusese înfipt bulumacul. Borjovski trebui să se aplece pe sub o împletitură de liane și, în același timp, să sară.

De abia puse piciorul pe următorul bulumac, când simți o mișcare în stânga sa. Răsuci capul și văzu o tufă de *muong*, din aceea... Nu apucase încă să-și regăsească echilibrul, dar puse arma pe foc automat și lansă o rafală scurtă de la șold. Frunzele de *muong* zburară în toate părțile, iar Igor se aruncă pe bulumacul următor.

Simțise cum ceva îi îngreunase saltul. Apoi se auzi un declic undeva în dreapta și apucă să vadă o grenadă prinsă între două crengi de manghier. Era gata să sară pe sol, când văzu plasa întinsă dedesubt, așa că nu avu de ales și se aruncă pe următorul bulumac, de care se agăță ca un naufragiat pe catarg.

Bulumacii duceau înapoi în luminiș. Câteva șiruri de sârmă ghimpată blocau trecerea, iar Igor se vârî pe sub ele și o luă târâș. Dincolo se întindea o baltă pe care o traversă în fugă, ajungând în fața unei plase ridicate între doi copaci. Începu să se cațere, apoi simți iarăși o mișcare undeva în lateral. Se răsuci, dar nu văzu absolut nimic.

Trase la întâmplare, răscolind frunzișul dintre copaci și continuă să se cațere. O dată ajuns sus, o rafală zgâlțâi liniștea din junglă, plasa se desprinsă, iar Igor se prăvăli pe sol, ridicând un nor de praf.

– Mișcă mai repede, soldat Borjovski! se auzi vocea lui Mart. Ai de gând să termini parcursul ăsta odată?

Igor se ridică și o luă la fugă pe pantă. Se agăța cu mâinile de tufele cele mai apropiate, în timp ce vocea lui Mart se auzea din ce în ce mai tare.

– Te miști mai încet decât o gravidă, Borjovski. Ai luat deja o grenadă în tine și o rafală de 7.62... Crezi că ești în stare să ajungi până sus?

– O să ajung, fir-ar al naibii să fie!

În față se ridica un șir de bulumaci suspendați pe cordaje, urcând în trepte undeva înapoi în junglă. La capătul lor, se vedea o coardă fixată de un trunchi de copac, coborând apoi oblic prin frunziș. Igor se cățăără pe primul bulumac care începu să penduleze. Se aruncă de pe un trunchi pe altul, simțind cum fiecare salt îl face să se dezechilibreze din ce în ce mai mult. La un moment

dat, unul dintre bulumaci se desprinsese, iar Igor abia dacă apucă să se agațe de un cablu.

Se cățăra pe el, provocând un șir de rafale, și reuși să ajungă sus, în sfârșit.

Privi de jur-împrejur. Nu se vedeau decât coroanele arborilor și coarda de oțel ruginit ce cobora printre trunchiurile copacilor.

Își desfăcu din centură carabina, o fixă pe coarda de oțel și își dădu drumul fără să se uite înainte. Simți doar cum frunzele îl izbesc peste față, după care întrezări solul apropiindu-se de el cu viteză uluitoare și se lăsă să ruleze pe o parte, oprindu-se pe buza unei gropi mascate de un morman de frunze. Se ridică și o luă la fugă către pietrele negre, se împiedică de un ciot care se îndoi nefiresc sub izbitură, iarăși se ridică, la timp ca să vadă un grilaj de bambus prăvălindu-se dintre copaci.

Simți un bulgăre de gheață în stomac și se rostogoli într-o parte, înainte să fi apucat să gândească ceva. Grilajul izbi solul. Abia atunci, Igor observă țepușele ascuțite care se șteau din grilaj și firele care îl legau de ciotul de lemn de care se împiedicase mai înainte.

— Maică Precistă! Astea-s' pe bune! Înghiți în sec și strânse AK-ul în brațe. Tipii sunt chiar sonați! Ești dement, locotenent Myers! răzni el. Ești dement!

— Ai să termini circuitul ăsta când o să-mi văd ceafa, Borjovski! răsună megafonul. Vorbești o grămadă!

O nouă mișcare agită tufișurile din profunzimea junglei, iar Igor se aruncă din nou pe sol. Recunoscuse tufișul cu pricina chiar în momentul în care se întepă într-o așchie de bambus înfiptă în pământ. Covorul fachirilor! Chiar atât de puțină imaginație să fi avut vietcongii? La Cao Bang, în junglă, acum paisprezece ani, toate căile de acces din jurul fortului fuseseră pardosite cu astfel de țepușe. Atât legionarii, cât și militarii din trupele regulate, renunțaseră de multă vreme la încălțăminte regulamentară, preferând pantofii de tenis.

Tenișii erau extrem de avantajoși când te deplasai prin junglă, erau mai ușori și nu făceau zgomot. În schimb, aveau tălpile subțiri, de cauciuc, iar țepușele vietcongelor le perforau de parcă ar fi fost de hârtie. Unii spuneau că sunt otrăvite, dar nu era nevoie de așa ceva. Era suficient faptul că fuseseră băgate

în urină și fecale înainte să fie înfipite în pământ. Combinația era suficientă ca să-ți infecteze talpa cât să nu mai poți să te miști câteva săptămâni. Dacă scăpai fără urmări, sau cu piciorul tăiat, sau dacă o mierleai, asta nu mai era decât o problemă de șansă a fiecăruia.

– Nenorociții! șuieră Igor și se trase în spatele unui copac chiar în momentul în care o rafală răsună în junglă.

Tușișul de *muong*! Pentru o secundă, lui Igor îi trecu prin cap că se putea ca focurile pe care le auzea acum să fie cu gloanțe adevărate. Ținti cu atenție către tușiș și trase o rafală scurtă, după care se răsuci și o luă către pietre.

Traseul n-a fost niciodată același de două ori. Andreas se întreba chiar ce efective se ocupau de întreținerea acestui circuit extrem de elaborat, cu ținte care apăreau te miri de unde, cu bulumacii amplasați în mereu alte locuri, cu covoarele fahirilor pe care degeaba încercai să le memorezi ca amplasament, câtă vreme poziția lor se schimba de la un antrenament la celălalt.

Mai mult decât atât, în penultima săptămână a ciclului, Mart a început să-i ducă să parcurgă traseul pe timp de noapte. Deja știa care sunt armele preferate ale fiecăruia și, din cauza asta, făcea în așa fel încât niciodată, nici unul dintre ei să nu găsească arma-mentul preferat la începutul traseului. Mai mult, având în vedere faptul că figura cu momăia n-avea cum să mai meargă, a recurs la o grămadă de alte subterfugii prin care să-i testeze la începutul traseului.

A cuplat piesele disperate ale armelor la încărcături minimale de explozibil. Le-a lăsat în căldări pline de vaselină, din care „albinoșii“ trebuia să le pescuiască înainte să le monteze. Altă dată, le-a ascuns sub un strat de nisip, iar „albinoșii“ n-au fost în stare să tragă nici măcar un foc.

Și, ca și cum asta n-ar fi fost suficient, a dat cu ceară stâlpilor, a tăiat plasele și a culcat sârma ghimpată pe sol. Le-a pus în spate rucsacuri pline cu pietre, spunându-le că, nu se știe cum, dar un vietnamez subnutrit căra până la optzeci de kilograme de echipament, mâncând numai o rație de orez pe zi, măcar din pricina asta și ar fi trebuit să se miște și ei ceva mai repede. Iar într-una

din zile a înlocuit dispozitivele de zgomot din tufişuri cu artificii chinezeşti colorate, îndreptate către traseu.

Idcea cea mai năstruşnică însă a fost când i-a pus să parcurgă traseul în grup, târând după ei un LB de tip vechi, din cauciuc, gata umflat. Tuturor li s-a părut stupidă idcea, mai ales că exerciţiul avea drept scop familiarizarea cu elemente de uscat în care bărcile nu-şi aveau rostul, şi chiar dacă, prin absurd, ar fi trebuit să care cu ei o barcă pe uscat atâta vreme, ar fi mers cu ea dezumflată.

– E stupid, locotenent Myers, spuse Andreas după ce parcurseră traseul, cătărându-se cu barca peste plase, târând-o după ei peste bulumaci şi coborând cu ea în rapel pe cordajele de oţel. E stupid să cărăm atâta vreme o barcă de cauciuc pe care n-o vom duce niciodată după noi în astfel de condiţii... La ce ne foloseşte?

Mart îşi aprinsese o ţigară.

– Ți se pare stupid? Fără sens? Făcu o pauză şi zâmbi. Stai, că încă n-a început săptămâna iadului.

Iadul

Se spunea că săptămâna iadului ținea loc de botez al focului și de acolada cavalerului, în același timp. Mart, Frank și Lennox o mai parcuseseră o dată, cu patru ani în urmă, la Newark, dar promisiunea pe care o făcuseră „albinoșilor“, precum și faptul că instructorii SEAL o străbăteau la finele fiecărui ciclu, i-au hotărât să lase deoparte orice fel de idei preconceptuate și să ia parte la antrenament, ca oricare nou-venit în unitate.

Bainbridge n-a avut nimic de obiectat. Din punctul acesta de vedere, nu avuseseră niciodată ce să-i reproșeze. Poate că Bainbridge ținea litera regulamentului mai strâns decât ar fi făcut-o orice alt ofițer SEAL, poate că dădea o importanță exagerată semnelor exterioare de respect, poate că era realmente lipsit de imaginație, fiind totodată scos din țâțâni când își vedea subalternii că se bazau pe imaginație, dar toate aceste lucruri păleau în fața modului în care accepta cele mai năstrușnice idei legate de antrenamente. De altfel, ciclul intensiv parcurs de „albinoși“ era parțial opera lui.

– În regulă, Myers, spusese colonelul. O să mergeți și voi cu ei. Nu cunosc vreo școală mai bună care să sudeze un grup decât săptămâna iadului.

De fapt, pentru grupurile SEAL, spiritul de echipă era cel care conta cel mai mult, fiind totodată punctul cel mai dificil de

atins. Cei care intrau în rândurile acestui grup erau de regulă personalități puternice, care puneau bază în special pe ceea ce știa să facă fiecare; în ultimă instanță, chiar asta se aștepta de la ei: să dea tot ce imaginația lor avea mai bun.

Cu toate acestea, spiritul de echipă era cel care făcea ca o grupă sau un pluton să acționeze coerent și rapid, fără să fie nevoie de multă vorbărie.

Au început săptămâna iadului într-un avion de transport Hercules C33 care i-a lansat cu parașuta la vest de Quang Ngai, în plină junglă. Ca și cum ar fi simțit că o dată cu acest salt reîntrau în lumea care le aparținuse dintotdeauna, părăsind definitiv cei doisprezece ani de prizonierat în care timpul fusese suspendat, ștergând orice diferență între zile, luni și anotimpuri, „albinoșii” își reaminteau gesturile și ritualurile care precedau începerea oricărei misiuni.

Hector făcuse rost de un greșfrut „preparat” cu rom pe care îl sugea alene, într-un colț al culoarului de lansare. Louis se căznea să nu se taie în lama cu care își rădea țeasta. Giuseppe închisese ochii și mima schimbarea unor prize pe o chitară imaginară. Igor dormea, pur și simplu; din cele ce le povestea, somnul cel mai odihnitor îl avea înaintea de începerea unei acțiuni. Iar Andreas aștepta încrămențit semnalul lansării.

Nu se asemana nici pe departe cu ce făceau ceilalți. Mart, Frank, Lennox și Simms se vopseau pe față.

– Sunt culorile războiului? întrebă Hector, amuzat.

– Nu, răspunse Lennox iritat. Sunt culorile clubului *Chicago Sox*.

Un salt în junglă pune cu mult mai multe probleme decât unul în spațiu deschis. În primul rând, aterizarea este extrem de riscantă. În al doilea rând, recuperarea materialelor se face cu un randament mult mai scăzut. În al treilea rând, niciodată nu poți să fii sigur că ai sărit acolo unde trebuia.

Au avut norocul să ajungă cu toții jos întregi, fără să-și fi rupt mâini sau picioare printre crengile copacilor. Căutarea materialelor le-a luat ceva mai puțin de o oră, pentru că sergentul care dirija instrucția i-a anunțat că locul e infestat de vietcongi, astfel încât s-au trezit că rezervele de apă și de medicamente erau definitiv pierdute. Cu toate acestea, n-au pornit înainte de a se cățăra

prin copaci după resturile de mătase ale parașutelor pe care a trebuit să le recupereze una câte una și să le îngroape.

Au început printr-un marș care trebuia să-i scoată undeva în șoseaua ce cobora spre plantațiile de cauciuc de lângă My Lai. Au ajuns însă pe un drum forestier care șerpuia printre numeroasele brațe ale deltei de nord a Mekongului. Drumul nu figura pe nici un fel de hartă. Au coborât spre est, de-a lungul unuiuia dintre râuri, s-au oprit în spatele unei tabere părăsite de-a vietcongilor, după care au pornit în fugă de-a curmezișul unei turbării.

Și, ca vorbele lui Mart legate de absurditatea instrucției să capete greutate, sergentul le-a ordonat la un moment dat să umfle LB-urile, să le monteze și să le care pe sub crengile joase ale junglei. Situația i se părea lui Andreas cu atât mai stupidă, cu cât urmau în linii mari cursul unui râu pe care l-ar fi străbătut cu mult mai multă ușurință pe apă, cu barca.

– Asta e politica SEAL, remarcă Lennox. Ne pun să facem idioțenii în timpul instrucției și, după aia, când ne lasă de capul nostru în misiune, ne destindem ca niște arcuiri...

Cel mai greu era să te cațeri în fugă târând barca după tine. Era momentul în care cei patru militari care cărau LB-ul dădeau tot ce aveau în ei. Practic, trebuia să păstrezi cadența în viteză, urcând panta (sergentul instructor nu alegea niciodată pante sub 60 de grade) și riscând în orice moment ca unul dintre colegi să se împiedice sau să alunece, moment în care tot efortul de până atunci se ducea dracului.

O altă problemă era să alergi cu LB-ul în spate prin junglă. De regulă, copacii erau extrem de apropiați, iar potecile, foarte înguste, erau în cea mai mare parte acoperite de liane și de ferigi cu frunze groase. La fiecare pas trebuia să apleci barca când într-o parte, când în cealaltă, ca s-o strecuri printre obstacole.

Era un lucru cu care te obișnuiai. Dar sergentul transforma toată chestia asta într-un calvar de nesuportat. El nu căra nimic și zburda de la un grup la altul, se apropia de urechea unuiuia pe care-l alegea fără să stea multă vreme pe gânduri și începea să-i răcenească în ureche:

– N-ai să termini săptămâna asta pe picioarele tale! În timp ce băieții adevărați o să primească hârtiile de absolvire, tu ai să

zaci cu perfuzii în tine la spitalul din Quang! Abandonează acu', cât timp doctorii mai pot scoate ceva din *tine*!

Dădea din gura aia cât de tare putea, dar nu s-ar fi atins de tine nici cu un pai. Nici nu te-ar fi ajutat, pe de altă parte. Odată, când Louis a căzut într-un șanț cu nămol, dezechilibrându-i pe toți, fiind gata-gata să dea colțul din cauza greutateii LB-ului care îi afunda capul și gura sub mâl, sergentul se întâmplă să treacă pe lângă el, în timp ce Lennox, Frank și Andreas încercau, fără succes, să degajeze barca dintr-o împletitură de liane.

– Ce dracu' faci? Ți-ai făcut țeasta far? Credeai că te ajută? De ce nu lași totul baltă *acum*? De ce nu te duci tu într-o unitate în care să nu fie nevoie să transpiri *atât*? Spune că nu mai vrei și-ți aranjez să scapi de aici cât ai zice pește!

Totul era să nu-l pocnești. Nici el n-o făcea. Problema, au descoperit ei, nu era că regulamentul pedepsea lovirea superiorului, ci, după cum le spusese și ceilalți, dacă îl loveai pe sergent când se lua de tine la instrucție, n-ai fi făcut altceva decât să-i dai satisfacție.

– Cam toți ar vrea să le-o tragă, când îi aud cum răcnesc în urechea lor ca niște precupețe de la piața de pește din Battery, explicase Frank. Mai întâi își spun că nu se face să se ia la bătaie cu ei în timpul instrucției ca să nu le dea satisfacția că au elacat și-și fac planul cum să le-o tragă după program. Pe urmă și asta li se pare aiurea și amână totul pentru după ce se termină ciclul de instrucție. Plănuiesc cum să-i aștepte pe stradă și să le-o tragă atunci, de față cu toată lumea, în afara regulamentelor, ca să zic așa. Cei mai mulți abandonează însă și ideea asta. Nu prea am auzit de sergenți de instrucție bătuți după încheierea ciclului. Îi treci la timpul trecut și zici că fac parte dintr-o lume prin care ai trecut cu titlu temporar.

– Hai, zi! răcnea sergentul la Louis, apropiindu-se de urechea lui. Zi și-i chem pe loc prin radio pe cei de la extragere! Peste o oră-două, ai putea să stai într-un pat răcoros și să bei Coca de la gheață...

În loc de răspuns, Louis horecăi scurt și înghiți o gură de mâl. Sergentul trecu de el, iar Louis scoase capul din noroi și-l înjură în barbă. După câteva secunde reuși să iasă din șanț și-și reluă goana prin junglă.

– Atac cu gaze! se auzi vocea sergentului.

Nu se făcea să nu-ți pui masca. Nu de alta, dar dădea rău față de ceilalți băieți. Oricum, atunci i-a venit ideea lui Louis. Sergentul ăla era și el la fel de obosit ca și ei și trebuia să alerge oricum de la un grup la altul, ca să-i îmboldească. Așa, cu măștile pe figură, de la distanță, printre copacii junglei, n-ar mai fi fost chip să-i recunoască.

Sticlele de pe cască li s-au aburit imediat. Răsufălările le șuierau, iar fața a început să le transpire de parcă cineva le-ar fi instalat un duș minuscul sub piele.

– Ești un căcănar, a șoptit Louis când a trecut pe lângă sergent, continuând să fugă.

– Ce-ai spus, soldat? Atât vocea joasă, înăbușită de masca de gaze, cât și restul zgomotelor marșului îl împiedicaseră să audă clar. Între timp, grupul se afundase în desiș, iar sergentului i se păru din nou că aude:

– Ești un căcănar!

Grupa dispăru printre copaci, iar sergentul își puse în minte să noteze numărul LB-ului transportat de grupă, în așa fel încât să aibă de unde-i scoate pe cei care-l luaseră peste picior. Se repezi în urma lor, dar văzu că numărul de înmatriculare de pe barcă era acoperit cu noroi.

– Sunteți șmecheri? îi întrebă. Eh, mai vedem noi.

A luat-o din nou în fugă pe drum, pe lângă ceilalți, cu gând să noteze numerele lor, astfel încât să-i depisteze pe șmecheri prin excludere. Numai că toate bărcile aveau numerele de înmatriculare acoperite cu noroi.

Băieții nu s-ar fi bătut cu sergentul, însă nu se dădeau în lături de la nimic ca să-l înfunde, atunci când se putea.

Bineînțeles că atunci când au ajuns în câmp deschis, sergentul le-a ordonat s-o ia târâș, să dezumfle bărcile și să le ruleze din mers. Urma să le transporte pe rând în timp ce se târau de-a lungul celor peste o mie de picioare cât avea câmpul pe care trebuia să-l parcurgă.

– Mișcă! Mișcă! Mișcă!

Băieții șerpuiau pe coate și genunchi, umplându-se de praful roșu care se amesteca cu sudoarea.

– Casca pe cap, Simms! Crezi că dacă ai căpățâna tare din naștere, te ajută cumva la gloanțele de 7.62?

– Nici casca nu mi-e de folos! remarcă Simms, dar nimeni nu-l băgă în seamă, cu excepția sergentului care se ținu de capul lui până ce-și puse casca.

Prima noapte îi prinse într-o zonă cu tufișuri joase unde se opriră să înfulece primele porții din rațiile C. Proteine concentrate care aveau gustul și consistența cleiului de oase. Tablete de vitamine, cafea și lapte condensat pe care l-au mâncat cu lingura. Vietnamul era o zonă cu surse de apă dintre cele mai nesigure. Regulamentul prevedea clar, pentru junglă, necesitatea de a filtra apa și de a o fierbe înainte s-o bei sau s-o folosești la spălat. De fapt, dacă o utilizai pentru spălat, chiar și dacă o făceai pentru fructe sau zarzavaturi, trebuia să adaugi și o cantitate de permanganat de potasiu specificată clar în regulamente. Era motivul pentru care toate fructele căpătau o nuanță ușor violacee, de-ți pierdea instantaneu pofta de a gusta din ele.

Din cauza asta, nici nu se mai încurcau să culegă fructe, deși aceleași regulamente aveau capitole întregi despre cum te puteai hrăni cu ce-ți oferea jungla. Și pentru mai multă siguranță, de parte de baze, nici nu se mai oboseau să găsească surse de apă. Beau exact cantitățile pe care le aveau la ei.

Ghinionul lor era însă că nu reușiseră să recupereze proviziile de apă parașutate din avionul de transport, trebuind să se bazeze acum doar pe apa din bidoane.

– Gata pauza! Demarăm! Frank! Ești point man pentru primul schimb în noaptea asta. Coborâm spre Ban Loch, ocolim o livadă de portocali pe la sud și ajungem pe un drum asfaltat care duce spre Trun Duc.

– Drum asfaltat? La fel ca cel ce ducea spre plantațiile de cauciuc? se strâmbă Mart.

Sergentul făcu câțiva pași până ce aproape se lipi de Mart. Îl privi țintă:

– Locotenent Myers?

Nu primi nici un răspuns.

– Cine conduce exercițiul ăsta, domnule locotenent?

– Dumneavoastră, sergent!

– În regulă! Înseamnă că vom ajunge pe șoseaua asfaltată care duce la Trun Duc! Dacă nu, ne descurcăm la fața locului. Așa e, domnule locotenent?

Myers dădu din cap, iar sergentul făcu stânga-mprejur. Se ridicară cu toții și porniră în spatele lui Frank. Cineva întrebă de tabletele cu cofeină. Se făcuse deja 9 seara, iar ei erau treji de la 3 dimineața. Sergentul păru că nu aude întrebarea, dar o voce plictisită lansă din spate:

– Dacă de acum te interesezi de cofeină, ce-o să faci peste câteva zile?

S-au oprit abia pe la 4 dimineața, după ce găsiseră șoseaua și trecuseră dincolo de ea. A urmat o oră de somn, pentru cea mai mare parte dintre ei. Simms și Giuseppe au rămas treji, ca să asigure grupa. La 5 dimineața au pornit iar la drum, ajungând în apropierea unui braț al Mekongului. Fluviul era deja mult mai leneș aici. Culoarea lui verde-murdar îți dădea senzația că sub luciul apei putrezesc milioane de broaște râioase. La un moment dat au dat de un fost pod care trecea pe celălalt mal. Nu mai rămăseseră din el decât două odgoane din liane împletite.

– Bun! stabili sergentul. Trebuie să trecem dincolo. Mendez! Treci primul!

Hector se descotorosi de echipament și traversă râul, suspendat în mâini de odgoanele împletite. O dată ajuns pe celălalt mal, verifică stâlpul care susținea odgoanele, strâmbă din nas și alese cel mai apropiat copac. Andreas desfăcu arbaleta și lansă un cablu peste râu. Hector trecu cablul de oțel pe după trunchiul unui copac, îl asigură și făcu semn că totul e în ordine.

Traversară, după care, conform unei reguli de mult stabilite, tăiară cablul care se prăvăli în apă. Nici o urmă a trecerii lor prin teritoriul ocupat.

La sfârșitul celei de-a doua zile, apărură primele probleme din cauza somnului. Unul dintre băieții din cealaltă echipă adormi cu ochii deschiși, cu privirea ținută în rucsacul celui din fața sa și, când șirul ocoli un pâlce de copaci, tipul continuă să avanseze, luând-o aiurea printre tufișuri și ferigi.

– Hei! Deștepților! Opriți-l pe *rahatul* ăla de Haldane! Se duce să verifice decorul!

Haldane fusese cel care întrebese de tofeină cu o noapte înainte. A fost primul care a gustat-o, sub privirea sfredelitoare a sergentului.

– Haldane! Începu el. Eu sunt prietenul *tău*! *Eu* știu ce ți-ar face cel mai bine acum... Ce zici de un pat moale, la bază, în care să te lăși ca un belfer? Un duș, un pat și un suc de portocale scos de la gheață... Ce zici?

Haldane dădu din cap. Se strâmbă de amăreala tabletei, se ridică și o luă înainte, ca un automat.

– Un'te duci, Haldane? Nu vezi că i-ai ținut în loc pe toți *băieții*? Am la mine un operator radio grozav, făcu el semn spre Simms. Pot prinde Quang cât ai clipi din ochi... Ce zici? Chem elicopterul să te ducă acasă, Haldane? Un pat, un duș și un suc de portocale...., suflă sergentul cu voce șoptită.

Haldane a clătinat din cap.

Porniră din nou. Pe la ora 2, simțeau cu toții că pleoapele nu le mai patinează cum trebuie pe ochi. Parcă le-ar fi presărat cineva cel mai fin nisip de Quang pe globii oculari. Cu toate astea, continuau. În primul rând, o lungă partidă de târâș printre măracinoasele specifice zonei. Apoi, o nouă partidă de alergat cu LB-urile umflate în spate.

Urmară cam treizeci de minute de somn într-un loc pe care sergentul spunea că-l știe foarte bine.

– E cel mai răcoros lăcaș din tot Vietnamul. E o plăcere să dormi acolo. O juma' de oră de somn pe iarba de la Sowlon face cât o noapte întreagă în cel mai luxuos pat de la Astoria. N-o să mă mire dacă unii dintre voi n-or să mai vrea să se trezească. Pentru ei, am să pot angaja oricând un expres aerian până la Quang...

După trei zile, ajunseseră pe țărmul Mării Chinei. Zorile răsăriseră abia de câteva minute, iar o briză răcoroasă bătea dinspre larg. Trecuse prima noapte în care nu dormiseră deloc. Sergentul spusese că cel mai al naibii remediu împotriva somnului ar fi flo-tările și genuflexiunile, „cu condiția să le faci cu cineva în spate”.

– Ați stat vreodată de vorbă cu un șofer de camion greu? Din ăia care merg pe autostradă?

Simms s-a lansat într-o discuție despre autostrăzi. Spunea că, în Georgia cel puțin, văzuse șoferi care trăgeau la umbră și dormeau sforăind de zornăiau parbrizele; nu prea avusese prilejul să-i vadă făcând genuflexiuni sau flotări pe marginea șoselelor.

– Ți se pare că ești un tip șmecher, nu-i așa, Simms?

– Nu, domnule! Numa' că mă întreb de ce-am mai cărat sărăciile alea de tablete cu cofeină cu noi dacă tot trebuie să facem genuflexiuni și flotări?

– Vrei să iei cofeină, Simms? Ia câtă vrei! Ai să vezi că n-o să-ți mai ajungă și-o să treci pe Acapulco Gold, sau mai știi cu ce...

– Vă pasă, domnule? Simms făcu o pauză și se scărpină în cap. Vroiam să spun: nu v-ar conveni dacă aș trece pe Acapulco Gold, domnule?

Sergentul îl privi dintr-o parte.

– În regulă, Simms. În regulă. *Tu o să faci flotări cu doi inși în spate. Cu partenerul tău și cu mine, Simms!*

Sergentul făcuse ce făcuse și se cocotase pe Lennox. În timp ce-l îmboldea pe Simms să facă odată genuflexiunile *alea*! Simms nu reușea nicicum să îndoiaie genuchii mai mult de jumătate, dar sergentul nu se lăsă până ce radistul nu-i ridică o dată, pe amândoi, în cârcă.

Acum însă, după ce lansaseră LB-urile pe mare, genuflexiunile și flotările păreau să nu-i mai ajute la nimic. Giuseppe dădea din padelă cu ochii închiși și când, pe scară, Mart l-a întrebat de ce dracu' avea el pe figură expresia aia rălăcită, Giuseppe recunoscuse sincer că dormise. Nu se trezise decât când un val mai puternic se spărsese de bordaj, stropindu-l din cap până în picioare.

– Singura mea problemă era să mă obișnuiesc cu genul ăsta de mișcare. Pentru că altfel, am mai dormit în timp ce mergeam... În Africa de Nord, lângă Alger.

Era o zi în care musonul uitase parcă să se mai abată asupra coastei Vietnamului. Soarele îi plesnea în creștet, umplându-i de șiroaie de transpirație. După încheierea săptămânii, mulți spusese că o dată cu ieșirea pe mare simțiseră pentru prima oară ceea ce medicii din unitate denumeau „sindromul de suspendare a percepției prin deprivare de somn“.

Simms îl descrisese mult mai simplu. După părerea lui, figura aia semăna cu primele minute după ce începeai să fumezi Acapulco Gold, numai că te simțeai rău ca dracu': Anita Ekberg nu te-ar fi mișcat nicicum și ai fi dat orice ca să găsești un loc moale ca să te întinzi.

Impresia lui Hector, de pildă, fusese că marea începuse să se evapore cu totul și că ei nu vâsleau pe suprafața ei, ci *prin* ea.

Senzația nu a durat mai mult de trei ore, după care tabletele luate de-a valma au început să-și facă efectul. Nu mai rămăseseră decât cu impresia că cineva le băgase ulei fierbinte sub craniu. Oricum, după mai bine de patru ore de vâslit, țărnul nu se mai vedea și aveai impresia că nu te mai miști cu propriul tău corp.

– Cel mai bun lucru pentru o trezire din somn! răcnii la ei sergentul. O baie! Vreau să-mi aducă fiecare câte cinci pumni de mâl de pe fundul mării... Și vreau să facți chestia asta așa cum sunteți îmbrăcați!

Se aruncară în mare înainte să-și dea scama foarte clar ce au de făcut. Au revenit de cinci ori la suprafață cu pumnul plin de nisip, după care au continuat să vâslescă.

Din acel moment, sergentul a trecut la cea de-a doua fază a exercițiilor de duranță. A numărat bidoanele cu apă din ambele bărci, după care a stabilit că, pentru următoarele patru zile, câte o jumătate de galon de căciulă era mai mult decât trebuia, drept pentru care a aruncat apa suplimentară în mare.

– Cui nu-i convine, să mă anunțe! Simms poate încă să dea din degete ca să cheme Quang Ngai... Giuseppe! Ești sigur că nu vrei o sticlă cu Coca-Cola de la gheață? Aburită?

Giuseppe clătină din cap și continuă să vâslescă.

Spre după-amiază, marea se montă, iar un vânt nesigur, în rafale dezordonate, plesnea haotic peste valuri. Mâncară în schimburi, pentru că sergentul considerase că LB-urile trebuia să-și continue marșul către larg fără întrerupere.

– Decât o masă ca asta, mai bine lipsă! se schimonosi Louis, înghițind ultima gură din conserva de pește al cărei ulei se amestecase din belșug cu stropii de apă sărată din mare.

În timp ce trecea din nou la vâslit, îl auzi pe Hector cum mormăie ceva în barbă, chinându-se să deschidă conserva, aplecându-se într-o parte și în alta din cauza tangajului.

– Știe careva cum pastele mă-sii îl cheamă pe nenorocitul ăsta de sergent?

Frank ridică din umeri, iar Mart, nădușit, schiță un zâmbet.

– Mă cheamă Downey, soldat Mendez. Sergent Abraham Downey! De ce te interesează? Ai de gând să-mi faci vreun raport? Rânji el, apropiindu-se de Hector. Aproape că se lipi de urechea lui și începu să zbiere: Un, doooi! Un, doooi! Un, doooi!... Ce-ai de te miști așa de amortit, Mendez? Raport? Vrei să-mi lipești un raport în dosar? Nici gând, Mendez! *Eu* știu ce vrei *tu*! *Tu* vrei să te întinzi într-un *pat*, Mendez! Vrei un *pat* și o sticlă de bere rece, Mendez! Tu nu vrei să-mi lipești nici un raport în dosar! Un, dooi! Un, dooi!... Așa e, soldat Mendez?

Hector aproape că scăpă vâsla din mână din cauza răcnutului.

– Așa e, nu mă interesează numele dumneavoastră ca să vă trag un raport, spuse el, pe cât putea de calm.

Andreas îl privea dintr-o parte și se întreba dacă nu cumva se gândea la perioada când el însuși, Hector Mendez Lara, sergent-major al Legiunii Străine, se ocupase cu instrucția de front a noilor recruți aduși în Indochina.

– Nu vrei să-mi lipești un raport?... Răspunsul lui Hector îl luase pe nepregătite pe sergent. La ce-ți trebuie atunci numele meu?

– Când ajungem înapoi, o să merg la biserica catolică din Quang și am să-ți dau un acatist special... M-a învățat o femeie din sierra... O să-ți moară la intrare, sergent! O să-ți moară la intrare!

Abraham îngheță. Hector avea să afle după aceea că sergentul provenea din comunitatea amish din Connecticut. Fugise de acasă încă de când avea doar treisprezece ani și lucrase una și alta prin Nantuckett până ce văzuse un afiș al Marinei. Pe Abraham îl durea în cot de aiurelile amish; de altfel, din cauza asta plecase din satul său. Cu toate astea, păstra spaima ancestrală a celor din comunitatea sa față de biserica ce-i alungase acum peste două secole peste ocean. Acatiste? Ce fel de acatiste avea de gând să-i plătească Hector la biserica din Quang?

Pe la 5 după-amiaza începu ploaia. LB-ul era o bareă garantat nescufundabilă. Constructorii spuneau că n-o poți da la fund decât dacă o mitraliai de la prova la pupa, trasând linii paralele din cinci în cinci centimetri. Altfel, era compartimentată și ai fi putut s-o umpli cu stabilopozii, dacă aveai chef, să țopăi, s-o sfășii cu cuțitul, dar ea tot ar fi continuat să plutească.

Din această cauză, se putea umple cu apă până la refuz: tot nu se scufunda. Doar că îi creștea pescajul și devenea mult mai dificil de manevrat. În plus, te bălăceai în apă până la brâu. Asta n-ar fi fost cine știe ce problemă dacă n-ar fi existat lipitorile specifice acelei zone. Le puteai vedea înotând în bancuri, ca niște nori de țânțari, sub luciul apei. Ți se băgau pe sub centură, în pantaloni, în bocanci și sub cămașă. Erau într-atât de feroce, încât nu le puteai desprinde de pe piele decât dacă le tăiai cu cuțitul. Și mai bună ar fi fost o lamă de ras, dar dracu' se gândise la bărbierit înainte de plecare?

Lipitorile i-au chinuit până spre dimineață, când sergentul (suportase și el cu stoicism mușcăturile lor) le permisesse să se oprească, să golească bărcile de apă și să ia o pauză de somn. Au profitat ca să scape de ele.

– Uite! zîmbi Andreas chiorându-se la rănilor sîngerînde de pe coapse. Cu ce dracu' se prind?

Au studiat una dintre lipitori. Termenul era, de fapt, impropriu. Semănau, mai degrabă, cu niște raci în miniatură, extrem de alungiți, avînd la cap o pereche de clești comoși.

În ziua următoare au vîslit până în apropierea epavei lui *Rajah Prand*. La 10.20 fix, LB-urile s-au lipit de coca fierbinte a cargoului și au început urcușul pe scările de piscină.

Sergentul Downey n-a fost mulțumit de modul în care se cățărau vreme de cinci ore la rînd. Era un tip alcătuit din ochi, corzi vocale și nimic mai mult. Era în stare să stea în picioare ore în șir și să se zgâiască la tine, iar când se plictisea totuși, nu făcea altceva decât să-ți repete ordinele în ureche și să se apuce să le execute alături de tine, numai și numai ca să-ți arate că nu erai în stare de nimic.

– *Tu* nu poți să închei săptămîna *asta*, băiete! De ce ții *tu* neapărat să te chinui *atît*? Nu vezi că nu ești în stare? Lasă totul baltă și hai să chemăm elicopterul de la Quang!

În ziua aceea, unul dintre băieții din echipa B a cedat. Îl chema Thomas Kovacs și era din Philadelphia. Cine l-ar fi văzut, nu și-ar fi imaginat că este genul de om care să se dea vreodată bătut, indiferent ce i-ai fi ridicat în față. Era un blond înalt și solid, tuns scurt, cu o ceafă lată și bronzată, cu bărbia pătrată, mai împinsă în față decât ar fi trebuit. Nu se plînsese niciodată în

timpul primelor zile, fiind unul dintre puţinii de care sergentul Downey nu se luase.

Practic, Kovacs fusese mereu extrem de rapid, nu scosese mai mult de zece vorbe de patru zile încoace, iar când trecuseră prin momente dificile – traversarea fluviului pe coarda suspendată sau când Haldane adormise mergând – Kovacs se dovedise de o dăruire exemplară, ajutându-i pe ceilalţi. De fapt, „tipul face chestiile astea numai ca să ne arate cât de tare e...” comentase Giuseppe invidios.

Mânca singur şi nu comunica decât strictul necesar, ca şi cum s-ar fi nimerit din întâmplare să se antreneze împreună cu gaşca aia, parcurgând un exerciţiu conceput special pentru el.

Cu toate astea, pe la ora 3 după-amiaza, Kovacs s-a oprit. Pur şi simplu, a refuzat să mai urce pe scara de pistică. S-a aşezat în barcă, fără un cuvânt, şi-a scotocit prin sacul cu raţii, de unde a scos un pachet de ţigări, a aprins una şi s-a pus pe aşteptat, privind undeva în larg. Era fierbinte, marea bătea într-un luciul închis, de cerneală, iar câţiva delfini se zbenguiau la câteva zeci de cabluri depărtare, chirăind ascuţit.

– Hei, Kovacs! urlă sergentul. Ce dracu' crezi *tu* că faci?

Thomas nu i-a răspuns. Continua să tragă din ţigară, ignorându-l pe Downey. Ceilalţi băieţi au marcat un moment de pauză privind în jos, către camaradul lor, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

– Mişcaţi-vă! Sau poate că greşesc *cu*? Poate că mai vrea cineva să meargă acasă, la odihnă, împreună cu Kovacs!... sesiză sergentul imediat care era treaba. Se apropie de Thomas şi îl privi dintr-o parte: Nici nu ştii ce alegere înţeleaptă ai făcut, băiete! Peste două ore o să stai liniştit în patul tău, în timp ce fraierii ăştia or să se mai spetească o vreme pe aici, înainte să vină şi *ei*, alături de *tine*!

Asta era o minciună. Kovacs nu era genul de tip care să stea liniştit după un astfel de eşec. De altfel, putea oricând să se reînserie la un nou ciclu de antrenament. L-ar fi luat de nou, pur şi simplu, şi dacă ar fi fost încăpătânat l-ar fi dus până la capăt. De fapt, toţi bănuiseră că dacă va exista cineva care să abandoneze, atunci acel cineva va fi Haldane, în nici un caz Kovacs, care continua să fumeze în LB, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Au venit să-l salte pe la ora 5 după-amiaza. Când vedeta în care a urcat a dispărut în spatele insulei Tay Ninh, ceilalţi continuau

încă să urce și să coboare pe scara de piscină. Pe la 5.30, Downey s-a săturat de urcușuri și coborâșuri, drept pentru care i-a lăsat lați pe punte. Aveau palmele carne vie, iar mușchii antebrațelor îi dureau de parcă ar fi fost sfârtecați cu zeci de țepușe încinse.

Sergentul i-a lăsat să râsufle pe tabla încinsă, după care a dat o scurtă tură prin cabinele și coridoarele cargoului. Probabil că nu există scări mai abrupte decât pe un vapor. Downey a marcat cu spray săgeți roșii care indicau un traseu ce urca din fundul calei până pe puntea etalon, trecând prin carcu și cabine, ajungând iarăși pe punte prin hublourile largi ale comenzii, de unde trebuia să coboare în rapel.

S-a uitat la ceas. Era 6 seara când le-a dat ordin să ridice bărcile de pe mare și, cu ele așa cum erau, umflate adică, s-o ia pe coridoarele și scările cargoului, după săgețile vopsite de el.

– Cu armele în cumpănire, băieți! Cu armele în cumpănire! răcnea el satisfăcut, pe punte, în timp ce militarii săltau LB-urile din apă.

Scările unui cargou nu numai că sunt abrupte, dar sunt și extrem de înguste. După câteva ture, nici unul dintre ei nu mai avea senzația că individul care alcargă cu arma într-o mână, cu rucsacul în spate și susținând LB-ul este chiar el. Aveau limba uscată, uniforme lipite de trup, iar picioarele le patinau în sudoarea adunată în bocanci. Andreas avea să povestească mai târziu că în toate acele ore i se păruse că se vede pe sine însuși de undeva de deasupra.

– Chefuri, ziceai? întrebă Igor după ce Downey opri antrenamentul. Cum dracu' fac ei de scot putoarea de transpirație de pe culoarele astea?

– Da' ce? Tu mai miroși ceva? îl întrebă unul din echipa B.

Sergentul le găsisese cel mai bun loc în care s-ar fi putut odihni. Cabinele de la primul nivel erau locul în care se acumula întreaga căldură de peste zi; în plus, fierbințeala strânsă în cală se ridica prin punțile inferioare, iar răcoarea mării nu ajungea până aici.

Downey părea o ființă care-și făcuse proviziile de somn din copilărie, chestie care nici nu era de mirare dacă te gândeai că provenea dintre amish: neavând curent electric, tipii se culcau o dată cu găinile. Sau poate că el dormea cumva pe jumătate în tot restul zilei.

Explicația cea mai apropiată de adevăr o avea însă Frank. Abraham Downey gusta, mai mult ca sigur, din pulberea cu care făcea trafic la Quang Ngai. Se pare că însuși Bainbridge auzise de povestea asta dar, unu la mână, n-avea nici un fel de dovezi împotriva sergentului și, doi la mână, ofițerii îi dăduseră să înțeleagă că sergent mai sonat decât el n-avea să mai găsească oricât de mult ar fi căutat.

Oricum, după zilele petrecute cu el, mai ales după ce coborâseră de zeci de ori în rapel pe tabla încinsă a cargoului, susținând LB-urile, ajunseseră cu toții să considere bărcile de desant ca un fel de exerescență, ca un organ de a cărui existență nu știuseră până atunci. Din acest moment ar fi fost în stare, după cum spunea Louis, să și reguleze o gagică de la Saigon ținându-se cu o mână de LB, iar curva aia, indiferent cât de experimentată ar fi fost, s-ar fi trezit că mângâie și sărută cauciucul bărcii, ba chiar ar fi fost în stare să pună mâna în foc că barca o excitase nemaipomenit.

Se întrebau cu toții cum va încheia Downey săptămâna iadului. Pe parcurs, încă trei băieți lăsaseră baltă jocul ăla de sadomasochiști și preferaseră să iasă temporar din cadrul SEAL, numai ca să prindă câteva ore de somn bun. Oficial, săptămâna se încheia marți, 21 august, la ora 19.00.

Downey a intrat cu ei în fugă pe poarta unității la ora 18.45, ocazie cu care a dat comanda de încolonare către popotă. După șapte zile de alergătură și șase ore dormite cu întreruperi, nici unuia nu i-a dat prin cap să se mire măcar. Downey dăduse un ordin, ei îl vor executa, după care săptămâna se va încheia, ei vor trage un somn pe cînste și, dacă n-o să le treacă furia, or să aștepte să pună mâna pe sergent la un moment dat ca să-l facă una cu pământul în cel puțin opt ore, cu maximum de lentoare posibilă. De altfel, în ultimele ore, Giuseppe fusese în stare să *nu* clacheze numai din cauza faptului că își imaginase un sistem nemaipomenit de sofisticat prin care l-ar fi putut tortura pe Downey, fără să-l ucidă, într-un răstimp extrem de îndelungat.

Le povestise și celorlalți, așa cum de regulă povesteai după perioadele lungi de claustrare ce le făcuseși tu femeilor, iar ceilalți dăduseră din cap aprobator, ca și cum Giuseppe le-ar fi

povestit despre femei. Realitatea era că ar fi fost nemaipomenit de satisfăcuți să-l vadă pe Downey blocat într-un scaun, cu pleoapele prinse într-un burghiu care se rotea lent, extrem de lent...

Au depus LB-urile în fața ușii, au intrat în sala de mese și s-au așezat în fața farfuriilor fără să scoată un cuvânt, punând la îndemână armele pline de praf. Cei de la celelalte mese se făceau că nu-i bagă în seamă, dar toți îi priveau cu coada ochiului. Abia dacă reușeau să ducă la gură furculițele. Conversațiile din jur li se păreau un bâzâit neclar, iar clinchetul veselei aducea cu zgomotul unor sirene metalice care le urlau direct în urechi. Lăcrimau fără să mai ia în seamă usturimea ochilor.

Dar, mai ales, se uitau în gol. Așteptau. Uitaseră cu totul de ei. Deveniseră ochii, mâinile și picioarele lui Downey.

La 18.59, Downey le-a ordonat să se ridice de la masă și să iasă pe platou. S-au ridicat ca unul, și-au apucat armele, au ieșit și au săltat LB-urile, gata de marș. Sergentul continua să se uite la ceas. La un moment dat, a pus ambele mâini la spate și i-a privit pe sub sprâncene. Un amish are ceva dintr-un SS-ist, altfel n-ar accepta să trăiască fără electricitate și apă curentă în anii șaiszeci.

– Este ora 19.00, lansă Downey, sec. De fapt, au trecut peste 20 de secunde de la ora 19.00... Grupă! Vă așezați unul în spatele celuilalt și începeți genuflexiunile! răzni el, până ce zăngăniră geamurile.

Între timp, toți cei de la popotă ieșiseră și ei pe platou și urmăreau scena. Bainbridge se uită și el la ceas.

„Albinoșii“ erau la rând la genuflexiuni. Giuseppe și Igor se pregăteau deja să se aplece pentru ca partenerii lor să li se urce în cârcă, dar, brusc, se auzi vocea lui Mart:

– Grupă, stai!

Downey rămase stană de piatră. Își roti privirea pe deasupra lor și repetă:

– Grupă! Începeți ge-nu-fle-xi-u-ni-le!

N-a fost nevoie ca Mart sau altcineva să dea nici un fel de ordin. S-au repezit cu toții ca la un semn asupra lui Downey și, înainte ca acesta să reacționeze, îl luară pe sus și-l duseră lângă platou, chiar în dreptul unor cactuși în care îi făcură vânt.

– Săptămâna s-a terminat, sergent Downey! lansă Mart cu voce răgușită.

Greierele

Vladimir Borisovici Berzin fusese înălțat la gradul de colonel chiar de ziua sa de naștere. În 23 februarie 1967, împlinea 35 de ani. Ceremonia de înălțare în grad s-a lăsat cu un chef strașnic la Casa Armatei din Habarovsk, în Lunacearski Prosead. Pe drumul spre casă, stând pe bancheta din spate a Volgăi împreună cu soția sa, proaspătul colonel a fost tot timpul tăcut. Nu știa clar de ce fusese făcut colonel: datorită meritelor sale de cercetător sau ca să-i îndulcească pilula servită după ceremonie?

Viaceslav Podborski era general plin și conducea departamentul rachete al fabricii de armament din Habarovsk. Sfârșitul celui de-al doilea război mondial îl prinsese cu gradul de locotenent de artilerie în Corpul de Armate Jukov, drept pentru care, după capitularea Germaniei, făcuse parte dintr-o delegație interaliată ce vizitase Peenemünde. Primul lucru pe care îl făcuse la întoarcerea în Rusia fusese să solicite o bursă de studii la Academia Tehnică Militară Frunze, unde se specializase în rachete.

Generalul Podborski îl luase pe Vladimir într-un colț și îl întrebase pe ocolite cum se mai înțelege cu soția sa, Natașa. De la un timp, tot mai multe zvonuri circulau prin orașul cu circuit închis care era Habarovsk. Se spunea, de pildă, că Vladimir Berzin petrece prea mult timp la birou nu din cauza rachetelor

SA 7 pe care conducerea fabricii promisese că le va da în exploatare în luna martie, ci datorită unei tinere absolvente de la Moscova, specialistă în sisteme de detectare a țintelor.

Vladimir, un tip blond, cu părul drept, pieptănat cu cărare într-o parte, nu era omul în stare să combată o astfel de zvonistică, în care soțiile ofițerilor de oriunde erau mai mult decât experte. Practic se înroșise la față, se bâlbâise și fusese cât pe-acți să scape din mână paharul cu votcă atunci când îi argumentase lui Podborski: „Nici gând, tovarășe general... cu și Tatiana Iakovleva n-avem nimic în comun... vreau să spun că... eh... mă rog...”

Generalul îl privise lung și dăduse paharul peste cap, continuând să se zgâiască la el pe sub sprâncene.

– Înțeleg, Vladimir. Făcu o pauză și clipi, un tic căpătat în timpul războiului din cauza salvelor tunurilor de 85, apoi continuă: Vreau să spun că *eu* înțeleg. Dar n-o să te creadă nimeni. De fapt, nu te crede nimeni.

Au rămas tăcuți, vreme de câteva secunde. Vladimir nu știa ce trebuie să răspundă și, din cauza asta, se tot muta de pe un picior pe altul, ca un copil prins cu ocaua mică.

– Sunt probleme? întrebă el într-un sfârșit și privi cu înțeles către epoleții pe care abia îi primise. La o masă, Natașa stătea de vorbă cu un locotenent de intendanță și cu soția acestuia.

– Nu. Nu sunt probleme.

Fusese rândul lui Podborsky să se uite încurcat într-o parte și în cealaltă. Dacă ar fi să faci lista indivizilor responsabili de concepția unei rachete sol-aer, ai strânge mai multe nume decât cele de pe genericul unei superproducții. Cu toate acestea, cei care erau în stare să-ți „recite” pe dinafară o rachetă, erau foarte puțini. Vladimir făcea parte dintre ei și, inițial, își imaginase că ridicarea în grad nu era altceva decât rezultatul sutelor de ore petrecute la planșetă și în laborator. Era în stare să descompună un SA 7 în bucățile componente și să le pună la loc cu ochii închiși. El fusese cel care reușise să rezolve cu un an în urmă problemele legate de detectarea țintelor, pe bază termică. Pe o linie de foc, reactoarele avioanelor inamice nu erau singurele surse de căldură. Într-un fel sau altul, racheta trebuia să „recunoască” ținta și să rămână lipită de ea, altfel te puteai trezi că, după o cursă haotică, se îndreaptă către o sursă de căldură din

proprile rânduri. Era nevoie fie de o întârziere în anclanșarea sistemelor de recunoaștere, fie de o „memorizare” prealabilă a lor.

Asta spunea logica. Practic însă, vizarea optică era urmată de o vizare termică ce se declanșa după lansarea încălzirii. Această problemă fusese rezolvată de Vladimir.

– Problema este, dragul meu Vladimir, că trebuie să pleci în Vietnamul de Nord, se văzu Podborski nevoit să-i spună direct.

Degeaba se străduise să-l pregătească cumva. Nu era în stare să mintă și gata. Pe de altă parte, Vladimir nu era singurul responsabil de SA 7. Ceilalți, colonei sau locotenent-colonei, mult mai în vârstă decât el, nu puteau decât să se bucure că urma să dispară de pe firmament pentru o vreme. De fapt, se gândea Podborski, poate că tocmai din cauza asta pleca Vladimir din Habarovsk. Poate că toate zvonurile care circulau prin laboratoare aveau acest scop.

A dat din cap. Era în stare să conducă cu mână de fier o unitate militară sau o fabrică, îi era însă imposibil să se descurce printre hățișurile intrigilor mondene. Oricum, viața mondenă era controlată de secretarul de partid. Tot el fusese cel care îl recomandase pe Berzin pentru verificarea la fața locului a sistemelor de detectare ale rachetei SA 7.

– E tânăr. E inteligent. Cunoaște perfect arma. Și trebuie să scape odată de discuțiile astea care se fac pe seama lui, spusese secretarul de partid și zâmbise greoi către Podborski. Podborski zâmbise și el. În plus, adăugase secretarul, Berzin va fi proaspăt colonel. Trebuie să arate că a meritat această încredere.

– Vietnam? întrebuse Natașa imediat după ce coborâseră din mașină. Ce naiba trebuie să cauți în Vietnam?

Vladimir regreta deja că o pusese la curent. Dar ce ar fi putut să-i spună? Că se duce în Siberia să facă nu știu ce fel de teste? Era colonel deja, iar coloneii aveau voie prin regulament să-și care soțiile după ei oriunde s-ar fi dus. Regula mergea la cei trecuți de o anumită vârstă, la care soțiile preferau traiul din orașe decât deplasările prin te miri ce locuri, însă Natașa nu era din acela care rămâneau la căldură.

Deci Vladimir îi spusese că Viaceslav îl trimitea în Vietnam. În Vietnam, Natașa n-avea cum să ajungă, indiferent ce ar fi spus

regulamentul. Însăși prezența lui Vladimir acolo era un subiect delicat, de care KGB-ul trebuia să se ocupe cu maximum de competență...

– Eu cred că treaba asta are legătură cu povestea cealaltă...

– Ce fel de legătură? se miră Vladimir, în timp ce închidea ușa de la intrare.

Se opri brusc și făcu semn Natașei să înceteze discuția. Era inutil. Cel puțin din acest punct de vedere, soția lui era cu mult mai prudentă, oprindu-l nu o dată pe Vladimir atunci când începea să vorbească gura fără el.

Luna martie la Habarovsk era îngrozitor de rece. Nămeți uriași acopereau trotuarele, iar stratul de zăpadă nu cobora niciodată sub zece centimetri pe carosabil. Aprobările și restul actelor necesare deplasării lui Vladimir în Vietnam – auzise între timp că locul unde trebuia să ajungă se numea Bac Tri – se completaseră cu o viteză suspectă. La sfârșitul primei săptămâni a lunii, Podborski aflase de la un general că misiunea lui la Bac Tri avea să dureze mult mai mult decât se așteptaseră inițial. Era vorba de cel puțin trei ani în care legăturile sale cu Habarovskul se vor face numai pe căi oficiale. Avea dreptul la o convorbire lunară cu soția, iar scrisorile, trebuia s-o știe de pe acum, îi vor fi deschise și citite de persoane extrem de avizate.

– În plus, adăugase Podborski, sarcina ta acolo e și ea cu mult mai complicată decât plănuisem inițial. Vietnamezii vor să producă și ei rachete SA 7. Au semnat un protocol cu tovarășii de la Moscova, care au acceptat ca frații noștri să-și facă o linie de asamblare unde vor crede ei de cuviință. Inutil să-ți mai spun că partea nobilă a rachetelor le va fi livrată de la noi. Asta n-o vor face ei. Misiunea ta e dublă. În primul rând trebuie să faci în așa fel încât să le pui fabrica pe picioare. În al doilea rând, trebuie să ai grijă ca nu care cumva să ne studieze dispozitivele electronice cu prea multă atenție... Frați, frați, da' brânza-i pe bani!

Cu fiecare zi care trecea, Vladimir devenea tot mai închis. Singurul lucru pe care i l-a mai spus Natașei, într-o seară, pe când ieșeau de la un spectacol de balet – Teatrul Bolșoi ajunsese în turneu până la Habarovsk – era că locul în care va ajunge se

numea Bac Tri și că era pe undeva la sud-vest de Hanoi, în apropierea unei localități care figura pe hartă sub numele de Hoa Binh.

– Bac Tri nu se află pe hartă? întrebuse Natașa.

Vladimir dăduse din cap în semn că nu. După ce au ajuns acasă, luase atlasul și îi arătase locul cu pricina, pe care îl reținuse în urma unei ședințe în biroul secretarului de partid. Pusese degetul pe amplasamentul cu pricina, îi făcuse cu ochiul Natașei și închisese atlasul cu un zgomot sec.

Plecarea fusese stabilită pentru aprilie, pe întâi, chestie care îl făcuse pe Podborski să pufnească amuzat:

– Nici că se putea o alegere mai bună! E ca și cum am avea de gând să le tragem vietnamezilor o păcăleală pe cinste....

– Sau ei nouă, replicase Vladimir.

Între timp, intrase într-un curs intensiv de familiarizare cu ceea ce avea să găsească acolo. Aflase cu mirare că Ho Și Min, pe cât era el de comunist, nu făcea nazuri când era vorba de religie. Dacă erai dispus să participi la *dau tranh chinh tri*, în numele unui partid comunist cu numele exotice de *Lao Dong*, atunci aveai voie să te rogi în văzul lumii, să umbli cu cărți sfinte după tine. Se spunea că până și comisarii politici aveau în permanentă la ei o Biblie sau un exemplar prescurtat din *I Ching*, alături de cârticica lui Ho.

Războiul întregului popor, un concept pus pentru prima oară pe picioare de Troțki, se numea în Vietnam *Khoi Nghia*. Spre surprinderea lui Vladimir, printre bătrânii din CC-ul vietnamez existau încă troțkiști, motiv pentru care i s-a făcut recomandarea să fie foarte atent ce discută cu colegii, dar *Bac Ho* amâna confruntarea cu această mișcare sectară pentru perioada de după ce va încheia cu americanii.

La fel ca și vecinii lor de la nord, care își aveau propriul Marș Lung, vietnamezii își aveau și ei *Truong chinh*, ceea ce însemna tot Marșul cel Lung, însă Vladimir n-a înțeles niciodată foarte clar la ce se referea conceptul. Propagandiștii pretindeau că termenul are doar o conotație politică, dar unul dintre sociologii care îl pregăteau se referea la *Truong chinh* ca la manevra efectivă prin care Viet Congul transporta arme și provizii către sud, pe Bulevardul Ho Și Min, prin Laos și Cambodgia.

Începând cu 15 martie, colonelul Vladimir Berzin a intrat în campanie de vaccinare. I s-a recomandat să nu sară peste tabletele

de daraprim, un antimalaric eficient. Apa trebuia s-o bea doar fiartă și filtrată. Femeile din vietnam erau tare drăguțe, dar, fie aveau boli venerice, fie erau angajate ale Serviciului Securității Publice din Hanoi. Băieții din Vietnam preparau un fel de votcă din orez, amăruie și care îți pulveriza smalțul dinților după trei-patru luni de consum. Teoretic, un băutor de votcă originală n-ar fi acceptat niciodată să pună gura pe o asemenea porcărie, însă experiența le dovedise contrariul: un rus se obișnuia cu orice fel de lichid distilat, cu benzina și motorina inclusiv, așa că rachiul vietnamez de orez devenea, după câteva luni de abțință, un înlocuitor cât se poate de apreciat.

Pe 22 martie, Natașa l-a anunțat pe Vladimir că fusese la medic și că rămăsese, în sfârșit, gravidă. Berzin era un tip mai degrabă moale în comportament, lumea era chiar tentată să zică despre el că e timid, excepție făcând povestea cu Tatiana, care se consumase, în condiții de maximă discreție. Din cauza asta, Natașa își luase toate precauțiile când îl anunțase vestea că peste șapte luni vor avea un copil.

Vladimir a părut că nu percepe nicicum noutatea. Natașa avusese pentru o clipă impresia că soțul ei chiar va trece vestea în carnetelul în care nota tot soiul de chestii de când aflase că va pleca, atât de neimpresionat fusese.

– În regulă, spusese el după câteva secunde de liniște. Ai grijă ce muzică îi pui câtă vreme lipsesc, a fost singurul său comentariu.

Îi luase mai puțin de o lună pentru a îngheta, ca și cum se pregătea pentru trei ani în care existența urma să-i fie suspendată. Trei ani în care va fi protejat de vaccinuri și medicamente ca să poată produce arme într-o țară care nu-l interesa, arme ce vor fi dirijate împotriva unor inși care veneau dintr-o țară în care se compunea muzica ce îi plăcea lui Vladimir. Chestia asta nu se putea face în bune condiții decât dacă anulai cei trei ani.

O să le facă armele alea. O să le pună pe picioare fabrica aia de la Bac Tri. O să ia antimalarice și o să evite micuțele vietnameze și rachiul de orez.

Pentru 1 aprilie se anunțaseră furtuni de zăpadă dinspre est, iar plecarea avionului care trebuia să-l ducă pe colonelul Berzin

mai întâi la Samarkand, apoi la Zhuong Wei, în China, și apoi la Hanoi, a fost amânată cu trei ore, până ce vizibilitatea a devenit acceptabilă. Conducerea fabricii, biroul KGB, în special, stabilise că singura persoană care îl putea însoți, dar numai până la intrarea în perimetrul aeroportului, era soția sa.

Volga cea neagră a oprit în dreptul gheretei portarului. Steaua roșie de pe unul dintre pereți era acoperită de un șir de țurțuri mărunți. Un sergent încotoșmănat în două rânduri de mantale, cu elapele căciulii coborâte, a avansat prin perdelele șuierânde ale ninsorii și le-a cerut actele. Lângă șofer se afla un tip care nu se prezentase la urcarea în mașină a lui Berzin și a soției sale. El a fost cel care a scos din buzunarul de la piept un plic pe care l-a întins portarului pe fereastră coborâtă câțiva centimetri.

Portarul a salutat, a făcut un semn în spate și porțile s-au deschis scârțâind. .

– Tovarășe Berzin...

Vladimir dădu din cap. Se întoarse către Natașa și o sărută rapid pe obraz, ca și cum nici nu s-ar mai fi aflat acolo, ca și cum s-ar fi aflat deja în Vietnam, grăbindu-se să termine angajamentele pe care le avea pe acolo.

– Să fii atentă la discuri, zâmbi el ciudat, iar tipul de lângă șofer, care tocmai deschisese portiera Volgăi, își întrerupse gestul și rămase o clipă pe gânduri. Apoi ieși.

– Unde-am pus mătăniile alea? întrebă Vladimir.

Natașa se scotoaci în poșetă și scoase un șirag format din mărgele de lemn trase de-a lungul unui șiret de iută și despărțite de nenumărate noduri minuscule. Vladimir se amuză să plimbe câteva mărgele care făcură un zgomot subțire, lemnos, ca și cum s-ar fi jucat cu o pârlitoare pentru copii.

Tipul care ieșise băgă la loc capul în mașină, intrigat.

– Ce faceți, tovarășe colonel?

Vladimir îi arată șiragul de mătăni:

– Tovarășii de la sociologie mi-au spus că vietnamezii nu-și fac probleme dacă fumează hașis sau mai știu eu ce... Mi-au mai spus că au fost cazuri în care i-au drogat pe ai noștri încetul cu încetul... Oricum vroiam să mă las de fumat. Natașa mi-a spus că asta e cea mai bună metodă.

– Cu mătăni?!...

Vladimir trase de câteva mărgele, care scârțâiră scurt. Părea zgomotul făcut de un greiere într-o noapte de vară, undeva prin stepele de lângă Verhoiansk.

– Și crezi c-o să poți? căscă tipul ochii. Ia să văd! Vladimir i le întinse. Bărbatul pufni în râs și trase și el de câteva bile, repetând zgomotul. Crezi că mi-ai putea face și mie rost de așa ceva? se uitase el la Natașa. Vreau și eu să mă las de fumat și nu știu cum...

Natașa izbucni în râs și-i spuse că da, o să-i facă rost. Apoi colonelul Berzin ieși din Volgă și dispăru în ninsoare împreună cu tipul în palton negru, care continua să se joace cu mătăniile. „Parcă ar fi un greiere...” se auzi vocea bărbatului în timp ce treceau de porțile date în lături.

– Da, răspunse Vladimir.

Natașa îl mai urmări cu privirea, dar el nu se întoarse.

– I se spune Greierele, începu Jacques Personne și-și turnă cafea în ceașcă. Bainbridge rămase impasibil. Tipul care venise de la Saigon și se prezentase ca Alexander scotea niște hârtii din mapă, imperturbabil, iar Mart fornăi scurt.

– Nu vă puneți niciodată batista la nas? întrebă Alexander răsfirând fotografiile pe masă.

– Nu-mi suflu nasul. Am deviație de sept, se strâmbă Mart și ridică una dintre fotografii. Un blond cu ochelari cu rame subțiri. Mutră de scandinav mai degrabă. El e? se interesă.

– Mda, făcu Personne. Din cauza lui vor începe să cadă avioanele voastre. Un idiot cu un tub de trei kilograme în mână, cu o rachetă de cinci kilograme în tub, va fi în stare să doboare orice aparat, indiferent cât de sofisticat ar fi... O încercătură proiectată de băiatul ăsta nu costă mai mult de patru mii de dolari, iar imbecilul care trage nu costă nimic. Cât costă un F-104? Dar un pilot?

– N-are importanță, se băgă Alexander. Sunt, oricum, mai scumpe decât un SA 7.

– Și atunci? întrebă Mart, fornăind iarăși. Ce facem? Rachețele sunt gata construite. De ce-l mai vânam pe tipul ăsta? Aparatele noastre tot or să cadă...

– Tipul ăsta se cheamă Vladimir Borisovici Berzin, este colonel, nu are decât 35 de ani și vrea să pună pe picioare o fabrică

de armament la Bac Tri. Mai mult, din cauză că rușii stau prost în domeniul rachetelor sol-aer, Greierele mai are ca misiune să vadă și cum se comportă bebelușii lui în condiții de junglă, explică Alexander.

– Mda. Înțeleg că tipul ăsta ne stă ca o pioneză în ochi.

– Exact. O pioneză în ochi. Asta e Greierele.

– Greierele... spuse Mart dus pe gânduri și fornăi din nou.

Începuse din nou ploaia. Un fulger perforă cerul serii undeva deasupra mării. După câteva secunde, o pală de vânt izbi ferestrele și un tunet zgâlțâi cercevelele. Bainbridge se ridică cu lentoare și închise geamurile. Preț de câteva clipe nu se auzi decât zbârnâitul obsedant al climatizorului. Era, oricum, inefficient. În septembrie, aerul devenea de nerespirat la Quang Ngai. Prea multă umezeală.

– Și ce-a făcut Greierele ăsta până acum? întrebă Mart.

Alexander și-a făcut buzele pungă și a dat de câteva ori din cap:

– A ajuns la Hanoi pe 2 aprilie anul curent. Venit direct de la fabrica de armament Habarovsk, unde a fost recent ridicat la gradul de colonel. Merite deosebite, înțelegeți? A făcut o pauză privindu-i pe ceilalți trei, după care a continuat: A stat aproape o lună la Hanoi, unde a cunoscut toate VIP-urile din nomenclatură, militari mai ales. A manifestat o rezervă care i-a scos din minți chiar și pe vietnamezi... Nu se așteptau să dea vreodată peste un alb care să fie dispus să-i asculte atât de mult, fără să scoată o vorbă. În nici un caz nu se așteptau de la un rus la așa ceva. Știți, rușii vin pe aici cu nasul pe sus. Frații mai mari, pricepeți?

Bainbridge se plictisise deja și se răsucise să privească harta agățată în perete. Bac Tri. I se părea nemaipomenit de departe.

– Pricepem, spuse Mart. Greierele ăsta e un tip tare modest.

– Modest pe dracu'..., se strâmbă Alexander. Până să plece de la Habarovsk, se înroșea și dacă i-ar fi povestit cineva despre procesul tehnic de reproducere. Un papă-lapte băgat toată ziua cu capul în planșetă. Nu știm de ce s-o fi schimbat așa. După ce a trecut prima lună, timp în care a cunoscut lumea, a cerut un birou separat în cadrul Ambasadei URSS și s-a apucat de treabă ca un manager de la Texas Instruments. Curriculum vitae, interviuri

și așa mai departe. A respins mai mult de jumătate din personalul recomandat de CC-ul nord-vietnamez. Kaghebiștii de la ambasadă au încercat să-l pună cu botul pe labe de vreo două-trei ori, înțelegeți, ei trăiesc foarte bine pe lângă comuniștii de la vârf... Opiu din Triunghiul de Aur, trafic cu fete din Thailanda, așa că au făcut presiuni asupra Greierelui. Se pare că tipul i-a ascultat și pe kaghebiști fără să scoată o vorbă, după care a părăsit biroul zicând că se duce să-și facă bagajele. Cică el are o sarcină de partid foarte clară și că n-are de gând să-și facă de râs țara, colegii de la Habarovsk, sau pe el însuși. A zis că nu el a cerut să vină la Hanoi. Mda. L-au chemat de fiecare dată înapoi și au promis că vor face așa cum zice el.

– A fost șef de compartiment, ceva? se interesă Bainbridge. Personne și Alexander clătinară din cap.

– Ce-a mai făcut în afară de rachete'?

– Nimic. De când a ieșit din Academia Tehnică, n-a făcut altceva decât să proiecteze. Lucrări predate la timp. Muncă peste program. O poveste romănțioasă cu o asistentă de la serviciul lor de electronică, însă avem impresia că totul n-a fost decât o făcătură de-a colegilor săi, ca să scape de el. Nu lua cuvântul pe la ședințele lor. Nu avea inițiative în colectiv, ceea ce la comuniști e un punct rău...

– Și la noi, remarcă Bainbridge.

– Și la noi, aprobă Personne. Treaba e că pe Vladimir Berzin nu s-ar fi gândit nici dracu' să-l pună șef peste nimic... Credem că l-au trimis aici doar pentru că anumiți colegi de-ai lui vroiau să scape de el. Eh, uite ce-a început să facă de când a apărut.

– Am mai văzut tipi din ăștia. Chiar și printre „foci”. Nu dai doi bani pe ei. Vin la noi și crezi că dacă le tragi un scuipat mai tare îi dai jos grămadă. Când colo, după un timp, trebuie să le dai peste mână ca să se oprească...

– Cam ăsta e tipul, constată Personne. N-a fost în stare toată viața lui să pună doi tipi să sape un șanț, iar acum se comportă ca un șef de personal versat. După ce a respins oamenii propuși de CC, a luat-o pe jos, prin fabricile din Hanoi și pe la birourile lor, însoțit doar de un translator. A stat de vorbă cu oamenii, i-a băgat în mă-sa pe ăia cu dosar de cadre bun și și-a făcut o echipă serioasă. În ultimul lui raport către Habarovsk scrie că poate să

înceapă treaba. A fost de câteva ori la rând în regiunea Bac Tri și a găsit un amplasament acceptabil pentru ce dorește el. Raportul e datat 18 august. Pe 1 septembrie a plecat în junglă cu topografil ca să facă primele măsurători.

Bainbridge a dat din cap. Prea puțin din ce discutaseră îl interesase până acum. A bătut de câteva ori cu degetele în masă și a întrebat:

– Bine. Noi ce date avem despre Bac Tri?

Alexander deschise iarăși mapa, scoase un set de fotografii aeriene și derulă deasupra lor harta zonei trasă pe cale. Cel mai apropiat oraș era Hoa Binh, pe o șosea care lega Hanoi de Cam Thuy. De la Hoa Binh, se desprindea un drum secundar către vest, șerpuind printre dealurile din ce în ce mai înalte către granița cu Laos. Bac Tri era o adunătură de case minuscule, aidoma unor zaruri văzute cu lupa, rătăcite într-o mare de verdeață luxuriantă.

– Bac Tri! puse Alexander degetul pe hartă.

Priviră cu toții locul și se uitară apoi pe perete, comparând cu harta cea mare a Vietnamului de Nord. Bainbridge se încrunță. Din discuțiile avute la *Petit Bateau* cu ofițerii de contrainformații, înțelesese că nu prea făcuseră mare lucru cu personalul infiltrat în nord. Sau pierduseră contactul cu ei, sau agenții fuseseră obligați să lucreze pentru vietnamezi și să-i intoxice.

– Cât de mult vă bazați pe informațiile astea? se interesă el sec.

– Sunt informații sigure, spuse Alexander evaziv.

– La fel de sigure ca acelea care ne-au permis să bombardăm nodul de căi ferate de la Haiphong acum un an?

Mart fornăi satisfăcut și se căută de țigări. Se întâmpla prea rar ca Bainbridge să reacționeze conform legilor lui Mart. Acum, se luase în bețe cu Alexander ăsta, care rânjea scârbit. CIA dăduse ca sigur că apărarea AA a Haiphongului era orientată mai ales către mare, temându-se de un prezumtiv desant plecat de pe portavioane și recomandase bombardamentul pe o linie care prelungea calea ferată Thanh Hoa – Ninh Branch. Aviația pierduse o grămadă de aparate, iar piloții care se întorseseră din misiune spusese că deasupra Haiphongului avuseseră senzația că *pășesc* pe proiectilele antiaeriene.

Jacques Personne tuși amuzat.

– Informațiile provin din sursele mele, domnule colonel. Alexander nu are nici o legătură cu ele.

Bainbridge îl privi dintr-o parte și se înnegri la față. Ar fi preferat un set de informații aiurea de la Alexander decât unul de informații corecte de la un francez încrezut; oamenii lui, oricum, s-ar fi descurcat. Cu toate astea, Bac Tri era chiar prea îndepărtat. Poate că n-ar fi trebuit să facă mutrele astea.

– În regulă, domnule Personne, spuse Bainbridge cu jumătate de gură. Cum v-ați gândit să-mi duceți oamenii la Bac Tri?

Personne îl privi surprins:

– Eu îmi imaginam că, din acest moment, treaba mea se termină. V-am adus oamenii care cunosc locurile alea. V-am adus fotografiile ale zonei. V-am adus...

– O secundă, îl întrerupse Mart. Cum adică, ați adus fotografiile zonei? Nu le-au făcut unitățile noastre de recunoaștere aeriană?

Se uită lung la Alexander. Tipului îi era cald. Își desfăcu un nasture de la cămașă și-și lărgi nodul cravatei. Într-un final, decise să-i dea un răspuns lui Mart:

– Nu. Fotografiile pe care le vedeți n-au fost făcute de ai noștri. Au fost în posesia domnului Personne vreme de 14 ani...

– Vreți să spuneți că astea sunt cele mai recente fotografii ale zonei? se holbă Bainbridge.

– Exact, spuse Alexander.

– Și voi intenționați să-mi trimiteți oamenii într-o zonă insuficient investigată? Dracu' știe dacă Bac Tri mai arată la ora asta ca în fotografiile voastre! Se opri și se mai uită o dată pe șirul de imagini alb-negru. De fapt, sunt sigur că la ora asta nimic nu mai seamănă cu ce-mi arătați voi aici... Și pe urmă, de unde știu eu că pozele astea sunt chiar de la Bac Tri? Domnul Personne putea să ne arate fotografii și din Nicaragua pretinzând că sunt de la Bac Tri!

– Domnule colonel! explodează Alexander.

– Vă rog să nu mă întrerupeți! Aveați datoria măcar să verificați fotografiile astea, dacă doreați să-mi trimiteți oamenii acolo...

– Nu puteam s-o facem. Ca să obținem fotografii care să acopere toată zona, ar fi trebuit să efectuăm o grămadă de ieșiri.

iar vietnamezii s-ar fi prins că am dat peste un fir. Așa, se mișcă fără să-și pună probleme. Nu bănuiesc nimic.

– Nu bănuiesc nimic, sunt sigur! Dar posturi de gardă, tot au! În plus, chestia asta se află la sute de mile dincolo de zona demilitarizată. Mie, toată povestea mi se pare stupidă! Ce rost are să trimitem o echipă pe care riscăm s-o pierdem numai ca să săltăm un ochelarist care, oricum, va fi înlocuit de un altul?

– Scuzați-mă că vă atrag atenția, domnule colonel! ripostă Alexander. Rolul dumneavoastră este să-mi trimiteți acolo niște oameni care să-l salte pe ochelarist! Nu stabiliți prioritățile în acest război. Dacă ar fi fost așa, ar fi trebuit să vă aflați la Statul-Major de la Saigon, nu la comanda unei unități din Quang Ngai! Credeți că e necesar să primiți un telefon care să vă reamintească acest lucru?

Bainbridge se uită cu coada ochiului la Mart. Locotenentul se încruntase. Sprâncenele sale păreau să formeze o streășină care-i prelungea fruntea cu mult deasupra ochilor. Nu scotea nici un sunet.

– Nu e nevoie de nici un telefon, stabili Bainbridge, apăsât. Vreau să vă spun însă că responsabilitatea pentru vicțile acestor oameni este a mea...

– Fiți serios, domnule colonel! interveni Personne, micros. Cea mai mare parte a echipei este alcătuită din foști legionari. Nimeni nu este răspunzător pentru ei! Important este să ni-l aducă pe Berzin aici.

Mart se ridică lent de la masă. Făcu un pas spre Personne, care nici nu se clinti.

– Aveți dreptate. Nimeni nu este răspunzător pentru „albi-noși“. Cred că singurii care poartă vreo răspundere sunt barosanii de la comandamentul lui – îl arată pe Alexander – de la Saigon. Ei poartă răspunderea unor misiuni eșuate în lanț până la ora asta și vor acum să arate tipilor de la presă și Pentagonului că eșecurile operațiunilor din Vietnamul de Nord au fost niște simple întâmplări. Niște excepții. Că se pot organiza infiltrații înecununate de succes...

– Aveți un raționament elaborat, domnule locotenent. Din păcate, nu este corect. Mă rog, dacă vă imaginați că aveți dreptate, puteți oricând susține acest punct de vedere în scris. Pe cale ierarhică.

– Stai jos, Mart! scrâșni colonelul. CIA vrea să scoată niște castane din foc. Vine la ei un francez care le dă niște informații. Ei ne pun să extragem niște prizonieri din junglă. Noi îi extragem și îi antrenăm. Pe urmă plecăm cu ei să scoatem castanele pe care le vrea CIA din focul de la Bac Tri. Dacă facem treabă bună, noi ne alegem cu niște medalii, iar ei cu elogii și cu uși deschise la Washington. Dacă nu facem treabă bună, morții noștri vor fi trecuți în contul deceselor SEAL, care din cauza asta există, ca să dea colțul. Cât despre legionari, *domnul* Personne a fost cât se poate de clar.

Ploaia de afară se întetise. Picături grele plesneau geamurile într-un staccato înfierbântat.

– O să facem planul ăsta împreună, Mart, reluă Bainbridge, mai calm. *Domnii* și-au terminat treaba, acum începe treaba noastră, corect? îi privi el pe ceilalți doi.

Alexander îi susținu privirea. Personne își scosese o pilă minusculă din buzunar și își aranja colțurile unghiilor.

– Corect, admise Alexander într-un târziu.

– Bine. Pe ce fel de sprijin logistic pot să mă bazez?

– Cere orice!

– Chiar și o escadră de B52 trimisă în zonă?

Alexander se uită scurt la Personne, care se prefăcu a nu-l băga în seamă, dar Mart remarcă schimbul scurt de priviri. Personne rosti, aproape silabisind:

– Oricum vor trimite o escadră de B52 în zonă. În orice zonă s-ar afla colonelul Berzin. Problema e să-l scoatem noi de-acolo înainte să-l facă bombele una cu pământul...

Jacques făcu o pauză, zâmbind subtil de la unul la altul. După câteva secunde, întrebă:

– Acum înțelegeți de ce ne grăbim?

Permisiie întreruptă

– De câtă vreme ziceai că n-ai mai condus? îl întrebă Mart pe Hector.

Hector dădu roată jeepului și trase un șut în cauciucul din dreapta față.

– De când am ajuns în mâinile vietecongilor.

– Și zici că ești dispus să pui jos o sută de dolari ca să concurezi cu Fank?

– Da, lansă el sec și se urecă pe scaunul șoferului. Unde-s cheile?

Lennox apăru și el în parcare. Aducea o găleată cu vopsea și o pensulă groasă. Simms se scărpină în barbă:

– Dacă zice Mart, fac io rost de chei.

– Frank? întrebă Myers.

– Eu merg.

Hector se uită la ceilalți patru „albinoși“. Giuseppe zâmbea în barbă, Louis se învârtea fără rost dintr-o parte în alta, Andreas închisese un ochi și părea că face calcule. Igor aștepta să se ia o decizie, oricare ar fi fost ea.

– Dacă punem fiecare câte cincizeci de dolari jos, noi strângem două sute. Voi n-ați aduna decât o sută cincizeci. Nu mi se pare corect, spuse Andreas. Mai bine mergem și ne distrăm pur și simplu. Fără nici un pariu.

Frank pufni plictisit.

– Hector, aici de față, a zis că e în stare să ajungă conducând în marșarier înaintea mea în cartierul Dragonului din Quang. El a propus să negociem cheltuielile... Nu văd de ce ar trebui să dea înapoi.

– În mă-sa, cartierul Dragonului, se enervă Igor. De atâta timp, m-am săturat de gagicile astea galbene. Mart zicea că putem pune mâna și pe ceva prospătură albă dintre auxiliare...

– Tot în cartierul Dragonului le găsim și pe ele, spuse Mart, sfătos. Mai facem pariul ăla sau merge fiecare pe banii lui?

– Eu zic să punem banii jos, zise Andreas.

– Și cu merg, aprobă Igor.

– Și eu, zise Louis. Numai să plecăm odată! N-avem decât patruzeci și opt de ore la dispoziție.

Se urcă în cele două jeepuri. Mart făcu casa, iar Lennox mai numără o dată banii. Adunaseră trei sute cincizeci de dolari. După ce au mai negociat câteva minute, piloții au fost de acord să dea și ei câte cincizeci de bucăți, nu de alta, dar Simms pretindea că el nu mai auzise de o cursă pe bune dacă jocheii nu participau și ei cumva la toată distracția.

– Trebuie să-i ardă și pe ei buzunarul. Și la bine, și la rău, cum se spune.

Lennox trăsă o dungă cu vopsea chiar la intrarea pe șoseaua ce ducea către cartierul rezidențial din Quang, iar cei doi duseră jeepurile cu spatele până în dreptul dungii, sub ochii nedumeriți ai santinellei din post.

– Ia puneți-l pe idiotul ăla să ne dea startul! răzni Mart și scoase din rucsac o sticlă cu *Jack Daniel's*. O puse la gură și o întinse lui Frank. Te simți în stare? îl întrebă.

În loc de răspuns, Frank îi luă sticla din mână.

– Nu sunt sigur pe covrig dacă nu-mi lubrifiez creierul, explică el și se uită la jeepul „albinoșilor“. Tu ce părere ai?

Hector dădu din cap și întinse mâna pe geamul deschis. Primi sticla și o puse la gură.

– Hei, hei, hei! se enervă Lennox. E singura pe care o avem! Mai respiră!

– Suntem în situație de luptă, explică Hector serios și pasă sticla înapoi lui Frank. Cât dracu' durează drumul ăsta până în cartierul Dragonului?

– Dacă nu intrăm în vreun stâlp, în zece minute ajungem la *Grota cu Abur*.

Simms discuta ceva cu santinela. L-au văzut cum scoate din buzunar o hârtie de cinci dolari, înjurând. Apoi se întoarce.

– Tipul zicea că ce facem noi e ilegal. Cică nu-i plac chestiile ilegale. Cică trebuie să raporteze tot ce vede în timpul serviciului. Io i-am zis că ne putem lipsi de el, da' el a zis că ce cursă serioasă e aia în care n-ai un starter competent? Cică se ocupa de treaba asta în California, la cursele clandestine de dragstere. Așa că a fost de acord să-și părăsească postul pentru un minut și să ne ajute.

– Ți dau noi banii, Simms, îl întrerupse Mart. Ai făcut o treabă bună, băiete.

Santinela apăruse deja între ei și, în lipsă de ceva mai bun, își scoase cămașa de pe el. Fără o vorbă, dădu roată de câteva ori jeepurilor și-i atrase atenția lui Hector că furase cu câțiva centimetri. Frank a zis că nu-l interesează și că să dea startul odată, dar santinela nu s-a lăsat până ce jeepurile n-au fost aliniate, după care s-a retras pe marginea șoselei, trăgând din când în când cu ochiul către drumeagul de acces spre postul său de control.

– Porniți motorul! răcni el și-și ridică bluza kaki deasupra capului cu ambele mâini.

Frank și Hector răsuciră cheia în contact și primele trombe de gaze arse bufniră din țevile de eșapament. Lennox părea neinteresat de toată povestea: pusese sticla cu whisky la gură și trăgea vârtos din ea. Santinela făcu trei pași și se așeză între cele două mașini.

– Ambalați! țipă el, iar motoarele vuiră.

Deja, zgomotul era infernal și mai mult ca sigur că se auzea până în bungaloul comandamentului. Nu mai era mult și Bainbridge avea să trimită dracului pe cineva să vadă ce era cu tărăboiul ăla în parcare.

– Dă sticla încoă'! se burzului Borjovski. Lennox îi făcu cu ochiul și i-o azvârli. Nu exista specialist mai mare decât Igor când era de manipulat o sticlă: abia ce o prinsese din zbor că o și răsturnă cu gura în jos, iar whiskyul începu să curgă ca dintr-un izvor, drept printre buzele sale. Igor nu atingea niciodată recipientele

din care bea, sticle sau pahare, cu buzele. Cică era neigienic. Cică așa îl învățase antrenorul lui de la Spartak Kiev.

Santinela începu să țopăie ca un bezmetic și să chiuie.

– Ardeți-o! urlă, dând cu bluza de asfalt de parcă îl apucaseră nebuniile, în timp ce jeepurile țâșneau în marșarier ca din pușcă.

Se angajară pe șoseaua dreaptă ce se pierdea printre două șiruri de palmieri. Simms și Andreas se așezaseră cu genunchii pe bancheta din spate și țipau la șoferi:

– Vezi că ții prea mult dreapta!

– Ai grijă că mergi ca o minge de fotbal!

Băieții chiuiau de mama focului, abia reușind să acopere vuietul motoarelor ambalate. Frank avusese un start mai bun și continua să fie înaintea cu o jumătate de lungime. Dar nu mai era mult și șoseaua făcea o curbă largă de 45 de grade spre stânga, care îl va ajuta pe Hector, plasat în interiorul ei.

– Curba, Hector! îl anunță Andreas.

– O văd, fir-ar a dracu' să fie! răcnii Hector și trase de volan.

– Băă! Mi-e sete! urlă Lennox. Sunteți porci! Șoferul meu nu mai are combustibil!

– Apropie-te, și ți-l dau! răspunse Igor, urlând gros.

Frank trase brusc de volan și apropie jeepul său la mai puțin de două picioare de mașina „albinoșilor“. Sticla zbură pe geam și ateriză în brațele lui Simms care căscă ochii mari și tresări, de parcă s-ar fi trezit cu o grenadă în poală.

– Vezi să n-o verși, idiotule! îl apostrofă Frank și-i luă sticla din mână.

Luară curba scrâșnind din roți, iar Hector mai câștigă câțiva centimetri. Deja se vedeau primele case de la marginea Quang Ngaiului. Case albe, joase, cu acoperișuri de tablă vopsită în culori de camuflaj.

– Ce naiba faci, Frank? se enervă Mart. Tipu' n-a mai ținut volanul în mână de nu știu câtă vreme....

– Ce naiba ai făcut tu? se rătoi Frank. N-am nici o vină! Apăs pe pedală până la capăt... Da' tu ai zis că alegi mașina...

Era din ce în ce mai clar că Hector avea mașina mai puternică. La un moment dat însă, dintre casele din marginea orașului își făcu apariția un camion.

– Asta era! chiui Lennox. Știam cu c-o să câștigăm!

Era sigur că Hector va trebui să încetinească. Îi privi fața închisă la culoare, ciupită de vărsat și îl văzu cum strânge din dinți. Giuseppe fu mai practic.

– Hei! țipă el la Lennox. Am senzația că pilotul meu o să aibă și el nevoie de combustibil!

Sticla zbură iar pe geam, iar Giuseppe o prinse din zbor și i-o întinse lui Hector:

– Te simți în stare, băiete? Spune!

Hector dădu din cap și căscă ochii, nervos. Întinse mâna după sticlă, dar Giuseppe continua să nu i-o dea.

– Ești sigur, omule? O faci?

– O fac! scrâșni el din dinți și apăsă pe claxon de două ori, scurt. O fac! Vreau sticla!

Giuseppe i-o dădu.

– Să se uite careva dacă țin linia! Pricepeți?

Puse sticla la gură, apăsă claxonul și-și propti piciorul în accelerație. Din spate, șoferul camionului începuse și el să claxoneze, dar lui Hector nici că-i păsa. Andreas se holba la camionul care se apropia și începu să răcenească, făcând semne cu boneta:

– La o parte! La o parte! Avem un pariu de câștigat!

– Hei! strigă Mart, văzând cum se îngroașă gluma. Hai s-o lăsăm baltă! Frank o să încetinească! O lăsăm pe altă dată!

– O lăsăm pe altă dată pe mă-sa! chiui Igor, în timp ce Hector repezea jeepul către camion.

Simms se uită la însemnele pictate pe capota camionului. Era al unci unități de vânători. Și ăia erau căpoși. În plus, dacă Hector se va face afiș de cabina lor, tipii de la MP n-or să aibă nimic să le reproșeze. Ei circulasera regulamentar.

– Dați-o dracu'! Ne oprim! strigă Mart. Andreas! Oprește-l pe Hector!

– Hec-tor. O-preș-te-te... suflă Andreas, cât se poate de calm, complet neconvincător.

Bineînțele că vorbele lui n-au avut nici un efect.

– Ce dracu' aveți? Ați înnebunit? răcni Mart.

– Vă dați bătăuți? strigă Hector, oprindu-se în sfârșit din băut.

– Pe dracu' ne dăm bătăuți! suflă Frank și ambală iarăși motorul, reușind să recupereze câteva zeci de centimetri.

– Atunci, fă-i 'loc măcar! zise Mart și trase de volan spre stânga.

Giuseppe își ridică boneta reverențios, în timp ce, cu ochiul în retrovizoare, Hector trase și el spre stânga. Cele două jeepuri se înghesuiscă pe o bandă, trecând razant cu bena camionului. Au apucat să-l vadă pe șoferul din cabină cum scoate pumnul pe fereastră, înjurând de mama focului.

În spatele lor se întindea iarăși șoseaua liberă, iar Hector accelerează din nou. Igor le azvârli sticla înapoi.

– Premiu de consolare! chiui el.

Opriră chiar în fața primei case din Quang Ngai. Mart se scotoci prin buzunare după bani: patru sute cincizeci de dolari care intrară în buzunarele „albinoșilor“.

După zece minute, coborau scările ce duceau la *Grota cu Abur*. În holul din fața intrării, un infanterist zăcea ghemuit într-un colț. Își pusese o bucată de hârtie în piept, pe care seria: NU MĂ DERANJAȚI! ZBOR!

– Cine dracu' ține bomba asta? întreabă Andreas.

– Niște prieteni de-ai lui Downey.

– Mda, făcu Simms. Poate că ar trebui să fim atenți. M-a cam luat gura pe dinainte, acolo, în junglă.

– Stai liniștit! îl asigură Frank. Nu e dracu' așa de negru!

– Dracu', nu! Da' Downey?

Amicii ăia ai lui Downey învățaseră lecția perfect, de acasă. Ușa era dintr-un metal greu, prinsă cu două bare trecute de-a curmezișul.

– Ce naiba?!... se miră Andreas.

– O secundă, făcu Frank și trase câțiva bocanci în ușă. O vizetă de metal culisă într-o parte, iar zgomotul dinăuntru păru să crupă. Chiuituri și Grateful Dead în concert. În cadrul vizetei, apărură doi ochi machiați violent cu albastru.

– Câți? se auzi o voce de femeie.

– Nouă, răspunse Mart.

– Însoțiți?

– Nu.

– Nu vindeti nimic. Nu aduceți nimic de afară. Armele le lăsați la garderobă. Vi se pare corect?

– Ni se pare corect.

Vizeta se închise iarăși cu un zgomot metalic, apoi barele de la intrare se dădură în lături și ușa se deschise. În fața lor se afla cea mai înaltă vietnameză pe care o văzuseră vreodată. Mart le povesti că tipa era din Da Nang, că părinții ei emigraseră în Franța după ce se încheiase războiul, dar că ea se reîntorsese o dată cu venirea trupelor americane la Saigon. Avea un stagiul îndelungat pe strada St. Denis. Acum punea în aplicare ce învățase pe acolo, fiind asociată la conducerea *Grotei cu Abur*.

– Ce naiba?! se miră Borjovski. E pe catalige? întrebă și dădu s-o atingă pe acea femeie care era cu aproape jumătate de cap mai înaltă decât Louis, cel mai înalt dintre ei.

– Nu pune mâna! îi zise ea, cu o voce brusc devenită mai joasă. Electrocutez!

Electrocuta și numai dacă te uita la ea. În locul tradiționalului *ao dai* purtat de vietnameze, fie că mergeau la cumpărături, fie că făceau trotuarul, Nhi Can (acesta era numele ei) purta un fel de costum de baie din piele albastră, decolat până în dreptul buricului, și era încălțată în cizme de cowboy, vopsite de asemenea în albastru.

– Armele! le făcu ea semn. Dacă apar probleme, cred că sunteți suficient de adevărați ca să le rezolvați cu mâna goală.

Își scoaseră armele, chestie care îi cam descumpăni pe „albinoși”. Pe vremea războiului lor, nu-și permiteau să meargă începând cu lăsatul serii nici măcar până la WC fără să aibă o armă asupra lor. Din câte aflaseră, modelul rămăsese același și acum, la americani. Viet Congul lovea te miri unde și când, după ce se făcea întineric.

– În *Grota cu Abur* nu sunt probleme, explică Nhi. Cele mai bune afaceri le faci când reușești să mulțumești *toată* clientela, pricepeți? *Indiferent* de unde vine și cu ce se ocupă.

✓ Se uită la ei cu înțeles, zâmbi scurt și le făcu semn să intre. Andreas se holbă și-l apucă pe Mart de braț:

– Tipa asta a spus ceea ce eu cred că a spus?

Mart pufni în râs și o luă spre bar:

– Bineînțeles. Mi s-a întâmplat de mai multe ori să dau de băut tipilor cu care ne împușcăm în timpul programului. E unul, de pildă, care joacă pocher pe gagițe cu vietcongi. Într-o seară, a venit cam aburit aici și s-a așezat la masa de joc. Tipul e prietenul preferat al lui Nhi, deși e doar o mână de om. Dar când dispare cu ea în separeuri, Nhi chirăie de se clatină geamurile, nu-ș' ce dracu-i face... Eh, și a venit idiotul ăla și a început să împartă cărțile. Pusese ră la bătaie o thailandeză adusă de niște piloți de la Paravat. Numai că unul dintre partenerii de joc lipsea. Pe tip îl chema Tran Hoa. Știam cu toții că e vietcong, când o lua pe ulci, gagiul se lăuda în gura mare cu ce-o să ne facă și-o să ne dreagă, da' noi nu ne supăram. Tran ăsta era nemaipomenit de haios. „Unde e Tran?” l-au întrebat băieții pe individ după ce s-au încălzit amestecând cărțile și decartând de probă de câteva ori. „Ah, Tran... Nu cred că apare în seara asta. L-am împușcat azi-dimineață în timpul unei ieșiri spre Ha Giang. M-a făcut cum i-a venit la gură, cică i-aș fi tras-o doar ca să scap de bătaia pe care avea de gând să mi-o dea acum la pocher, da' eu n-am ținut cont de nimic. Am tras în el ca-ntr-un sac. Altfel, trăgea el în mine.” Băieții i-au dat dreptate. Nu era prima oară când se întâmpla așa. Oricum, pe Tran l-au scos ai lui din rahat... Știi, au un doctor dat naibii, unu' diplomat în chirurgie la Paris. Face minuni. Când ai noștri îl dădeau sigur ca mort pă unu' din grupa lu' Downey, Downey a făcut pă dracu-n patru și l-a adus pe doctorul ăla cu ochii pieziși. Tot aici s-a perfectat afacerea. L-a adus pă vietcongu' ăla care l-a consultat pă amicu' nostru pe blat, în spitalu' militar de pe Son Tra Drive. Un juma' de buletin, tipu'. A zis că-și bagă picioarele în diplomele din State și ne-a scos tovarășu' din rahat. L-a scos și pe Tran. Tran a venit pă picioarele lui după v'o trei săptămâni, aici, în Grotă, și a jucat pocher ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mamă, ce mai marfă a fost atunci! O chinezoaică furată de la Canton, chiar din birou' lor dă partid. Tran l-a bătut atunci pă american de i-au mers fulgii.

Când Mart își încheie povestea, Andreas pulni în răs și privi de jur-împrejur.

– Stai liniștit! repetă Mart. Aici e pace eternă, frate. Dragoste și pace! Se întoarce spre barman, un tip fără un ochi: Băieții ăștia sunt noi pe aici. Hai să-i relaxăm nițel...

Nhi răsă din celălalt capăt al localului, acoperind muzica dată la maximum. Barmanul dădu din cap și făcu semn unui puștan care se învârtea în fața bucătăriei.

– Câtă verzitură ai adus?

– Cinci bucăți. Sunt destul de purii, da' s-au cam dezobișnuit de viața asta, pricepi?

– Ahh, făcu barmanul. Sunt tipii ăia pe care i-ați scos de la Son Phat, este?

Mart nu-i răspunse. Se prefăcu atras de automatul de bere.

– Vreau niște jetoane de joc, zise el într-un târziu și puse pe masă banii. Barmanul îi numără, iar Giuseppe, care se holba uluit într-o parte și în alta, văzu cum Nhi dădea din buze, numărând bancnotele o dată cu barmanul.

– Tipa asta e ocupată, înțeleg! remarcă el.

– Cât se poate de ocupată, confirmă barmanul în timp ce număra.

– N-are vreo soră?

Barmanul se opri din numărat și-i făcu semn lui Mart să se aplece peste tejghea și-i strecură ceva. Hector încercă să tragă cu urechea, dar chiar atunci o puștoaică de vreo 16 ani, goală pușcă, cățărata pe tocuri de zece centimetri, păși pe tejghea prin fața lui.

– Isusee! suflă el, privind de-a lungul coapselor ei.

Mart dădu din cap și-i zise lui Giuseppe să nu mai întrebe niciodată de sora lui Nhi.

– Ai dat cu mucii'n fasole. Sora lui Nhi e pe undeva prin nord... comunistă convinsă. A jurat că dacă o prinde pe Nhi o pune într-o căldare cu ulei și o fierbe la un foc mic, mic de tot...

Între timp, chelnerul apărui din spatele unor draperii cu o tavă plină cu halbe de bere.

– Ce dracu', Mart? Păi nu puteam noi să luăm berea direct de la automat? se strâmbă Igor.

Mart număra jetoanele pe care i le dăduse barmanul. Spuse în treacăt:

– Ia gustă tu chestia asta!

Săltară halbele instantaneu de pe tavă și le duseră la gură ca la comandă. După mai puțin de o secundă, cei cinci pufniră, împrôscând tejgheaua cu spumă.

– Ce paștele mă-sii, Mart? horecâi Hector. Ce fel de bere ai luat?

– E berea care te prepară pentru fetele mele. apăru Nhi dintr-un colț. Bere, whisky, piper și perle thailandeze...

– Perle thailandeze?

– Sunt cele mai bune! dădu Simms din cap. Ghinionul nostru e că Nhi nu ne dă niciodată marfă din asta când plecăm în junglă.

– Face bine la fete, dar în junglă nu v-ar fi de folos... Știi bine că vezi în patru exemplare după ce le ici, explică Nhi cât se poate de serioasă.

Luară halbele și se așezară la cea mai apropiată masă. Puștoaica de pe tejghea sări pe podea și se apropie de ei cu pași siguri, ca și cum mersese toată viața ei numai pe pantofi cu tocuri.

– Vă place de Kia? se interesă Nhi. Mai are niște prietene..., le spuse făcând cu ochiul și uitându-se către un șir de trepte ce conducea undeva și mai în adânc. Dacă vreți... Mart știe drumul.

– Tu nu bei nimic? o întrebă Mart.

Nhi pufni în răs.

– Mart, Mart! Ia spune tu ce vrei, de fapt?

– Eh, începui Mart zâmbind din colțul gurii, băieții ăștia noi pe care i-am adus zic că de ani de zile n-au mai văzut picior de albă. Ne gândeam să-i dăm drumul chefului la tine, dar după aia să mergem prin barurile din centru, să vedem ce fete găsim pe acolo.

Nhi se îmbufnă, își băgă mâna în decolteu și scoase o tabacheră îmbrăcată în piele de șarpe.

– Credeți că fetele voastre sunt mai pricepute decât noi?

Igor tocmai terminase de băut halba și deja avea privirea mai mată. Nu suporta să vadă o femeie îmbufnată, chiar dacă se prindea că doar se dă lovită. Louis dădu s-o îmbrățișeze pe Nhi, dar ea se retrase brusc:

– Ți-am spus că electrocutez.... Și zi așa, vă place mai mult albitura...

– Eh... începui Giuseppe, zâmbind prosteste. De la o vreme încoace, au început să ni se pară exotice.

Simms râse, dezvelindu-și dinții strălucitori:

– Mic, albele mi s-au părut totdeauna exotice...

– Ce dracu' crezi tu că înseamnă *exotice*, Simms? se băgă Louis în vorbă și-și dădu scaunul mai aproape de al vietnamezei, îndreptându-se din șale. Dar tot trebuia să se uite în sus când o privea.

– Exotice... începu Simms gânditor. Uite, e așa, o chestie ca un câine care tace mâle când treci pe lângă el și după aia se repede să te muște pe la spate... Vietcongii sunt exotici, așa zice, spuse el arătând la o masă din cealaltă parte a localului. Acu' bem cu ei, liniștiți, da' mâine o să tragă după noi dacă prind ocazia.

– Adică albele sunt exotice din cauză că sunt mai întâi liniștite și după aia fac ca toate alea, încercă Giuseppe să sintetizeze situația.

– Ooh, așa sunt ele! remarcă Nhi și scuipă într-o parte. Spun nu din principiu. Totul e să stai cu ele de vorbă ceva mai mult timp și după aia fac orice. Albele *sunt* exotice, conchise ea. Înțeleg că aveți poftă să cam pierdeți timpul înainte să stingeți lumina, nu?

Chelnerul apăru cu o tavă cu un nou rând de halbe. „Albinoșii” și cei patru le săltară înainte ca acesta să se apropie cum trebuie de masă.

– Mie nu-mi place s-o fac cu lumina stinsă, remarcă Hector. Dar așa avea poftă să pierd timpul stând de vorbă cu o exotică din asta.

– Fetele mele pot și ele să piardă timpul dacă vreți, zise Nhi.

– Uite ce e, Nhi! zise Mart. Băieții vor să vadă dacă mai rezistă la stilul european original. Asta nu înseamnă că noi n-o să ne întoarcem la tine cu altă ocazie, să le verificăm pe fetele tale.

– Înțeleg. Cât aveți de gând să stați la mine?

– Vreo două ore, până luăm foc. După aia, ieșim.

Când au ieșit din *Grota cu Abur*, erau încă împreună. Lui Frank nu-i venea să creadă că Louis Tarjac, pe care avusese prilejul să-l vadă la treabă în timpul instrucției, este atât de naiv în rest. De fapt, și Mart spusese că Louis, blondul înalt și solid, cu o figură rotundă, de neamț din Turingia mai degrabă decât de normand din Bretagne, avea o memorie cu totul și cu totul ieșită din comun în ceea ce privește orientarea în teren. Ținea minte

fiecare colțișor de piatră, fiecare crenguță, chiar dacă nu o văzuse decât o singură dată.

În plus, se arătase un înotător de forță. Dintre „albinoși“, se adaptase cel mai rapid la imperativele luptei subacvatice, ba chiar se gândise la un moment dat cum să scape de „urmele“ lăsate de orice scufundător când se apropia de țintele inamice: sufla aerul expirat în banale pungi de plastic pe care le ținea sub centură.

Cu toate acestea, când Simms a început să povestească despre loțiunile și poțiuni pe care le puteai lua din Quang și cu care aduceai orice gagică în pat în mai puțin de jumătate de oră, Louis începuse să caște ochii din ce în ce mai captivat, iar la ieșirea din localul lui Nhi se interesă unde naiba puteau găsi așa ceva.

– Păi, e un magazin erotic special peste două străzi... explică Lennox, clătinându-se.

– Magazin erotic?! se holbă Tarjac și strânse din buze, nerăbdător.

Mart se temea ca nu cumva băieții să sară calul și Tarjac să se prindă că e dus cu preșul, așa că interveni imediat:

– Nu e un magazin erotic propriu-zis... Nu suntem la L.A. sau la Frisco. Tipul vinde reviste mai deocheate, dar, pentru cunoscători, scoate de sub teighea și marfă mai specială...

Louis trase aer adânc în piept:

– Sunt poțiuni pentru bărbați, afrodisiace, este? se monta el din ce în ce.

Lui Lennox nu-i venea să-și creadă ochilor. Se pregătea să înceapă un mișto crunt de el, dar Frank n-avea de gând să-l lase pe Louis să scape așa de ușor.

– Nu... nu e pentru bărbați... E pentru femei, nu înțelegi?

Louis se uită de la Andreas la Hector, care abia se abținea să nu pufnească în râs. Igor însă, îi trase un cot în burtă.

– Pentru femei!? Voi ați mai auzit de afrodisiace pentru femei?

– Nu sunt afrodisiace. Sunt... sunt *apolisiace*! găsi Frank rapid un cuvânt care să sune bine.

– *Apolisiace*?!... Louis simți că-i alunecă trotuarul pe sub tălpi. Înțeleg ce face un afrodisiac! Ți-o scoală! Dar un apolisiac? Ce naiba face? Se uită în ochii lui Frank, iar pentru că genunchii i se înmuiau din ce în ce, se apucă de stâlpul cel mai apropiat. Ce dracu-i face apolisiacul unei femei?

Frank fusese luat pe nepregătite. Ceilalți nu mai aveau chef să piardă timpul cu Louis, așa că începură s-o ia din loc.

– Hai să cumpărăm poțiunea și-o să vezi tu.

Au ajuns pe o stradă laterală pe care mirosea a calmar prăjit în unt. Mart toemai îi explica lui Andreas că localul cel mai select din zonă era *Petit Bateau*. După cum îi era numele, fusese construit pe un cargou dezafectat ale cărui punți dădeau direct într-o grădină cu arbuști ornamentali, unde erau o mulțime de separeuri. Acolo, ar fi găsit cu toții ce căutau. De la cucoanele selecte provenind dintre soțiile stat-majoriștilor, până la auxiliarele de la spital și de la serviciile de intendență și telecomunicații.

– Dar ce *simte* ea de nu mai poate? tot întreba Louis.

– Habar n-am. Nu sunt femeie, încerca Frank să scape basma curată. Mai bine l-ar fi lăsat dracului pe Louis la Nhi în local. Omul ei tot nu apăruse în seara aia, iar Nhi, deși îl amenința pe Tarjac că „electrocutează“, își apropiase scaunul tot mai mult de al lui și făcuse mutre când hotărâseră să plece. Mda. Louis trebuia să-și găsească neapărat o gagică în seara asta. Nhi nu l-ar mai fi primit în localul ei, iar povestea cu poțiunea, pe care Frank o și botezase între timp *Mexican Intruder*, începuse deja să-l scoată din minți. De fapt, se spunea că Saint Tropez ajunsese în Legiune toemai ca să scape de o poveste petrecută în cartierul vesel din Le Havre, o chestie legată de niște tipe. Cât timp fusese în Indochina se pare că se ferise să dea naștere la zvonuri legate de obiceiurile sale și se purtase mereu foarte frumos cu fetele cu care intrase în legătură.

Înclinațiile naturale nu dispar însă niciodată. Frank apăsase, fără să-și dea seama, pe un buton care îi declanșa lui Louis o stare de agitație.

– Și zici că nu mai știe de ea? tot întreba el.

Andreas l-a luat pe Frank deoparte.

– Te descureci cu el cum știi... N-am de gând să-mi pierd noaptea din cauza damblalelor lui.

Frank se uită la Mart, dar acesta dădu din cap: Frank începuse. Frank trebuia s-o scoată la capăt.

– Măcar stați cu noi până cumpără chestia aia...

Au ajuns la magazin – o dugheană de lemn, înfundată între un local tradițional de unde mirosea a *Nuoc Man* și un atelier de

raparat biciclete, închis la ora asta. Trotuarele erau pline de fete îmbrăcate în *ao dai*, sprijinite de pereți. Peștii, fie vietnamezi, fie băieți în uniformă, patrulau încoace și încolo vorbind zgomotos.

– Aici, spuse Frank și intrară cu toții în magazin.

Era plin de reviste pornografice la mâna a doua. Un cor de fluierături se ridică de pe stradă.

– Porniți în junglă, băieți? Sau aveți nevoie de material documentar? De ce nu veniți să lucrați cu piese în carne și oase?

Vietnamezul din spatele tejghelei tocmai fuma dintr-o pipă lungă de bambus, înnegrită. A scăpat-o din gură când a văzut cum nouă inși îi intră în dugheană.

– Bună scara... Ce doriți? Reviste? Am cu fete care o fac între ele, am cu pitici supradotați, am cu animale...

– *Mexican Intruder!* lansă Louis, întrerupându-l.

Vietnamezul zâmbi subțire, se răsuci pe scaun și începu să scotocească prin vrafurile de reviste cu colțurile rupte sau îndoite.

– Hei, hei! îl opri Frank, aplecându-se peste tejghea. Prietenul meu vrea o poțiune din aia... știi tu... din care am mai luat de la tine...

Vietnamezul continua să zâmbească.

– Cunosc... cunosc... prietenul tău o să fie tare mulțumit. Scoase o revistă pe coperta căreia se lăfăiau niște brunete prinse într-o împletitură bizară de odgoane și lanțuri. Asta e, nu-i așa?

Frank clătină din cap și începu să dea din mâini ca bezmetic. Deja, din cauza combinației ameliorate cu perle thailandeze, consumate la *Grota cu Abur*, începuse să-l vadă pe vânzător din ce în ce mai alungit.

– Nu vrem revistă. Vrem poțiunea... lichid... de băut... se prefăcu că pune o sticlă la gură și gâlgâi de câteva ori la rând.

– Hai, dă-o-n mă-sa! se enervă Mart, convins fiind că Louis se va prinde, dar Saint Tropez nu se dezminți. Se aplecă și el deasupra tejghelei și începu să dea din mâini, disperat:

– Lichid de băut... femeile înnebunesc... vor bărbați și...

Vietnamezul se holbă la cei doi. Frank își dădu ochii peste cap și trecu în spatele tejghelei, săltându-l pe vietnamez de pe scaun.

– Ce naiba, bătrâne? Ai și uitat? îl luă el pe după umăr și-l conduse în spatele rafturilor, lăsându-i pe toți mască. Se auziră

discuții înfierbântate din spate, iar Lennox îi strecură lui Louis, complice:

– Bătrânul nu se lasă cu una cu două...

– Îi dau câți bani vrea... *Trebuie* să fac rost de chestia aia... Totdeauna am avut chef să dau peste cap o gagică din asta șmecheră, care se dă rotundă și strâmbă din nas, pricepi?

Lennox îl aprobă. Frank apărură din spatele tejghelei, roșu la față.

– Tipul face figuri. Zice că nu mai are marfa....

Louis mugii ca un animal însemnat cu fierul roșu.

– Zi-i să scoată tot ce are, că altfel îi demolez ghereta...

Andreas se apropie de el.

– Louis, uite ce e... Frank a vrut să facă un banc și...

Saint Tropez nu mai putea fi oprit însă. Sări peste tejghea și se repezi în camera din spate. Frank încercă să-l oprească, dar blondul îl îmbrânci în rafturi, doborând două rânduri de reviste.

– Unde ești, vierme?

Mart se răsuci spre Andreas:

– Așa face mereu?

– Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta... Auzisem că are ceva deranjat, da' nu credeam să...

– Hei! Ciocu' mic și hai să-l oprim! zise Simms când Louis dispărură în camera din spate. Se auziră strigătele ascuțite ale vietnamezului, iar Lennox răzni la Frank:

– Găsește o sticlă cu orice fel de etichetă mai șmecheră pe ea, umple-o cu ce vrei tu și dă-i-o nebunului, că altfel nu mai scăpăm!

Andreas și Mart intraseră deja în camera din spate când ușa de la intrare se dădu de perete și își făcură apariția câțiva tipi în uniformă Poliției Militare:

– Ce mama *dracului* credeți că faceți aici? întrebă unul dintre ei, un negru lung cât o zi de post.

– Terminăm într-o secundă, sergent! zise Lennox, după care se întoarse către Frank și țipă la el, înmărmurindu-i pe cei doi polițiști: Dă-o-n mă-sa, Frank! Rezolvă căcatul ăsta odată!

Spre stupefacția lor, locotenentul ținu cont de ce-i spusese sergentul și începuse să cotrobăie prin sertare. Găsi o sticlă pe jumătate golită de rachiu și dădu să-l verse pe jos, în timp ce din camera din spate se auzeau zgomote din ce în ce mai puternice:

strigătele ascuțite ale vietnamezului erau acoperite de răcnetele scurte, nervoase, ale lui Saint Tropez.

– Tipul ăla știe că voi îi umblați prin lucruri? se interesă, ingenuu, unul dintre polițiști.

– Nu, răspunse Frank, sincer, dar ne-ar mulțumi dacă ar ști că o facem...

– Aveți exact jumătate de minut ca să înceteze tot circuitul ăsta, se uită negrul la ceas. După aia, o să mă văd nevoit să vă rețin, domnule locotenent. E tot ce pot să vă ofer! Încheie el și ieși din local.

– Rupe naibii o poză cu o gagică și pune-o pe sticlă! îi strigă Frank lui Lennox, în timp ce urletele vietnamezului se auzeau din ce în ce mai puternice: „Da’ nu știu despre țe volbiți... habal n-am...” Tipul își pierduse de tot accentul comercial după ce îl bruscase Saint Tropez.

– Uite! zise Lennox după ce decupă aproximativ fotografia unei blonde. Lipește-o!

Frank avea și el fixurile lui. Nu se despărțea, oriunde ar fi mers, de un tub de lipici, de ac și ată și de alte câteva acareturi din astea mici care îi permiteau să cârpească, să lipească ceva, sau să refacă un contact electric.

– Cu ce-o umplem acum? întrebă Frank după ce termină de lipit fotografia. Probabil că Louis îl bruscase deja pe vietnamez, pentru că, din cealaltă cameră, se auzi un icnet și un clinchet de veselă spartă. Hector se uită pe stradă și-i văzu pe polițiști cum tresar. Dar jumătatea de minut nu trecuse, iar ei erau oameni de cuvânt. Deși lumea se strânsese pe trotuarul de vizavi, cei doi nu schițară nici un gest spre dugheană.

– Cu ce-o umplem? mai întrebă Frank.

Simms se uită semnificativ la prohabul său.

– La ora asta, Saint Tropez n-ar mai deosebi un bourbon de...

– Las-o moartă, cretinule! zise Lennox și se duse cu sticla la chiuveță, turnând apă peste rachiul. Puse capacul și răcni: Hai, Louis! Am găsit fiola! Lasă-l în pace!

Ieșiră cu toții din camera din spate. Vietnamezul tremura cu totul. Mart și Andreas îl țineau pe Louis de brațe; îl îmbrânciră în fața tejghelei. Dintr-o dată, se făcuse liniște. Deja, de afară se

auzeau zgomotele obișnuite ale străzii, iar polițiștii, i se păru lui Hector, răsuflară ușurați.

– Să văd! zise Louis, rotind ochii cu furie. Frank îi arată sticla pentru o fracțiune de secundă, după care o strânse la piept.

– Asta e! O să-ți zbârnâie toate gagicile la picioare! Hai s-o tăiem!

– Ești sigur că asta e?

– Da. Am regulat-o și pe una din fiicele consulului francez de la Saigon cu o chestie din asta... Hai s-o tăiem, dacă vrei să mai prindem marfă de calitate la *Petit Bateau*!

Louis se împiedică și se propti în tejghea. Întinse un deget către vietnamez:

– Cât costă?

Tipul ridică mâinile, într-un gest de apărare. Era îngrozit și totodată uluit. Nu pricepea de ce se năpustise uriașul ăsta asupra lui pentru ca apoi să se liniștească la vederea unei sticle de care el unul habar n-avea; în plus, acum intenționa să i-o și plătească.

– Nu... nu costă nimic... îngăimă el.

– Te-am întrebat cât costă! E marfa ta și cu nu sunt hoț!

– Nu e marfa...

Mart îi trase una vietnamezului în coaste, făcându-l să ienească, după care se uită la Frank.

– Îți spun eu cât face. Opt piaștri....

Simms fluieră a pagubă. Saint Tropez se îndreptase și umbla în buzunare, gata să scoată banii.

– De ce n-ai spus de la bun început care e treaba... îl dojenea el părintește pe vietnamez. Uite-ți banii! Azvârli o bancnotă de cinci și trei monede de un piastru pe tejghea.

– Nu.... Vă rog... spuse vietnamezul și încercă să se dea înapoi.

Între timp, polițiștii intraseră înapoi în dugheană, din ce în ce mai intrigati.

– Ia banii ăia. Lo! zise negrul. Ce dracu' ai?

– Sticla aia nu-i a mea! Nu știu ce vroia domnu' ser...

Mart îl plesni iarăși pe vietnamez:

– Ia mălaiu' că-ți zbor dinții!

Apăsase pe butonul care trebuia. Vietnamezul se repezi și culese banii de pe tejghea. Frank ieși primul, ținând sticla strâns

la piept, urmat de ceilalți opt. O luară încet-încet către *Petit Bateau*. Polițiștii se urcară în jeep, fără să fie în stare să răspundă întrebărilor curioșilor de pe stradă. Nu erau siguri decât de o singură chestie: trebuia să se țină după tipii ăștia, oriunde se vor duce. Le văzuseră însemnele de pe mânecă: foca, deasupra căreia erau brodate un vizor și o pereche de labe de scafandru.

Tipii de la SEAL erau cei mai scandalagii din toată garnizoana. Negrul chiar chemă comandamentul Poliției Militare din Quang Ngai la talkie-walkie și-i anunță că în seara asta s-ar putea să aibă nevoie de întăriri. Când locotenentul de serviciu la comandament l-a chemat după câteva minute ca să-i spună că se interesase la colonelul Bainbridge câți oameni avea învoiți, sergentul de culoare s-a luat cu mâinile de cap.

Nouă „foci” primiseră liber patruzeci și opt de ore. Asta n-ar fi fost mare lucru, dar, din câte relata locotenentul său, tipii ăștia abia încheiaseră un ciclu de instrucție și erau ca niște butelii sub presiune.

Cele trei auxiliare erau aproape la fel de luate de apă ca și Louis. Problema lui era acum să le îndepărteze cumva de la masă, astfel încât să poată turna din sticla preparată de Frank „doar câteva picături” după cum fusese sfătuit, în paharul cu daiquiri al gagiciei pe care pusese ochii.

O chema Marjorie și era o blondă platinată care lucra la serviciul de control al portului din Quang.

– Dau verde cargourilor, mă înțelegi? se pisicise ea pe lângă Saint Tropez. Lucrez la radare. V-am văzut de nu știu câte ori când ați ieșit în larg...

– Ai radare așa de puternice? se mirase Louis.

– Are! a remarcat Igor, dând din cap cât se poate de serios, cu ochii ațintiți în decolteul împricinat. De cât să fie?

Marjorie i-a urmărit privirea:

– Nouăzeci. Dar în timpul acțiunii, mi-a zis o prietenă că pot ajunge la nouăzeci și cinci, nouăzeci și șase. Nici Marilyn Monroe nu-i avea așa. Nu ți se pare? se întoarce ea către Saint Tropez.

– Cine e Marilyn? Vine și ea pe aici?

Marjorie s-a înecat cu daiquiri.

– Dacă vrei neapărat, dă-mi douăzeci de plăști și fac rost de niște cartușe speciale. Din alea *speciale* de tot, mă înțelegi? Și o să te las să-mi spui Marilyn... făcu ea pe îmbufnata.

Pentru Louis, astea erau semne sigure că trebuia să-i toarne *Mexican Intruder* în cocktail. Îi făcu cu ochiul lui Igor, care o invită la dans. Acum, trebuia să scape cumva și de celelalte două fete. Nu era o problemă. Frank și Hector se ridicară de pe scaune și dispărură împreună cu ele în mulțimea de uniforme care se bâțâiau pe cheiul transformat în ring. De la una dintre mesele alăturate, Giuseppe apucă să-i facă cu ochiul în timp ce înghesuia o asistentă de la spitalul militar. Lennox și Simms dispăruseră deja de la *Petit Bateau* cu două piese care nu-i treziseră nici un fel de interes lui Saint Tropez.

– Da' ești năzuros rău, dom'le... comentase Lennox.

Louis a desurubat sticla și nu s-a putut abține să n-o adulmece. Mirosul i s-a părut familiar, dar n-a stat pe gânduri multă vreme și a turnat cu atenție picăturile prescrise în cocktail. Abia dacă a avut timp să palmeze sticla, când lângă el s-a înființat o brunetă îmbrăcată civil, într-un taior pretențios.

– Marjorie Wallace stă la masa asta?

– Exact! admise Louis și se ridică de pe scaun, invitând-o pe nou-venită să se așeze. Cu chestia asta le dăduse gata și pe celelalte trei, care își făcuseră semne: cine știe cum dracu', pe la Quang Ngai se pripășise un tip care avea clasă. Andreas le auzise, dar se ferise să facă orice fel de comentariu. Tot lui îi trecuse prin cap că Marjorie n-avea nevoie de nici un fel de stimulente suplimentare din partea lui Saint Tropez, dar nu spusese nimic nici despre acest lucru. N-avea chef să-l stârnească pe Louis.

– Mi-a dat telefon acum zece minute și mi-a spus că a dat peste niște băieți de gașcă. Eu mă plictisesc cu protipendada la Hotel de France, așa că am dat imediat fuga aici.

– Bine ai făcut, remarcă Louis. O cântări din ochi. Tipa se zburli deodată și întinse mâna peste masă:

– Hellen King. Sunt colegă cu Marjorie.

– Louis Tarjac. Eu am dansat cu Marjorie...

Râseră amândoi, iar lui Saint Tropez îi trecu prin cap că făcuse foarte rău că nu turnase *Mexican Intruder* în paharele tuturor gagicilor. De fapt, cel mai mult ar fi avut chef să-i toarne

șmecherie din aia lui Hellen. I se părea că mergea prea țănoșă în taiorul ăla al ei. Mă rog, Lucrurile apucaseră să evolueze deja în sensul în care el și Marjorie vor finaliza noaptea asta într-un pat la motel. Singura necunoscută era: cu ce litraj la bord?

– Îți place Marjorie? întrebă Hellen brusc.

– Da. Zice că ne-a urmărit în timp ce făceam ieșiri pe mare. Ce dracu' fel de radare sunt alea de vedeți niște bărcuțe cu ele?

Hellen pufni în râs și chemă un chelner. Comandă și ea un daiquiri, apoi deschise poșeta și scoase un pumn de țigări teribil de neconvenționale. Erau subțiri, învelite într-un soi de hârtie transparentă.

– Doar nu-ți imaginezi că ne uităm după voi cu radarele. Avem niște binocluri foarte puternice. Își aprinse o țigară și-i întinse una și lui Louis. Vrei?

Louis culese țigara din palma lui Hellen. Chiar atunci, apărură și ceilalți la masă.

– Nu-ți place să dansezi, este? îl luă Marjorie la rost. Sau știi că o să vină Hellen și ai preferat să rămâi singur cu ea?

Toată lumea a râs prosteste, după câte daiquiriuri băgaseră pe gât, dar Louis întrebă serios:

– De unde să știu eu că o să vină Hellen?

Masa se clătină. Un malac, ras în cap, cu însemnele vânătorilor pe umăr, se sprijinise de margine, chiar lângă Louis. În spatele lui, un tip mărunț se tot muta de pe un picior pe altul, nervos.

– Ce ai, Karl? întrebă Marjorie.

– Deocamdată, nu vorbesc cu tine, răspunse numitul Karl și își subție buzele. Băieți... sunteți noi prin Quang, este?

De la masa alăturată, Giuseppe îi dădu drumul tipei și făcu un semn către parcare. Igor lăsă paharul din mână și puse ambele palme pe masă. Hector își aprinse o țigară, iar Frank își înăbuși un căscat.

– Pe tine te știu, zise Karl. De regulă mergi la *Grota cu Abur*.

– Am vrut să schimb aerul, spuse Frank.

– Foarte rău. Foarte rău, remarcă cheliosul și se întoarse, cu aer plictisit, privind la o masă de pe dunctă. Erau o grămadă de băieți acolo. Mari cu toții, de te întrebai de ce nu se aplecă vaporul într-o parte.

– Poți să te cari la masa ta, Karl, se zborși Marjorie, iar Andreas, care apăru și el din parcare, se întreabă dacă Louis apucase să-i toarne „poțiune” în cocktail. Cu fiecare gât de daiquiri, Marjorie se freca tot mai mult de Saint Tropez – nu era nici pe departe gagică aia de lux pe care ar fi dorit Tarjac s-o răstoarne cu roțile în sus.

– Aș putea, fu Karl de acord. Dar nu vreau. Sunt curios ce-i cu băieții ăștia. Sunt curios la ce se pricep ei și nu ne pricepem noi. Sunt curios de ce *dracu*’ nu s-au mai dus ei la *Grota cu Abur* în scara asta!

– Păi, începu Frank micos, eram curioși să vedem ce-i cu vânătorii ăștia. Eram curioși la ce se pricep ei și nu ne pricepem noi. Eram curioși de ce *dracu*’ nu vin ei deloc la *Grota cu Abur*...

– Ești un tip șmecher, Crispin.

– E din naștere, remarcă Frank.

Karl și cu mărunțelul se răsuciră pe călcâie și porniră spre masa lor. Marjorie pufni în râs și dădu peste cap paharul cu daiquiri. Louis înghiți în sec, iar Frank abia dacă se abținu să nu izbuenească în râs.

– Ce naiba e cu cocktailul ăsta? Pute a voteă vietnameză...

– Câte țigări ai fumat, Marge? întreabă Hellen.

– Depinde câte țigări ai adus, veni răspunsul, făcându-i pe toți să râdă. Între timp, ringul se eliberase făcând loc unor vietnameze îmbrăcate doar în bikini, cățarate pe tocuri, care se bălăngăneau dintr-o parte în alta. Hellen strâmbă din nas.

– Ți place carnea lor? îl întreabă ea pe Frank.

– Câteodată.

– Mmm... nu ți se pare prea pufoasă?

– Câteodată îmi place carnea pufoasă, remarcă Frank.

– Mie mi-a zis un doctor cu care am fost combinată până acum câteva săptămâni că ce au ele se cheamă distrofie de făinoase. Mănâncă prea mult orez și prea puțină carne. Din cauza asta nu prea au țâțe și stă carnea pe ele ca și cum ar fi niște pâini calde. Eu, dacă aș fi bărbat, nu m-aș culca cu tipe din astea.

– Numai că tu nu ești bărbat, îi atrase atenția Igor.

– De unde știi tu? De unde? îi făcu ea cu ochiul.

Chelnerii le aduseră un nou rând de cocktailuri. Hellen scoase țigările din poșetă. Din difuzoare se auzea o piesă cu Beach

Boys, dar lumea nu mai era atentă la muzică de multă vreme. Giuseppe și Mart râdeau în hohote la masa cealaltă, iar tipele cu care erau trăgeau de ei, îndemnându-i să plece la motel. Andreas se uita cu coada ochiului la masa vânătorilor, care începuseră să vorbească șușotind, aplecați.

– Cinc e Karl ăsta? îl întrebă pe Frank.

– E prieten cu Downey. Fac afaceri împreună. Un bun soldat, din câte am auzit. N-o să fie niciodată un războinic, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, nu trebuie subestimat.

– Ah, asta nu.

Se duseră la dans și, de data asta, reușiră să-l salte și pe Saint Tropez de la masă. Noroc că pusese războinic blues-uri, așa încât își puteau permite să se sprijine unii de ceilalți ca să nu cadă din picioare. Trebuia să urle ca să se poată auzi, numai că articulau cuvintele din ce în ce mai dificil.

La un moment dat, Frank se pomeni stropit pe față. Fata cu care dansa strigă, surprinsă. Pentru o clipă, Frank crezu că începuse ploaia și privi în sus, dar un miros de whisky contrafăcut îi umplu nările. Când auzi râsul gros al lui Karl, care îl privea de pe marginea ringului de dans, înțelese.

– Mi-a făcut flească fusta... se plânse tipa.

Louis și Hector se opriră din dans. Igor se apropie de ei.

– Nu e nici o problemă. Am venit aici să ne distrăm. N-o să ne întrerupem chiar acum din cauză că idiotul ăsta de Karl e prea beat ca să nimerască unde trebuie. Se întoarse și-l privi pe Karl. Este, Karl?

– Am nimerit exact acolo unde vroiam, zise el.

– Înseamnă că te-ai defectat la mansardă, Karl. De ce nu te duci tu să-ți cumperi ceva de mâncare? întrebă Frank și-i azvârli o monedă la picioare, după care continuă să danseze, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai apucă să-i vadă pe vânători cum ridică moneda de pe jos. Plecară la masa lor, clătinând din cap. Frank nu făcuse decât să amâne scadența.

Asta nu i-a împiedicat să mai bea un rând după ce s-au așezat la masă. Louis era din ce în ce mai convins că făcuse o investiție bună cu cei opt piaștri. Marjorie părea dată cu lipici pe față și săni. Andreas chiar se întreba cum dracu' o să procedeze Louis

când va trece la acrobații – țigările pe care Hellen i le îndesa între buze, era lucru știut, îți aprindeau imaginația ceva de speriat.

Cel mai rău o ducea însă Hector. Pusese coatele pe masă și se uita fix către un punct nedefinit și ori de câte ori îl întreba cineva ceva, răspundea cu un croncănit.

Când s-au ridicat să plece, au văzut că Giuseppe și Mart o șterseseră și ei. Frank s-a uitat spre masa vânătorilor. Nici ei nu mai erau la *Petit Bateau*. Deja se auzeau motoarele ambalate în parcare. Era aproape 3 dimineța și lumea o lua târâș spre moteluri.

Frank și Igor l-au luat pe Hector de subsuori; Louis se lipise de Marjorie pe o suprafață și mai mare decât cu o oră în urmă. Era de mirare că mai puteau să meargă – oricum, trebuia s-o facă prin pași adăugați, pe jumătate împleticiți.

– Karl! suflă Igor, brusc.

Frank privi spre parcare. Trei vânători îi așteptau, sprijiniți de un jeep, și făcură câțiva pași în întâmpinarea lor când îi văzură. A fost chestia care l-a scos pe Louis din amorțeală, reușind să-l elibereze din îmbrățișarea cu Marge. Deja băgase mâna în buzunar și scosese o batistă pe care și-o înfășură pe pumnul drept, fără multă vorbă.

– ‘Ce dracu’?! se miră Frank, văzându-i manevra.

– Nu știai figura? făcu Igor cu ochiul și procedă la fel cu batista sa.

– Noi punem un box sau un robinet, explică Frank.

– Eh, încearcă cu o batistă în seara asta!...

Karl și oamenii săi se apropiaseră de ei, blocându-le calea. Igor îl târâ pe Hector până mai încolo și îl depuse lângă un gărdulet de bambus.

– Să nu te miști de aici...

Hector cârâi ceva și o căută cu ochi tulburi pe una dintre tipe. Marge își pusese mâinile în șolduri și se uita la Karl, sfidătoare.

– Degeaba, Karl! Ești un împuțit și nu știi să te porți... Tipul ăsta, făcu ea semn spre Louis, dar nu mai apucă să termine fraza. Karl întrebă:

– Eh? Ai aflat de ce nu venim la *Grota cu Abur*?

Frank nu-i răspunse. Igor nu era foarte înalt, dar era gros ca un bulumac. Se apropie primul de Karl, care îl domina cu mai mult de o jumătate de cap, și-i spuse:

— Domnul locotenent Crispin n-are chef de vorbă cu tine. Îl indispui...

Karl îi puse mâna în piept:

— Cu tine n-am nimic, mititelule. Am de discutat ceva în particular cu șeful tău...

— Serios? S-ar putea să aluneci pe jos și să nu știi de ce, spuse Igor, vorbind pe nas. Frank avea să-și dea seama în timp că, atunci când se îmbăta, singurul lucru după care îl ghiceai era că începea să vorbească pe nas. Altfel, Igor mergea drept și vorbea corect.

— Karl! Scoate-i polipii tipului că pierdem timpul! zise un alt tip de gașcă.

— Tu! nazaliză Igor, cu accentul său moale. Vezi să nu te trezești că-ți curge sânge din nas...

Pumnul plecă fulgerător, nimerindu-l pe Karl drept în bărbie. Acesta o luă în spate, cu mâinile depărtate, de parcă ar fi alunecat pe o pantă și încerca să găsească un punct de sprijin. Ateriză în fund lângă un coș de gunoi pe care îl doborî într-un vacarm de tăblărie zăngănitore, după care se rostogoli pe carosabil. Absurd, Hector se duse împleticindu-se către el și-l apucă de ceafă, ca și cum ar fi vrut să-i pună sub cap o pernă.

Louis nu mai stătu pe gânduri și sări asupra celui mai apropiat tip, urlând răgușit. Gagicele înlemniră, iar una dintre mașinile care demara în parcare frână brusc. În timp ce Saint Tropez îl plesnea pe tipul căzut cu piciorul în cap, șoferul mașinii care frânase scoase capul pe geam, se uită sub roți și răcni și el:

— Am dat peste careva?

Frank nu apucase să clintească nici un deget, iar cel de-al treilea vânător se uită uluit într-o parte și în alta. Dădu să facă cale întoarsă spre ieșirea din parcare, dar se ciocni de Louis care îl urmărea pe tipul bușit care se străduia să se scoale de pe jos, însă pentru el, asfaltul calduț al parcarii se transformase în cel mai alunecos patinoar. Făcu stânga-mprejur și se lovi de Borjovski. Cât era el de beat, rămase nemișcat, iar tipul se blocă.

— Eu v-am spus că s-ar putea să alunecați și să nu știți de ce, îl avertiză Igor înainte să-i proptească și lui un baros în față.

Gagicele chiuiră ca apucate. Șoferul care frânase ambală motorul brusc și urcă mașina pe trotuar, strecurându-se pe lângă ei în viteză.

– Dacă vreți să ajungeți acasă în stare bună, tăiați-o! Pe vapor e plin de vânători! îi anunță el în timp ce părăsea teatrul de operațiuni.

– O să vă spargem! îngăimă Karl, cu capul ținut în continuare de Hector, de parcă ar fi fost un nou-născut încurajat să râgăie de o mamă iubitoare. Hector croncăni ceva în loc de răspuns și-i dădu drumul. Țeasta rasă făcu un zgomot sec când lovi asfaltul.

Hellen chiui de bucurie. De undeva dinspre oraș se auzeau deja sirenele Poliției Militare.

– Hai să ne cărăm! strigă Marge și se lipi iarăși de Saint Tropez, care făcu ochii mari. Vreau să terminăm cheful ăsta la motel, nu în beciurile de pe Vanh Street!

Trebui ră să-l salte pe Hector de pe jos și să-l târască până la mașină. Dintre toți, Frank părea cel mai în măsură să se țină de volan, deși Igor era de părere că o făcea cu atâta seriozitate doar ca să nu cadă între scaune. Răsuci cheia în contact și demară în scrâșnet de anvelope pe asfalt. Țâșniră afară din parcare luând o curbă strânsă, chiar când la capătul aleii ce ducea spre *Petit Bateau* apăreau trei jeepuri de-ale poliției. Igor se uită în retrovizoare și-i văzu pe vânători cum dădeau pumni în capota GMC-ului lor și picioare în roți.

– Nu-s' în stare să pornească, boii! horecăi el amuzat.

– Nici n-or să fie! gâlgâi una dintre gagice, în timp ce-l oblojea pe Hector. Le-am băgat un cartof în țeava de eșapament și am tras pe deasupra un prezervativ garantat contra rupturilor.

– Ce mai sculă... hohoti Frank și trase de volan ca să ocolească jeepurile Poliției Militare. Mișcarea îl zgâlțâi cu totul pe Hector care se trezi cu capul atârând deasupra portierei, peste geamul coborât. Frank luă din nou o curbă, dispărând în întunericul unei stradele pline cu tarabe goale, iar Hector trase o borătură infernală, lăsând în urma mașinii o dără de resturi alimentare și cocktail.

– Mai încet, Frank, că-mi golești de tot prietenul...

– Stai naibii liniștită, că rămâne plin acolo unde te interesează pe tine!

– O tură nouă? întrebă Hellen scoțând din poșetă un pumn din țigările ei subțiri.

Hector a fost primul care, cu capul spânzurând în afara mașinii, întinse o mână în spate și croncăni ceva, forfecând aerul cu arătătorul și mijlociul. Hellen îi aprinse țigara și i-o vârî între degete. Ceilalți se serviră singuri, mai puțin Louis și Marge care se înghesuiseră în colțul banchetei din spate și nu mai auzeau nimic.

Bainbridge închise telefonul cu un gest liniștit. *Personne* îl privi, întrebător.

– N-au ieșit decât de trei ore, explică Bainbridge serios și-și netezi părul tuns scurt, deși nu era nevoie s-o facă. Deja au făcut-o lată. Erau să se facă aliș de un camion al vânătorilor din cauza unui păriu idiot. Erau cât pe-acți să devasteze o dugheană cu reviste porno și l-au zgâlțâit pe proprietarul ei, că tipul tremură și acum. Cică i-au luat o sticlă de rachiu pe jumătate golită și i-au dat pe ea opt plăști. Nu pricepe ce s-a întâmplat. Nici nu-i de mirare. Sergentul care patrula prin zonă n-a înțeles nici el nimic.

Jacques pufni în râs.

– Acum unde sunt?

– Se pare că s-au dus la *Petit Bateau*. Și-au găsit niște fete și chefuiesc cu ele. Unele de la controlul portului. Niște bezmețice.

– Ce te așteptai? Trebuie să-și dea și ei drumul...

– Da. Trebuie să-și dea drumul. Numai să n-o facă prea tare. Johnson, comandantul Poliției Militare, mi-a zis că s-a săturat de câte servicii mi-a făcut până acum.

– Serios? Atunci, de ce nu se duc în misiune oamenii lui în locul „focilor“?

– Asta sunt problemele mele, domnule *Personne*. Mă pricep să mi le rezolv de unul singur. Făcu o pauză scurtă și își înmuie buzele în paharul cu *bourbon on the rocks*. Presupun că n-ai venit să discutăm despre cum își petrec timpul „focile“ și „albinoșii“, nu-i așa?

– În nici un caz. Am venit ca să vă dau asta..., zise el și scoase din geantă un plic galben, mare, sigilat în toate cele patru colțuri și în mijloc. Colonelul examinează sigiliile. Le recunosc pe cele ale superiorilor săi de la Saigon – erau cele din colțuri.

Sigiliul central nu era al serviciilor SEAL, dar Bainbridge îl recunoscuse și pe acesta imediat. Se abținu să reacționeze; scoase cuțitul pentru tăiat hârtie și desfăcu plicul.

În el erau două hârtii scrise de mână. Bainbridge a căutat semnăturile. Erau cele la care se aștepta. Nu-i luă mai mult de douăzeci de secunde ca să citească prima hârtie. Când o privi pe a doua, își dădu seama că era o copie a primei.

– De ce sunt două copii?

– N-aș putea să-ți spun. Am impresia că și voi sunteți niște burocrati incorrigibili.

– Cunoști conținutul mesajului?

– Bineînțeles.

– Atunci știi că scrisorile trebuie distruse imediat după citire.

– Știu.

– Am s-o fac. Mă neliniștește doar că, în acest fel, n-o să am nici un fel de dovadă că am *primit* acest ordin de la superiorii mei. S-ar putea ca totul să se spargă în capul meu.

– Din câte știu eu, asta e procedura uzuală când se lansează operațiuni cum e cea pe care o pornim noi acum. Cu cât mai puține hârtii, cu atât mai bine. *Personne* zâmbi subțire. Te gândești cumva să pui ordinele la îndoială?

– Nu. Mă gândesc doar cum ar trebui să mă scot din rahat dacă iese război. Oficial, noi suntem în război cu Republica Populară Vietnam. Nu cu URSS. Are loc un război rece, într-adevăr, dar dacă presa de acasă o să afle că SEAL dirijează o operațiune prin care un cetățean URSS necombatant este subiectul unei răpiri, fii sigur că n-o să-mi fie bine deloc. Mai ales că sunt lăsat fără hârtii justificatoare. Mai mult, problema nu se va răsfărâge numai asupra mea, ci și asupra întregului SEAL... Noi suntem războinici, domnule *Personne*. Luptăm pe față, înțelegi? Oamenii noștri se bagă și în gaură de șarpe, știind că au de înfruntat handicapul terenului, al lipsei legăturilor, al inamicului care îi înconjură din toate părțile. Exact asta știe și inamicul. Problema se pune astfel: cine scoate pistolul mai repede. Chestia asta o știm și noi, și inamicii. E o regulă acceptată. Acum îi să, am impresia că trebuie să rezolv o chestie murdară. Că încalc regula. Și că voi răspunde de o operațiune pe care ziarele de acasă o califică, descori, drept terorism, domnule *Personne*.

Jacques îl privise în ochi tot timpul. Îl așteptă să termine și continuă să se uite la el, neclintit, în liniște. Își aprinse o țigară, cu gesturi sigure, fără să arunce un ochi măcar la pachetul de țigări sau la brichetă, ca și cum Bainbridge l-ar fi fascinat.

Numai că lucrurile stăteau tocmai pe dos.

– Am primit aceste țigări direct de la Paris, domnule colonel, spuse el într-un târziu. Îți plac Gitanele?

– Nu. Prefer Camel fără.

– Ah, nu știi ce pierzi, comentă Personne și inhală adânc fumul înecăcios. Bainbridge își aprinse și el o țigară. Aș vrea să știu cum sună caracterizările membrilor echipei *noastre*, accentuă el.

Colonelul trase un sertar și scoase un dosar prins în elastic. Îl desfăcu și începu să-l frunzărească.

– Este Greierele atât de important, domnule Personne? Onoarea corpului pe care îl conduc...

– Cum sună caracterizările oamenilor *noștri*? i-o reteză Personne.

Bainbridge era tare neîndemânatic în astfel de situații. Cu toate astea, luă scrisoarea scrisă de mână și o rupse în bucățele mici în fața lui Personne, cu gesturi lente, apoi puse bucățelele în scrumieră și le dădu foc.

– Am executat ordinul să fac să dispară hârtiile compromițătoare, domnule Personne. Cu ocazia asta, am uitat ultima frază din scrisoare. De cine naiba spunea că trebuie să ascult eu din acest moment? Zău dacă mai știu... Mai că-mi vine să dau un telefon la Saigon.

– Poți să-l dai, domnule colonel.

Bainbridge se uită la ceas și clătină din cap.

– E 1 noaptea. N-o să-l deranjez pe generalul Linford la ora asta... Cât de important e Greierele ăsta, domnule Personne?

Jacques pufni în râs.

– Să zicem că mai important decât Greierele este o persoană foarte importantă de la Pentagon. De fapt, aș spune că mai important decât toate e modul în care *vom* concepe strategia acestui război de acum încolo. Ca să tranșăm argumentele pro și contra, avem nevoie de niște războinici, cum vă place să spuneți despre dumneavoastră. Pricepi, domnule colonel? Pricepi că și asta e o problemă de onoare? Diferența dintre tine și domnul acela

important de la Washington, care credeți amândoi în onoare, e că domnul de la Washington consideră onoarea o problemă care merge mână în mână cu victoria în acest război. Există înfrânți onorabili și câștigători onorabili. *Prietenului* meu de la Washington nu-i place decât a doua specie...

– În regulă, spuse Bainbridge, simțind că nu poate obține mai mult. Poate că Personne îl trăgea pe sfoară. Măine dimineață, va lua legătura cu fostul lui coleg de promoție de la West Point, colonelul Cushing, de la biroul CIA din Quang Ngai. O să-l învețe Cushing ce e de făcut de acum încolo, ca să iasă basma curată.

– Deci. Echipa, repetă Personne. Nu mă interesează școlile și instrucția pe care au mâncat-o până acum. Vreau să aflu doar ce știu să facă și în ce formă sunt.

– În regulă. Am să mă bazez pe ce mi-au zis Downey și Mitch și pe cele ce le-am constatat cu ochii mei. Comandant va fi locotenent Mart Myers. Năsosul. Se înțelege bine cu Andreas Friessner, șeful „albinoșilor“, ceea ce e un punct bun. Coeziunea grupelor, pricepi? Mart ia decizii rapide și, dintotdeauna, a făcut tot ce i-a trecut prin cap ca să încalce normele regulamentare, lăsând impresia că nu există individ mai respectuos decât el. N-ai să-l vezi niciodată cu uniforma în neregulă, de pildă, dar dacă o să aibă de ales să iasă în oraș cu hârtiile în regulă sau sărind gardul pe blat, deși e locotenent, Mart o să prefere să sară gardul. Nu-i place să ceară voie, înțelegeți?

– Până acum, sună bine.

– Mda. Nelson Crispin. Locotenent. Nu acționează decât când îi ajunge cuțitul la os. Downey zice că e un expert în lene. Așa cum Mart îți dă senzația că respectă regulamentul, Nelson îți dă senzația că se spetește muncind, dar de fapt nu face mare lucru. Din momentul în care situația se împute însă, nu-l mai poți opri. Din cauza asta evită să se bată, de pildă. N-a avut decât trei conflicte de când a ajuns aici, deși prilejuri au fost, slavă Domnului, destule! Numai că, de fiecare dată când a ajuns să se bată, i-a băgat în spital pe tipii cu care a avut de-a face. Odată, a dat foc unei case din cartierul curvelor pentru că nu știu care tipă îl enervase și se refugiase acolo. A trebuit să-l scot de la MP și să-l scap de un proces. Trezoreria SEAL a fost serios afectată de chestia asta, dar am decis cu superiorii mei că nu putem renunța

la Nelson. În acțiune, are parcă pe dracul în el. Pur și simplu, nu știe să se oprească...

– Și el e în regulă. A fost coleg sau vecin cu Mart, este?

– Da. Se cunosc de mici.

– Perfect. La toate acțiunile, au participat împreună. Asta e perfect.

– Bun, Lennox Jeffries. Deși e mărunțel, se joacă cu un M60. Băieții zic că l-au văzut trăgând cu mitraliera de la sold de parcă ar fi ținut în brațe un pachet cu vată. Are ochi foarte buni. Și mai are o chestie deosebită, pe care nici unul dintre băieți n-o face la nivelul lui. Are simțul junglei. Se prinde fără să fie nevoie să stea pe gânduri dacă e ceva în neregulă. Miroase victorie, asta face. Îi miroase și-i scoate de unde se află. Ai zice că e un fel de piele-roșie. Se pricepe să citească urmele din junglă și să-ți povestească minute întregi despre ce a trecut și cum a trecut. Asta e Lennox Jeffries.

– Simms?

– Simms e un transmisionist dat dracului, deși pretinde că n-a văzut nici măcar un aparat de ras înainte să plece din satul lui uitat de lume din Georgia. E în stare să-ți localizeze o sursă de emisie doar dacă se plimbă înapoi și încolo cu căștile radio pe urechi. Îți zice cam de unde transmite, cum e timpul pe acolo și o grămadă de alte chestii. Îi recunoaște pe toți radiotelegrafiștii noștri după cum bat mesaje și are talentul să emită paraziți pe frecvențele cele mai apropiate de cea pe care o folosește el. Îi asurzește și pe ai noștri, dar pe conștiință îi scoate din minți. Mart zice că la mijloc e o chestie magică. De altfel, Simms face o grămadă de trăsniți când umblă cu aparatul. Frank mi-a povestit că se roagă la el și alte alea...

– Mă rog. Sunt curios să aflu acum cum au evoluat oamenii mei... Am vechile lor fișe aici, continuă *Personne*, amuzat. *Andreas Friessner*. A fost locotenent în Legiune, avansat la gradul de căpitan, după ce ai noștri au crezut că s-a ales praful de el... Așa i s-a părut lui corect să spele păcatele familiei... știți, tipii ăștia cu sânge albastru au un comportament cel puțin aberant, cred că suntem de acord, domnule colonel. Voi, americanii, sunteți chiar mai republicani decât noi, francezii.

– Andy? se miră *Bainbridge*. Sânge albastru?

– Este că nu se vede? De fapt, îl cheamă *von Friessner* și taică-său a fost baron la Wuppertal, undeva lângă Dusseldorf. Nu numai că a fost baron, cu castel și cu toate acareturile, dar a fost unul dintre puținii nobili prusaci care a trecut voluntar la SS. Wehrmacht-ul nu l-a interesat absolut deloc. Din cauza asta, Andreas a trecut în Franța după război și a intrat în Legiune. El își imaginează că așa își spală păcatele familiei. Mă rog. A fost un militar exemplar. Un războinic, cum îți place să spui. La Alger, pe lângă calitățile de comandant, instructorii au remarcat la el și o deosebită abilitate în utilizarea armelor albe... Chestie de antrenament. În castelul lui taică-său de la Wuppertal, Andreas făcea două-trei ore de scrimă pe zi. Nu cu săbiuțe, înțelegi? Paloșe, pumnale de toate dimensiunile și cam orice alte feluri de arme, de la buzdugane la halebarde. Lui Mitch cum i s-a părut?

– Mitch? Bainbridge scotoci prin hârtii. Mitch spune că Andy e un tip extrem de economic. Lovește rar și precis. Că are eschiva în sânge...

– Ce ți-am spus?... La mine mai serie că are un deosebit simț al responsabilității față de oamenii săi.

– Da. Așa mi-a relatat și mie Mart. Se pare că, oricum, nu-și pune oamenii să facă ceea ce n-ar face și el. Numai că, mi-au spus și Mart și Downey, că mereu senzația că-i e *frică* înainte să înceapă o acțiune.

– N-a scăpat încă de chestia asta? se miră *Personne*. Exact la fel serie și în fișele vechi.

– Poate că n-a ales Legiunea ca să spele păcatele tatălui său... Știi, și la SEAL vin o grămadă de băieți din ăștia. Ca să-și demonstreze că-și pot depăși frica.

– Toată lumea face chestia asta în război. La Andreas însă, e o chestie mai specială. Lui îi este frică mereu.

– Ți se pare un handicap?

– Nu mă pricep să evaluez astfel de probleme. Tu ce părere ai?

– Eu zic că Andy o să se ambiționeze dacă îi e frică. Din rapoartele voastre reiese că niciodată n-a dat bir cu fugiții. În plus, Mart o să fie mereu lângă el. Eu zic că o să fie bine cu el acolo.

– Bun. Igor Borjovski. Încăpățânat. Un bun executant. Și un bun luptător corp la corp.

– Un tip bun la toate, mi-a explicat Downey. Unul care nu crâcnește. Cară mai mult decât un asin.

– Exact. Louis Tarjac. Are niște probleme bizare, legate de sex.

– Probabil că erau bizare în anii cincizeci, domnule Personne, se amuză Bainbridge.

– Oricum, ele nu contează în ce ne privește. Tipul are o memorie topografică ieșită din comun. Dar este extrem de aiurit. În misiune însă, se concentrează perfect. Înțeleg că s-a adaptat cel mai bine la problemele legate de scufundare.

– Așa e.

– Bun. Giuseppe Galba. Ar fi în stare să deschidă seiful Băncii Angliei cu un ac de siguranță. Era un neîntrecut expert în explozibile și în șurubărit. Un bricoleur înăscut.

– Înseamnă că o să se înțeleagă cu Frank. Și lui îi place să facă tot soiul de prostii. Machete de avioane și de vapoare, repară broaște, prize și alte chestii d-astea...

– Mda. Hector? Cum ți s-a părut?

– Hector știe de toate. Am înțeles că a fost și el instructor, în Legiune...

– Exact. Instructor. Un tip care poartă noroc, se spunea. Iar după Diem Bien Phu...

Sunetul telefonului l-a întrerupt pe Jacques. Bainbridge s-a mai uitat o dată la ceas înainte să ridice receptorul. Cine naiba putea să sune la 1.10 dimineața?

– Alo?

Mâna i s-a încheștat pe aparat și a strâns din dinți. I-a aruncat o privire scurtă lui Personne, după care i-a făcut semn spre harta de pe perete. Aprobă de câteva ori la rând, spuse printre dinți un „nțeles“, după care închise. Îl privi pe Jacques în tăcere, preț de câteva clipe, apoi făcu din nou semn către hartă.

– Fotografiile voastre aeriene, făcu el. Fotografiile și relevantele de la Bac Tri...

– Ce-i cu ele?

– Nu mai au nici o importanță. Greierele a ales un cu totul alt loc. O chestie pe jumătate construită deja, numai bună să pună în ea hale și linii de montaj... Nu există hărți ale zonei și nici fotografii.... E în Laos. Tipii ne-au intoxicat de nu ne-am văzut...

– În Laos?! Mirarea lui Personne era neprefăcută. Cu cine ai vorbit?

Bainbridge râse:

– Cu tipul care semna scrisoarea în dreapta... Cu șeful meu de la Saigon. Mi-a spus că omul tău important de la Washington trebuie să se grăbească neapărat. Cică există deja ordine date ca locul unde se află Greierele să fie bombardat peste exact opt zile, până ce se obține un minimum de date... Va fi un raid... o escadră de B52...

– B52? Ce dracu' poate să rezolve un raid împotriva unui ins?

– Întreabă-l pe omul tău de la Washington! se sumeți Bainbridge, dar Personne nu-l băgă în seamă. Ce naiba fac oamenii-tăi, Jacques? Astea sunt informații? nu rezistă Bainbridge tentației de a-l lua peste picior.

Personne nu-i răspunse. După câteva clipe, întrebă:

– Și unde s-au mutat?

Colonelul se răsuci să privească harta. Arată un punct situat la nord-vest de zona demilitarizată, în munții Laosului, la vest de Van Xa.

– E chiar aici. Trecătoarea Nape. S-a întrerupt, auzind țârâitul telefonului. Răspunde! Sunt sigur că e pentru tine... Trebuie să fie tipul care a pus semnătura lângă cea a bossului meu.

Pe Mart și pe Lennox i-au cules dintr-un apartament „închiriat” chiar vizavi de comandamentul Poliției Militare. Unul dintre chelnerii de la *Petit Bateau* îi văzuse când plecaseră de la restaurant cu „două fete de la intendanță”. Luaseră două *Xich Lo* din parcare, iar polițiștilor nu le-a fost greu să le găsească urma. Din cele relatate de sergentul care i-a găsit, „terminaseră treaba și n-au făcut nici un fel de nazuri”. Le-au promis celor două că or să le caute peste vreo două săptămâni și au așteptat liniștiți să vină să-i ia jeepul de la bază.

Medicii de la unitate au strâmbat din nas când i-au văzut și au spus că pentru atâta lucru n-ar fi trebuit să-i trezească. Atât Mart cât și Lennox puteau să-și ducă singuri de grijă fără nici un fel de probleme. Bainbridge i-a trimis imediat să se echipeze.

La ora 4.25, s-a auzit hurelul elicopterelor care veneau de la baza Konmong. Au aterizat pe platforma dinspre fostul port de agrement chiar când Giuseppe și Andreas intrau liniștiți cu jeepul pe poarta unității. Ei auziseră, pur și simplu, că sunt căutați în timp ce se duseseră la un local topless cu două asistente de la Spitalul Militar din Quang. Fetele fuseseră nemaipomenit de înțelegătoare și acceptaseră să plece pe jos la ele acasă, în timp ce Giuseppe și Andreas porneau cu toată viteza spre unitate.

Au fost și ei trimiși să-și facă bagajele.

Pe Simms l-au găsit în *Grota cu Abur*. Era beat mort, și l-au cărat pe brațe până în mașină. În timp ce doctorii îl îndopau cu perfuzii energizante, Simms se tot plângea că îi dispăruseră banii la localul lui Nhi și că n-ar fi trebuit să fie scos de acolo înainte să-și recupereze solda pe două luni. N-a ținut nimeni cont de ce spunea și, cum nu era în stare să-și care echipamentul, Lennox și Andreas s-au ocupat ei de chestia asta în timp ce Simms era ureat în elicopter și întins pe o targă.

Cel mai dificil a fost cu ceilalți patru. Jeepurile Poliției Militare venite la *Petit Bateau* au pierdut o grămadă de timp ca să descurece itele întâmplării și primul lucru pe care au considerat necesar să-l facă a fost să-i salte pe vânători. Din acel moment, firele care duceau către cei patru au devenit din ce în ce mai vagi. Jeepul lor a fost găsit abia după o oră, în fața motelului cel mai faimos din Quang. Practic, denumirea de motel nu mai corespundea de multă vreme realității. I se potrivea, mai bine, noțiunea de tranșee supraetajate. Saci de nisip aglomerați pe culoare, mormane de sârmă ghimpată aruncate peste tot și uși armate, încuiate cu câteva rânduri de broaște.

Polițiștilor le-a fost imposibil să intre imediat în camera în care se duseseră cei patru. În primul rând că nu s-au putut face auziți din cauza hărmălaiei. Gagicele chiuiau, tipii răcneau mai ceva ca la un rodeo și, la fiecare patru-cinci secunde, cu o ritmicitate de invidiat, se auzeau bubuituri de parcă toată lumea aia strânsă în cameră ar fi fost ocupată cu reparatul mobilei.

N-au avut de ales și a trebuit să spargă ușa, iar cele găsite înăuntru au depășit orice fel de așteptări. Nu numai că se dezbrăcaseră toți opt, nu numai că prin cameră erau răspândite câteva feluri de sticle, golite sau nu, și mirosea a hașis de Birmania, dar

în plus, Louis se urcase pe o masă, cu o revistă porno în mână, dirijându-i pe Hector și pe gagică-sa conform scenariului demențial conceput de unul dintre realizatorii revistei.

Problema era că nici Hector, nici prietena lui nu erau niște profesioniști, precum modelele din revistă, motiv pentru care figurile nu le ieșeau așa cum ar fi vrut Saint Tropez. Din cauza asta, ceea ce pentru ceilalți era un motiv de hai nemaipomenit, pentru cei doi devenise un calvar insuportabil.

– Vrei să spui că tipii ăia se regulează pe bune? tot încrea să se disculpe Hector.

– Dă-i înainte! chiuia amica lui, care găsea toată povestea nemaipomenit de excitantă.

N-a fost ușor nici să-i scoată de acolo. Cele patru femei au început să facă un tăărăboi monstru și s-au agățat de tipi. Sergentul care i-a adus a remarcat și el că între Louis și Marge se stabilise un contact atât de strâns, încât credea că ei chiar o făceau, dar, de fapt, „se agățaseră unul de celălalt ca doi înecați”.

Erau cu toții plini de alcool și de hașis, astfel încât au fost nevoiți să-i care până în jeepul parcat în fața motelului. Cum gagicile nu-i interesau momentan pe cei de la MP, au făcut greșeala să le scape din vedere, iar ele au coborât ca niște furii în stradă, extrem de sumar îmbrăcate, și iar a ieșit tăărăboi. Tipele alea aveau deja prescrise în mintea polițiștilor câteva zile de beci, dacă nu cumva chiar mai mult, când, reușind în sârșit să scape de gura și de ghearele lor, au văzut că mașina făcea ca toți dracii.

Hector a încercat să le atragă atenția că el știa ce se petrecese, dar îi era imposibil să se exprime articulat. Cu toate astea, era extrem de agitat și cârâia ca un morman de fiare ruginite, împiedicându-i pe polițiști să se înțeleagă între ei. La asta se adăugau vociferările polițiștilor, care nu știau de ce nu le pleacă jeepul, precum și răcneteale șefului patrulei în talkie-walkie, cerând să se trimită alt vehicul, pentru că al lui era în pană.

Din cele relatate de patronul motelului, reieșea că nu mai văzuse în viața lui o beție ca a lui Hector. Tipul părea să fie conștient de tot ceea ce se petrecea în jur, inclusiv de faptul că era imperios necesar ca ei să ajungă urgent la unitate, iar toate eforturile lui se îndreptau către rezolvarea acestei probleme.

Numai că nu putea vorbi. În disperare de cauză, a început să găjâie și să se zbată pe bancheta unde fusese azvârlit, de parcă ar fi dorit să le atragă polițiștilor atenția asupra unui lucru extrem de important. Urla și se mișca atât de precipitat, încât începu să se învinetească și să facă spume, cu ochii ieșindu-i din orbite.

– Ce dracu' ai? răni la el șeful patrulei.

Hector era însă din ce în ce mai epuizat, în timp ce șoferul jeepului se zbătea în van încercând să pornească motorul. Nu reușea decât să-l facă să bubuie, ca și cum ar fi fost pe cale să se dezmembreze. Iar Hector nu se lăsa. Abia mai sufla, limba îi atârna de un cot și întindea mâna undeva în spate de parcă vroia să arate ceva.

– Ia uite la el! Parcă i-ar fi ciudă de ceva, comentă unul dintre polițiști.

– Ciudă, neciudă, opriți-l naibii, că-și dă duhu' aici în mașina mea!

Hector horecăia deja, sfârșit, și se holba la ei ca la niște tâmpiți.

– Ia uitați-vă dacă n-aveți un prezervativ pe țeava de eșapament! articulă cu greu Louis.

Era prea târziu. Se auzi un bubuit îngrozitor și țeava de eșapament se prăvăli pe asfalt, zăngănind. Frank și-a promis solemn că le va întreba pe fete, după ce o să se întoarcă, cam cu câți cartofi obișnuiau ele să umble în poșetă.

Ajunși la unitate, doctorii s-au luat cu mâinile de cap.

– Nu se poate amâna măcar cu o oră plecarea? întrebă medicul-șef.

– Să amân?! îl privi Bainbridge buimac. Trebuia să fi plecat de patruzeci și cinci de minute. S-a dat peste cap toată programarea făcută la Saigon... Spune-mi dacă-i poți pune pe picioare!

– În două zile, și-ar reveni ei....

– Două zile? Bainbridge se înăbuși, iar Personne, pentru prima oară de când își făcuse apariția printre ei, se albi la față.

– Tipii ăștia trebuie să fie apti să meargă cu întreg echipamentul în spate peste două ore cel mult! Pricepi, doctore?

Frank auzea totul ca printr-un filtru de vată. Iar capul părea să i se scalde în aburi de mercur. Cum adică, să se ridice și să meargă cu întreg echipamentul peste două ore? Nu le dăduseră liber patruzeci și opt de ore?

– Pricep! răspunse doctorul. Dar ce vrei să fac? Tipii sunt tăndări! Numai perfuziile și energizantele...

– Nu mă interesează nici un fel de argument, doctore! Tipii ăștia trebuie să meargă pe picioarele lor peste două ore! E un ordin! Și să nu mă iei cu explicații științifice pentru că nu țin! Ai înțeles?

Medicul dădu din cap și făcu semn asistentelor să-i urce trusele în elicopter. Elicele au început să se învârtă din ce în ce mai repede, vuietul motoarelor a părut că izbește pereții de lemn ai bungalourilor, iar aparatul s-a ridicat oblic, părând că se înșurubează în văzduhul negru al nopții.

Lui Frank i-a venit să vomite. A încercat să ridice mâna. N-a putut. Mușchii lui erau din bumbac intrat la apă. A dat să ceară cafea, dar i s-a părut mai interesant să urmărească gesturile medicului care îi perfora brațul în căutarea unei vene. Nu l-a durut absolut deloc.

– Reușim? auzi el ca prin ceață vocea unei asistente.

– Habar n-am, răspunse doctorul. Ori îi omor, ori îi fac să meargă! spuse el, din ce în ce mai montat. În primul rând, o să vreau un cocktail trăsnet. Bagi în ei glucoză cu insulină ca vehicul pentru cofeină, benzedrină, vitamine, antimorfine...

– Dar or să vomite ca dracu'! ripostă asistenta.

– Mă doare în cot! Or să vomite pe spezele lor! Eu am primit ordin să-i fac să meargă! Și ți-am spus! Ori îi fac să meargă, ori îi omor! Cu medicamentele astea! bătu el cu palma în trusa cu fiole de prim ajutor.

Paradoxal, pe Frank îl cuprinse somnul. Auzi, ca prin vis, cuvintele lui Mart, care vorbea ceva în căștile radioului.

– O să ne folosim de un bombardament de acoperire, zici...

Apoi, totul dispăru în neant.

Hmongii

Frank se trezi gata îmbrăcat; cineva îl zgâlțâia de umeri. Apucă să vadă gestul brusc prin care asistenta îi scotea acul din venă. La început a crezut că îi bubuie capul din cauza beției din care nu-și revenise. Apoi a crezut că nu erau decât exploziile infernale care acopereau hurelul supraturat al rotorului elicopterului.

Pe urmă își dădu seama că era vorba și de una și de alta. Elicopterul se zgâlțâia din toate încheieturile, ca un vapor vechi izbit de furtună, în timp ce cobora spre sol vibrând din toate buloanele.

– Eh? Cum e, Frank? îi făcu Mart cu ochiul și se grăbi să răspundă într-un microfon. Ieșim! Pilotul îmi spune că am ajuns la Ben Kari. Făcu o pauză, după care continuă: În regulă. Ne culegeți peste fix șapte zile, pe 2 octombrie, la ora 5.00, la Ben Kari. Dacă nu, pe 3 octombrie, la 5.00, la Tchepone. Dacă nu, pe 4 octombrie, la 5.00, la Ban Kadap. Recepționat!

Frank se ridică într-un cot. Avu senzația că habitaculul începe să se rotească cu totul, dar doctorul se și apropiase de el.

– Să nu-mi faci *mie* una ca asta! îi urlă în ureche și-i băgă degetele pe gât. Vezi? se întoarce el către Andreas. Nu mai varsă!

Frank înghetase, simțind degetele medicului cum îi scoteau prin beregată fără ca el să simtă nimic. Era total anesteziat.

Elicopterul se așază pe sol, cutremurat de hubuiturile apropiate. Sasul metalic culisă brusc. Străfulgerările exploziilor iluminau o junglă deasă, apoasă aproape, cățărata pe coamele abrupte ale unor munți pietroși. Aparatul aterizase la mai puțin de treizeci de picioare de liziera pădurii.

– Frank! Vrei să-i spui ceva colonelului? întrebă Mart, făcându-i cu ochiul.

– Da, zise Frank, ridicându-se de pe targă. Mi-a rămas dator eu treizeci și șase de ore de permisie...

Lennox și Igor coborâseră deja pe sol și se repezeau la adăpostul copacilor. Frank sări și el în iarba înaltă și se luă după ei. Auzi zgomotul elicopterului îndepărtându-se și clătină de câteva ori din cap. Avea impresia că îi scapă secunde întregi printre degete. Ca și cum cineva l-ar fi retras din șirul întâmplărilor pentru răstimpuri scurte.

– Rămânem pe loc vreme de încă cinci minute, se uită Mart la ceas. Băieții din aer or să mai lase câteva bombe prin zonă. N-are rost să le încasăm noi.

– Unde naiba am ajuns? întrebă Frank

– Suntem pe Bulevardul Ho Și Min, lângă trecătoarea Ben Kari. La două mile de un depozit. Depozitul încasează acum un potop de bombe de 1 030 de livre. Tipii de la Saigon cred că, în felul ăsta, Viet Congul n-o să se prindă că am fost debarcați. În plus, vor să le facă puțină dezordine în sector.

Un nou set de explozii iluminează indirect coroanele palmierilor. Un șir de trasoare se pierdu undeva deasupra lor, trăgând fără țintă. Mart se uită la ceas.

– Bun. Putem s-o luăm din loc. Până mâine seară trebuie să ajungem la Hoc Viah. Un sat Hmong. Acolo, ne așteaptă ghizii noștri.

– Hmong? se strâmbă Saint Tropez. Mie nu mi-au plăcut niciodată tipii ăștia.

– Cui îi plac? Nici vietcongilor nu le plac. Dar nici ei nu-i plac pe vietcongi. Așa că suntem aliații lor. Voi nu v-ați folosit de ei? îl întrebă pe Andreas.

– Ba da. Știu să se bată. Și nu ne-au trădat niciodată.

– Asta e cel mai important. Cine e la rând să fie point man?

Frank făcu un pas înainte. Mart pufni în râs. În nici un caz nu se putea ca Frank să-i conducă acum. Principala lui problemă era să fie în stare să meargă cu toate alea în spate. Înainte de plecare, lui Mart nu-i venise să-și creadă urechilor când Bainbridge îi spusese că va trebui să care costumele de scafandru și LB-urile cele mai mici cu ei. Își amintise cum îl luase odată pe Andreas peste picior, referitor la faptul că Vietnamul de Nord era plin de surse de apă. Atunci, el făcuse un banc prost. Acum, Bainbridge vorbea cât se poate de serios, dar lui Mart tot i se părea că e vorba de o glumă de prost gust.

Oricum, materialele pe care le cărau cu ei, împărțite pe ficcare, cântăreau peste 100 de pfunzi.

– Andreas? Poți să ne duci până la Hmongi? se interesă Mart.

Andreas făcu semn că da. Studiase harta în timpul zborului. Aveau de parcurs trecătoarea Ben Kari, lăsând spre vest depozitul de releu de pe Bulevardul Ho Și Min. apoi trebuia să coboare într-o vale printre niște orezării terasate în paragină, după care aveau să se afunde în pădure, să traverseze un râu și să ajungă în aria Hoc Viah, unde sălășluiau Hmongii.

– Pornim! semnală Andreas cu degetele și convoiul se puse în mișcare.

Hmongii erau o populație care continua să trăiască în stare de semisălbăticie. Munteni, locuind în partea de sud a Laosului, în Thailanda și în Cambodgea, nu se supuseseră nici unei administrații. Într-o zonă în care alianțele păreau un concept pe care se pusese embargo – vietnamezii din nord considerându-i pe cei din sud înapoiți și neciopliți, cambodgenii considerându-i și pe unii și pe alții dușmani de moarte, laotienii efectuând raiduri periodice în Regatul Thailandeii – triburile Hmong, puțin numeroase, se folosiseră de situație pentru a nu plăti tribut nimănui.

Sălbăticia lor era proverbială. În timpul războiului purtat de francezi în Vietnam, în timpul luptelor de la Cao Bang, mai multe companii aparținând Legiunii fuseseră încercuite pe dealurile dinspre China, surprinse de ofensiva masivă venită dinspre est, cu sprijin logistic chinez. În punga de la Cao Bang fuseseră prinse și câteva grupe de Hmongi, bărbați și femei deopotrivă. Soarta luptei părea încă nedecisă, în ciuda încercuirii și, oricum, pentru

a-și croi drum către sud, legionarii au fost nevoiți să declanșeze mai multe ofensive care să rupă frontul vietnamez.

Tactica, experiența și armamentul nu au contat însă la fel de mult ca una dintre manevrele Hmongilor, dovedind încă o dată de ce erau în stare acești indivizi negricioși, care purtau părul lung, strâns în coadă pe spate, fiind rași în partea din față a creștetului. Ei reușiseră să captureze aproape două plutoane Viet Minh. În plină zi, profitând de o întrerupere temporară a focului, Hmongii au urcat pe una dintre culmile dealului împreună cu prizonierii lor și au cerut acoperire de artilerie, astfel încât să-și poată duce planul la îndeplinire fără riscuri prea mari.

Când bateriile amplasate în vale au început să tragă, Hmongii au scos la iveală prizonierii și, din câteva mișcări precise, care denotau o îndelungată practică, le-au retezat brațele, după care le-au spintecat burțile. Răcnetele prizonierilor au acoperit bubuiturile artileriei, iar pușinii vietnamezi care mai trăgeau din adăposturile lor au încetat focul. Tovarășii lor alergau îngroziți pe panta dealului, cu mâțele revărsându-se în iarba țepoasă și agitând din cioturile mâinilor cu care ar fi dorit să-și strângă intestinele la loc.

Terorizați, vietnamezii din zonă s-au retras astfel încât legionarii au putut să iasă din încercuire.

Aceștia erau aliații la care trebuia să ajungă. Când s-a crăpat de ziuă, Andreas apucase să-i treacă dincolo de potecile întortocheate ale Bulevardului Ho Și Min. Prânzul i-a prins cățărându-se pe versanții abrupti ai trecătorii Ben Kari, la adăpostul unei perdele de plante agățătoare ce cobora de pe crestele cenușii ale stâncilor. Încă nu aveau dificultăți. Peretele calcaros le permitea să-și găsească prize cu multă ușurință.

Dar acum, tântarii erau cei care îi scoteau din minți. Apa săpase o mulțime de făgașe în stâncă, iar ici-colo se găseau nenumărate căușuri pline cu un lichid verzui din care tântarii păreau că izvorăsc, efectiv.

Giuseppe pretindea că știe care e cel mai bun remediu împotriva lor. Cică ar fi trebuit să-și facă câte două fiole de vitamina B1 pe zi, iar transpirația ar fi ajuns să le pută într-un fel special, alungând tântarii.

– Am făcut chestia asta și aici, în timpul războiului, și la Alger. Nu dă greș.

– Mie mi-au făcut tratament cu B1 când eram mic, se băgă Frank în vorbă. Doare al dracu' de tare. Mai bine cu țăntarii.

Pe la ora 4, lăsaseră în urmă trecătoarea și ajunseseră pe malul râului. Părea un loc extrem de liniștit, iar ei se pregăteau să-l traverseze când, brusc, Lennox ridică o mână și pocni de două ori din degete: semnalul de pericol. Instantaneu, cei nouă se retraseră în tufișurile de sub copaci. Pe moment, nici unul nu auzea nimic, însă se obișnuiseră din timpul săptămânii iadului, mai ales, să aibă încredere în Lennox. De fapt, nici el nu spunea că *aude* ceva. Pur și simplu, *simțea* că ceva e în neregulă. Ca și cum ar fi adiat o boare dinspre locul în care se întâmpla altceva decât ar fi trebuit.

Vreme de câteva minute, nu s-a petrecut nimic. Apoi s-au auzit niște voci ascuțite, undeva dinspre trecătoare. Din tufișurile în care se aflau, puteau vedea potecile care alcătuiau Boulevardul, trecând la mai puțin de o sută de picioare depărtare, pierdute îndărătul unei împletituri de liane.

După scurt timp, i-au și văzut pe indivizi. Doi bărbați și o femeie, îmbrăcați în obișnuitele pijamale negre. Erau înarmați toți trei și purtau agățate de umeri câte două burdufuri din piele. Se opriră sub un manghier și dispărură din câmpul lor vizual. Din zgomotele care se auzeau, reieșea că veniseră să ia apă pentru personalul de la depozit.

Toți „albinoșii” înțelegeau vietnameza, indiferent de dialect. Cei trei comentau că bombardamentul le aruncase în aer rezervoarele de apă și filtrele. Se întrebau dacă nu cumva va fi nevoie să suspende temporar activitatea releului pe care îl întrețineau. Femeia explica însă că așa ceva nu se putea întâmpla. În zona muntoasă erau și așa prea puține relec, iar convoaiele aveau nevoie ca de aer de locuri de refacere a forțelor. În plus, aria Hoc Viah era infestată de Hmongi. Absența releului ar fi făcut convoaiele mult mai vulnerabile.

În timp ce plecau cu burdufurile pline de apă, unul dintre bărbați spuse că a auzit că în timpul bombardamentului, niște soldați fuseseră desantați dintr-un elicopter *My*. Femeia râse și îi răspunse ceva, dar erau deja prea departe pentru a mai fi înțeleși.

Grupul a mai rămas la adăpost vreme de zece minute, până ce Lennox s-a ridicat în picioare și, fără să spună o vorbă, a ieșit din tufișuri.

Au traversat râul fără probleme, constatând că era plin de o sumedenie de crustacee mici, asemănătoare gândacilor de mare. Erau de toate dimensiunile, iar Andreas se întrebă cum naiba se vor descurca vietcongii când vor bea apă infestată cu chestii din astea. Din cele văzute în timpul detenției, tipii care întrețineau Bulevardul Ho Și Min nu prea își făceau probleme de igienizare a apei.

– I-ai văzut murind de dizenterie? îl întrebă Mart.

– Nu prea. Dar din când în când îi pocnea pe toți din releu o cufureală de nu mai puteai sta de miros. Atunci se mai întâmpla să moară câte patru-cinci...

– Nu-ți face griji. Au o natalitate bună. În plus, gândăceii ăștia or să le prindă bine. Carne, pricepi? Proteină nobilă...

Au continuat drumul, strecurându-se în orezăria părăsită. Terasale erau năpădite de liane mirosind a putregai, iar țăntarii deveniseră din ce în ce mai agresivi pe măsură ce cobora scara. Pe când soarele dispărea în spatele creștelor vestice, au auzit foarte clar zgomot de pași și voci șoptite, venind de undeva dinspre nord. Saint Tropez și-a amintit că petrecuseră acum vreo opt ani câteva zile într-un lagăr de tranzit din apropiere. Un prizonier din ARVN care bătuse zona și o cunoștea foarte bine îi explicase cât de întortocheat era traseul potecilor din cauza orezării.

– Cu puțin noroc, o să-i și vedem! le șopti el și se ghemuiră pe marginea uneia dintre terasele năpădite de lăstărișul exuberant.

– Vezi frunzele! suflă Lennox. Astea roșietice sunt urzicătoare.

Ghizii convoaielor erau însă niște experți. Celor nouă le-a fost imposibil să vadă ceva în beznă. Le-au auzit doar pașii cum se îndepărtau treptat și vocile din ce în ce mai slabe.

Au așteptat ca zgomotele să se stingă, după care Giuseppe se strecură ca o pisică până ce ajunsese pe potecă. Poeni din degete de două ori la rând de câte trei ori: poteca era asigurată. Coborâră cu toții în urma sa și o luară în sus pe drumul care, cu doar câteva minute înainte, fusese străbătut de o coloană a vietcongilor.

Deja se făcuse întuneric de-ți băgai degetele în ochi. Ajunseseră în aria Hoc Viah, erau siguri de chestia asta, dar își dădeau seama din ce în ce mai clar că n-aveau cum să găsească un sat pe o asemenea beznă. Lennox le făcu semn să se oprească.

– Zic să ieșiți de pe potecă și să așteptați într-un punct fix. Am să dau o tură de jur-împrejur să văd dacă dau peste ceva. În regulă?

– O.K.!

Se adăpostiră într-un luminis îngust, înconjurat de trunchiuri groase de fromageri, iar Simms profită ca să-și aprindă o țigară. Andreas holbă ochii, iar ceilalți „albinoși” îl imitară. Simțeau cu toții mirosul de țigară arsă, dar de văzut nu vedeau nimic. Simms asta chiar că era un magician, așa cum pretindeau Mart și Frank.

– Dacă aș vrea, nici n-ați mirosi... spuse el, simțindu-le mirarea. Apoi porni aparatul de emisie-recepție și baleie scala orbește, până ce prinse un semnal foarte slab, repetat obsesiv. O suită de linii și puncte care aparent n-aveau nici un sens. Clic-clic-clic! emise Simms. Clic-clic-clic! – semnalul că ajunseseră în zonă, dar că nu stabiliseră contactul încă.

– *Transmiteți un semnal lung pe frecvența noastră și unul pe frecvența SEAL Saigon!* se auzi în aparat.

Simms ridică din umeri și scotoci în geantă după un aparat de radio portabil. Baleie scala până prinse un post din Hong Kong care transmitea rock'n roll. Apropie aparatul de căști și selecționează frecvența de la Quang, mormăind ceva și făcând o serie de gesturi bizare cu degetele, de parcă ar fi presărat sare pe aparatele sale care pârlăiau discret. Apoi schimbă lungimea de undă. Perfect. Baza SEAL de la Saigon o să-i întrebe pe cei de la Quang dacă trimiseseră în Laos un tembel care retransmitea muzică rock din Hong Kong; ei vor spune că da și vor determina apoi locul de retransmisie.

După vreo zece minute de emisie, Simms închise aparatul și trecu pe recepție.

– *Sunteți în zonă, veni răspunsul de la Quang după încă cinci minute. Nu vă mișcați. O să vină un prieten să vă culcagă. O să aflați mai multe de la el.*

Simms tresări auzind vocea în căști.

– Era francezu' ăla..., spuse el.

– Personne? se miră Mart, pufnind.

– Chiar el. Cică vine cineva după noi.

– Bizar... La plecare, mi-au dat hărțile locului în care o să trebuiască să acționăm. Zona Nape, v-am spus. Eu i-am zis că ce-mi dă el e insuficient, iar Bainbridge mi-a dat dreptate. Din câte explica Jacques, reieșea că nu-mi dă decât niște elemente superficiale și că restul o să-l aflăm pe parcurs. Dar nu mă așteptam ca cei care ne vor da informațiile să fie chiar Hmongii. Tipii ăștia știu să serie, măcar? se întoarse el către Andreas.

– Eu n-am văzut Hmong în stare să înțeleagă altceva decât foamea, bătaia și relațiile lui tradiționale de dușmănie cu toată lumea...

– Mda. O să vedem.

Se auziră trei pocnete din degete. Imediat, Lennox își făcu apariția printre ei.

– Băieți, începu el fără introducere, cred că trebuie să ne văsuim. N-am dat nici peste picior de Hmong. În schimb, ceva mai sus de noi, chiar pe panta unde ar fi trebuit să fie satul Hoc Viah, e o cascadă dosită într-o căldare calcaroasă. Apa se adună într-un lac. Cred că ăla era rezervorul principal al vietcongilor. E plin de ei pe acolo. Repară la țevărie. N-am înțeles ce spuneau, dar am impresia că bombardamentul le-a dat peste cap țevile din aval și îi inundă apa care vine de aici. Mi s-a părut că astupau țevile... Sunt o grămadă.

– Au rezervorul aici? Ce naiba? Și Hmongii? Cum de i-au lăsat în pace? Din câte îi știu, măcar otravă în apă, și tot le-ar fi pus. Iar vietcongii trebuie să știe de Hoc Viah. De ce naiba nu și-au tras-o unii altora până acum?

– Păi, ca să avem noi la cine să tragem, cârâi Igor, proteste, dar nu-l luă nimeni în seamă.

– Naiba să-i ia pe toți! se strâmbă Frank. Eu habar n-am de ce dracu' mai purtăm noi războiul ăsta! Uite că am ajuns în Laos în contul aliaților noștri vietnamezi și aici dăm peste dușmanii noștri vietnamezi care nu ridică un pai ca să-i extermine pe alți aliați de-ai noștri, care îi urăsc pe toți vietnamezii posibili. Cu toate astea, Hmongii nu le otrăvesc sursele de apă. Voi înțelegeți ceva?

– Da, zise Hector. Înceă de când am călcat prima oară aici, acum cinspe ani, m-am întrebat de ce dracu' nu-i lăsăm noi pe tipii ăștia să și-o tragă sistematic unii altora și noi să venim aici ca boierii, după ce ei or să se termine unii pe alții. Asta am înțeles atunci, și văd că lucrurile au rămas tot așa.

– În regulă, îi opri Mart. Semne de-ale Hmongilor, Lennox! De-asta ai plecat!

– E plin de semne prin pădure. Dar nu pot să-mi dau seama. Sunt ale Hmongilor sau ale vietcongilor? Sunt niște poteci care urcă spre nord-vest, către crestele pe care le-am văzut de pe terasele orezăriei. Am călcat de câteva ori și în pete de ulei. Ale cui sunt însă? N-am de unde să știu.

– Bun, dădu Mart din cap și oftă. Personne ne-a transmis că trebuie să așteptăm. Asta o să facem. Se întoarse către Louis. Ți-a trecut mahnureala. Faci primul planton împreună cu Igor și cu Frank. Nu plantăm mine Claymore. Nu tragem decât în cazuri de forță majoră. În noaptea asta, cuțitele sunt de bază.

– Cuțitele și vacsul! repetă Lennox și, ascultători, începură cu toții să se dea cu negru pe figură.

După câteva minute, plantoanele o luară târâș, îndepărtându-se de luminișul minuscul. Ceilalți desfăcură sacii de dormit și se băgară înăuntru, strângând carabinele la piept. Noptile în junglă, mai ales în timpul musonului, erau extrem de umede și răcoroase, iar apa se condensa fără probleme pe o armă lăsată descoperită. Regula era că a doua zi, în zori, o găseai ruginită. Chiar și așa, dosită în sac, tot se acoperea cu pete de rugină, dar cel puțin nu te mai apuca bățul când, făcând ochi, o descopereai roșie de la cătare până la trăgaci.

Era o întreagă teorie legată de somnul în sacii de dormit. Comandamentul de la Saigon elaborase chiar și pentru asta un set de regulamente – o chestie pentru care făcuseră o comisie mixtă, alcătuită din militari care luptaseră odată pe fronturi ce n-aveau nici o legătură cu Vietnamul, din medici, psihologi și ofițeri superiori din serviciile de intendență. Toată lumea se plângea, la revenirea din misiuni, că era imposibil să nu te trezești cu păianjeni sau cu șopârle în sacul de dormit. Comisia de la Saigon ajunsese la concluzia că vietățile intrau în sac în timpul

somnului, așa că elaboraseră o metodă extrem de sigură – ziceau ei – prin care puteai împiedica aceste lucru.

Prevăzuseră sacii de dormit cu un șiret în partea de sus, dăduseră comenzi în State, iar o firmă de camping și utilitare se umpluse de bani producând saci de dormit impermeabili, cu șiret. Rezultatul a fost că transpirai ca dracu' în sac, în timp ce șopârlele și păianjenii continuau să intre și să te muște când ți-era somnul mai bun. De fapt, singura șmecherie valabilă era să întorci sacul pe dos după ce ieșeai din el, să-l scuturi bine de tot, după care, la următoarea utilizare, să intri în el așa cum îl lăsaseși, pe dos adică, și tot așa.

A dormi în junglă era un fel de a spune. Nici cei mai obosiți nu se puteau lăuda că trăseseră un somn adevărat, cu vise, în cursul unei misiuni. În afara vietcongilor, care știau toate terti-purile prin care se puteau strecura pe lângă o linie de santinele, *zgomotul* era cel care te scotea din minți. Pădurea era plină de o sumedenie de animale care își începeau activitatea doar după căderea întunericului. Maimuțe care urlau, păsări care chirăiau ascuțit, șobolani care foșneau prin frunziș, broaște care orăcăiau aproape peste tot.

Trecuse mai bine de o oră de când Louis, Igor și Frank își luaseră posturile în primire, când Lennox tresări brusc și pocni din degete. De două ori – pauză – apoi încă o dată. Fără un zgomot, ieșiră cu toții din saci și se apropiară de Lennox.

– Se apropie cineva. E înarmat. Probabil că a atins din neatenție cu țeava o creangă.

– Parcă am fi în filmele cu indieni, glumi Andreas.

– Lennox nu greșește niciodată.

Imediat se auzi și un semnal din pădure, iar Louis își făcu apariția în mijlocul lor.

– O să avem vizitatori. Frank a luat-o târâș ca să le pice în spate. Igor s-a tras spre poteca principală ca să supravegheze căile de acces.

– În regulă. Ne răspândim! stabili Mart.

Repetaseră exercițiul de sute de ori în pădurile din jurul Quang Ngaiului. Neauziți, se târâră care încotro. Giuseppe rămase ultimul și trase câteva crengi peste locurile pe care stătuseră. Chestia asta n-ar fi rezistat unei examinări atente, însă în viteză

și pe întuneric, o grămadă de amănunte scăpau chiar și ochiului celui mai avizat.

Se auziră pași și un foșnet de haine. De pe poteca pe care treceau convoaiele cu provizii, se ridică un cârâit de pasăre de noapte; un altul îi răspunse dintre copaci. La un moment dat, crengile se dădură la o parte și doi Hmongi, un bărbat și o femeie, pătrunseră în lumină. Cârâitul se repetă, iar cei doi ciuliră urechile, atenți. Femeia dădu să răspundă, dar bărbatul îi puse cu blândețe mâna pe umăr.

Erau îmbrăcați amândoi doar într-o fustanelă scurtă neagră de bumbac și aveau trecute în jurul gâtului eșarfe negre, probabil vreo reminiscență a uniformelor franceze din anii cincizeci. În plus, ea mai avea pe ea un tricou jerpelit, negru și el. Aveau părul negru, lins, strâns în coadă de cal, iar partea din față a creștetului era rasă. El avea un AK 47. Ea, o sarbacană scurtă, cu mult mai avantajoasă în luptele de noapte, după cum își aminti Giuseppe.

Bărbatul începu să dea la o parte crengile pe care același Giuseppe le azvârlise la întâmplare în lumină, după care răsă scurt și lansă o onomatopee scurtă. Cel de-al treilea Hmong își făcu apariția din tufișuri, după care se așezară turcește, toți trei, și se puseră pe așteptat.

Trecu aproape un minut. Apoi, femeia spuse, cu glas răgușit: – Americani! Mergeți Nape sau stați Ben Kari?

Răsă potolit, imitată de cei doi bărbați. Mart le făcu semn să meargă în lumină, mai puțin Simms – el împreună cu Louis, Hector și Frank aveau să asigure zona.

Pășiră cu atenție în lumină. Hmongii nici nu se clintiră; continuau să se uite într-un punct nedefinit, situat undeva între ei. Unul dintre bărbați vorbi, fără să ridice privirea:

– *Mama Eloise așteaptă la voi. Papa Personne spus că americani și francezi prieteni Hmongi mers luat Greiere în Pagoda Musonului.*

Abia atunci se uitară la ei. Mart se apropie de cel mai în vârstă și-i întinse mâna, zâmbind. Bărbatul avu o mișcare bruscă și se trase într-o parte, ducând mâna la brâu.

– Nu așa! îi suflă Hector. Ei cred că dacă dau mâna le citești sufletul... Se uită și el, pe rând, la cei trei. Abia dacă le deslușea trăsăturile. De fapt, n-avea importanță; toți Hmongii erau cafenii

și aveau fața turtită, ca și cum ar fi fost rezultatul unui metisaj între galbeni și negri. În plus, nu puteai citi nimic pe fețele lor.

– Americanul nu știe că nu trebuie să dea mâna cu voi, explică el și făcu un gest complicat, ducându-și palma deschisă pe frunte, pe gură, pe piept, după care își împreună mâinile în salutul oriental tradițional. Cei trei îi răspunseră la fel. Apoi, femeia se uită de la unul la altul și-i numără, cu degetul:

– Unu... doi... trei... patru... cinci... Făcu o pauză și se scărpină în creștet. *Mama Eloise* zis că voi mulți. Voi, cinci!

– Ceilalți patru sunt în junglă. Ca să ne asigure, zise Mart, dar își dădu seama că Hmongii nu știau ce înseamnă să se asigure. *Ne păzesc*, explică el.

– Să vină, zise unul dintre bărbați. Pădure plină de *Hoc Viah*. Ei păzesc pe noi bine. Râse de unul singur și continuă. Ei păzesc bine și vietnamezi, spuse el cu un aer bizar, iar ceilalți doi pufniră și ei în râs. *Mergem la Mama Eloise*.

Se ridică brusc în picioare, urmat imediat de celălalt bărbat și de femeie, după care porni fără o vorbă în desiş.

Mart fluieră scurt, imitând țipătul unui cocoșel de munte, iar Hmongii pufniră din nou în râs.

– Americani nu știu. Un *nunk* făcut așa! spuse femeia și slobozi un cârăit ascuțit, care părea să se stingă treptat într-un geamăt răgușit. *Nunk* făcut așa!

Simms apără și el, iar Igor, Frank și Hector se alăturară grupului, ieșind din frunziș. Porniră să urce, pe poteci întortocheate. Giuseppe scoase la un moment dat *macheta* din teacă, pentru a croi mai ușor drumul printre lianele groase, răsucite, dar Hmongul care ținea loc de point man îi făcu semn s-o bage la loc. Dădură la un moment dat peste un loc pietros, lat, pe care se scurgeau nenumărate pârâiașe, acoperit ici-colo de un mușchi catifelat, iar Louis recunoscă una dintre marginile căldării unde îi văzuse lucrând pe vietnamezi.

Ajunseră, în sfârșit, pe un drum de creastă ce se strecura printre șiruri de copaci tineri și merseră așa aproape o oră întregă. Într-un târziu, Hmongul din față se opri și imită orăcăitul unei broaște. Un semnal asemănător se auzi de undeva de dedesubt, și grupul se puse iarăși în mișcare, coborând o pantă abruptă, prin grohotiș.

– Hoc Viah! spuse bărbatul oprindu-se brusc, după care păru că dispăre printre pietroaie.

– Aici Hoc Viah, spuse și femeia și le arată o crăpătură îngustă în stâncă, prin care abia dacă puteai intra, strecurându-te într-o parte.

Cei nouă trebuiră să dea jos harnașamentul și îi urmăriră pe Hmongi, târând după ei rucsaci și nenorocitele de LB-uri, care, chiar dezumflăte și împachetate, erau mult prea voluminoase.

Au pătruns pe un culoar îngust și întunecos, în care mirosea a untură de bivoliță. Simms aprinse bricheta. Erau într-o peșteră naturală, pe care mâna omului o lucrase ici-colo. La un moment dat, trecură pe sub niște grinzi de lemn și se treziră într-un hol larg și înalt. Dintr-o parte se auzi un foșnet și se aprinse o lumină.

– Aha! se auzi o voce de femeie. Voi sunteți gașca lui Jacques... Cum o mai duce Jacques?

– Mama Eloise? întrebă Mart.

– E-xact! Mama Eloise... spuse femeia oarecum ironic și avansă în lumină. Era o blondă de vreo 40-45 de ani, ciolănoasă, îmbrăcată în jeansi și într-un tricou mânjit de noroi. Sper, că Jacques o duce bine mersi!

– Câtă vreme am ajuns aici din cauza lui, presupun că da! răspunse Mart.

– Hai înăuntru! Ea le arată galeria din care tocmai ieșise și făcu un semn scurt către cei trei Hmongi. Din spate se auzi un declic de AK 47: băieții tresăriră, dar Eloise îi liniști: Nu vă faceți probleme! Sunt cei care v-au asigurat. Pur și simplu au blocat puștile! Mi-a luat mai bine de un an să-i învăț că nu trebuie să meargă cu opritoare deschise. Până n-au murit vreo zece, douăzeci de bucăți, n-au înțeles!

Intrară în galerie și ajunseră într-o sală largă, paralelipipedică, în care se afla un pat extrem de larg, aproape la nivelul solului, o grămadă de scaune din bambus, cele mai multe roase de carii, o oglindă spartă spânzurând de un perete, o găleată cu apă, mai multe sticle cu coniac (numai *Bisquit*, remarcă Louis) și un vraf de reviste *Playgirl*, azvârlite care încotro. Pe o masă, în mijlocul sălii, trona o mașină de scris. Lângă ea, un top de plicuri, unele deschise, și o mulțime de coli de hârtie de toate dimensiunile.

Eloise îi urmări privirea lui Mart.

– Trebuie să-mi țin corespondența în mod civilizat, nu crezi?
O scrisoare elegantă înseamnă trei sferturi de contract.

– Scrisori? se miră el. Cu cine naiba corespundezi?

– Cu Jacques, printre alții. Dar, cel mai mult, o fac eu partenerii mei de afaceri. Îmi place să nu duc lipsă de nici unele. Așa că sunt obligată să fac tot soiul de chestii.

Louis se uită de jur-împrejur. Giuseppe se apropie de unul dintre scrinurile dosite lângă masă și-l cântărește din ochi.

– Să știi că e greu să fugi de aici.... Îl avertiză ea și-i făcu cu ochiul. Nu vă așezați? Cred că, până la Nape, e singurul loc în care o să puteți să stați liniștiți, fără frică...

Își găsiră loc care pe unde putu și perdeaua de la intrare se dădu la o parte, lăsând să intre două puștoaice cărând tăvi cu mâncare.

– I-am cam pervertit, se scuză Eloise. I-am învățat să facă grătare și cartofi prăjiți. Dar e singurul fel de mâncare european care merge în găoaza asta de loc... Am mulți vizitatori, știți?

Igor se și repezise să înfulece, direct din tavă, iar Eloise se duse la masă, ridică o hârtie și o parcursese rapid.

– Din ce-mi serie Jacques aici, tu ar trebui să fii Igor Borjovski. Un rus rămas la Paris care vede lumca pe spezele Legiunii.... Mda... lansă ea și se așază pe un fotoliu de bambus care scârțâi sub greutatea ei. Profitați. Aveți exact opt zile ca să-l rezolvați pe Greierele din Pagoda Musonului. Rămase câteva elipe pe gânduri, după care spuse: E uluitor cât de ciudați sunt indochinezii... Atât de cruzi, pe de o parte, și atât de poetici, pe de alta... Greierele din Pagoda Musonului... Un colonel rus de 35 de ani... Bizar. Nu gustați puțin coniac?

Făcură semn că da. Una dintre puștoaice trecu pe la fiecare și turnă în pahare *Bisquit*.

– Cine este Louis Tarjac? întrebă ea deodată.

Saint Tropez ridică mâna în sus. Era singurul care refuzase coniacul. Creierul încă îi vâjâia după cheful care se încheiase brusc cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

– Eu sunt. Mă cunoașteți?

– Acum te văd prima dată, spuse ea. Dar îți cunosc bagajul, ca să zic așa. N-ai vrea să-mi aduci rucsacul tău?

Louis se ridică anevoie de pe scaunul de bambus, își luă catrafusele și le lăasă să cadă la picioarele Eloisei.

– Deschide-l! spuse ea, zâmbind.

Saint Tropez se execută. Începu să scoată sacul de dormit, sacii cu rații, țigările... Deodată, în timp ce scotocea după pânza de cort, ea îi făcu semn să se oprească. Apucă un colț al pânzei și-l despică cu un pumnal cu mâner de corn pe care îl scosese din cizmă cât ai elipi.

Un plic învelit într-o pungă de celofan. Asta era cusut în colțul pânzei de cort. Louis făcu ochii mari și privi mai întâi la Andreas, apoi la Mart. Amândoi ridicară din umeri.

– N-aveați de unde ști, le urmări ea schimbul de priviri. Lui Jacques îi place să procedeze cu discreție. Deschise plicul și zâmbi larg. Mda... Cred că o să ajungeți la Pagoda Musonului. Și mai cred că o să vă dau și planurile ei. După aia, o să rămână problema voastră. Nguyen! se răsuci ea către intrare.

Din sala centrală se auzi un ropot grăbit de pași, apoi perdeaua se dădu la o parte și un Hmong tânăr se strecură înăuntru. Ținea în mână un rulou de hârtie îngălbenit. Eloise i-l luă din mână și-i făcu semn lui Mart.

– Pagoda Musonului! zise ea, oferind sulul cu un gest pretențios. Dar izbucni imediat în râs, semn că încercase să facă o glumă.

Mart despătură sulul. Erau mai multe relevmente cartografice. A recunoscut, în primul rând, aria Nape. Apoi, un munte foarte înalt, pe care îl ghici ca fiind chiar locul pe care Vladimir Borisovici Berzin, zis Greierele, îl alesese pentru amplasarea fabricii. În fine, o serie de secțiuni verticale prin munte. Totul inscripționat cu ideograme chinezești.

– Dar pietroiul ăsta e un șvaiter! exclamă el. Personne știa treaba asta?

– O bănuia. Și el și șefii voștri de la Saigon. La Bac Tri, tot un șvaiter din ăsta era. În plus, și la Bac Tri, și la Nape, mai mult de un sfert dintre culoarele săpate în munte sunt pline cu apă. Sifoane sau cum dracu' s-or mai numi galeriile din peșteri pline cu apă... Îi privi, citindu-le nedumerirea în ochi. Vietnamezii ăștia sunt niște săpători ceva de speriat! Dar, când dau peste o peșteră naturală, plină cu apă, devin niște genii în forarea unor labirinturi

subterane din care n-ar mai ieși nici dracu'.... Asta e Pagoda Musonului. O peșteră, lacuri earstice, galerii naturale și săpate de om. Totul, la discreția anotimpurilor. Când plouă, cum e cazul acum, nivelul apelor din galerii crește. La asta mai adăugați ecluzele concepute de vietcongi... Asta e locul în care trebuie să vă duceți. Din cauza asta a fost nevoie de „foci”... Și de bărci, încheie ea, după care se așază la masă și parcurse cu atenție hârtiile scoase din pânza de cort a lui Saint Tropez.

Se strânseseră cu toții în jurul lui Mart și se chiorau la hartă. Nu înțelegeau o iotă din ce scria pe ea.

– Cum dracu' facem să citim chestia asta?

– Am să v-o deslușesc eu. După ce faci 20 de ani comerț cu chinezii, începi să înțelegi ce vor să zică viermii ăia ai lor...

Frank se încrentă.

– Înțeleg că la Quang, nici măcar nu se știa clar unde ne trimit...

– E-xact!

– Înțeleg că dacă Louis murea sau își pierdea naibii rucsacul sau pânza de cort, noi am fi ajuns aici și am fi rămas cu buzele umflate...

– E-xact. Eloise ridică privirea dintre hârtii. Nu dramatiza prea tare! N-am auzit până acum de o „focă” care să-și piardă echipamentul...

– Ne-ai fi lăsat cu ochii în soare dacă nu-ți dădeam hârtiile astea nenorocite!

Femeia țâșni în picioare ca un arc și îl țintui cu privirea:

– Astea nu sunt niște hârtii nenorocite! Hârtiile astea îmi deblochează marfa reținută în port de poliția navală din Singapore și mă scot de sub urmărire în Franța! În felul ăsta, am să pot să-mi urmăresc o vreme afacerile la fața locului.

Mart își aminti brusc că se aflau la doi pași de Triunghiul de Aur. Culturi de mac întinse pe o suprafață cel puțin egală cu a Franței. Laboratoare de prelucrare așezate în junglă. Chimisti plătiți cu salarii uriașe

– Drogurile tale, contra unui colonel sovietic.

– Crezi? pufni în râs Eloise. În primul rând că nu e vorba de un colonel... Personne are alte interese. Și el, și amicii lui de la Saigon sau de la Washington. America a devenit tare defetistă

de la un timp încoace. Problema care se pune e *cum* trebuie condus războiul mai departe... În al doilea rând, nu este vorba de droguri. Eu nu fac comerț cu droguri, domnule locotenent! Când ai atâtea femei în jur, care cresc singure, ce nevoie mai e să cultivi mac?

– Târfe? Le trimiți pe astea în bordeluri și?...

– N-am mai pomenit o asemenea lipsă de imaginație, îl întrerupse Eloise. Păi, așa arată târfele în Saint Denis sau în Soho? Mart rămase cu gura căscată. Eloise apucă un vraf de reviste și i-l aruncă în brațe. Tipele astea nu știu prea multe. De la Rio până la Londra, trecând prin Paris și New York, fetele mele se descurcă cel mai bine în ring sau pe masa de operație. Homosexualitatea e o practică curentă la Hmongi. Ele nici n-apucă să se prindă când tipii ăia bine plătiți le schimbă sexul. Nici nu le e prea clar de ce li se întâmplă chestia asta. Dar continuă să se poarte natural.

Mart ridică din umeri. De fapt, afacerile Eloisei nu-l interesau. Atâta timp cât tipa asta le asigurase hărți și ghizi, restul n-avea nici un fel de importanță.

– Când pornim spre Nape? o întrebă brusc.

Eloise se uită la ceas.

– Acum, că sunt relaxată, bătu ea cu palma în hârtii, aș putea să organizez un mic chef, mai ales că sunteți și voi aici. Dar Jacques s-ar supăra. Așa că, dimineață, la ora 7, îi dați drumul... Nguyen! Hmongul apăru în încăpere, de parcă stătuse tot timpul ascuns în spatele draperiei. Condu-i pe oaspeții noștri în sala pe care le-am rezervat-o!

Eloise probabil nu dormise toată noaptea. La 6.30 dimineața, când unul dintre Hmongii care îi întâmpinase lângă Bulevard a venit să-l trezească pe Mart, a găsit lângă el toate hărțile: înscrisurile chinezești fuseseră traduse în engleză. Lângă hărți, un bilet prin care Eloise îi ruga s-o scuze că nu-i va conduce. Îi mai anunța că vor fi conduși de doi ghizi.

Pe primul îl chema Dak Pek și era cel care tocmai îl trezise pe Mart. Al doilea era tânăra care îi însoțise cu o seară înainte. O chema Anh. Când Mart a ieșit din culcușul său, a găsit-o pe Anh pregătind cafeaua în sala centrală a grotei. După cum se

astepta, nu era cine știe ce de capul ei. Mai degrabă plină, avea fața turtită, iar faptul că era rasă în cap pe jumătate de creștet îi dădea un aer de proaspăt lobotomizată.

– Cafea? îl întreabă pe Mart, rânjind. Era tot ce putea da din ea mai bun în materie de zâmbet. Mart pareă înțelegea deja de ce Eloise le comercializa pe fetele astea așa cum o făcea.

În cinci minute se strânseseră deja cu toții și beau cafea din ceainicul verzui plimbat de Anh de la unul la altul. Dak Pck deșertă pe o bucată de piele întinsă lângă foc mai multe grămezi de granule cenușii. Simms luă câteva pe degete și le duse la gură.

– Au gust de cauciuc, remarcă el.

– E *vuo nah*, carne uscată la soare și pisată, un fel de pemmican. Ține de foame de nici nu-ți închipui, explică Hector.

– Eu am să prefer rațiile noastre, totuși, replică Simms.

– Crezi că e bine? îl privi Hector dintr-o parte. Pe o rază de câteva sute de mile, n-ai să găsești conserve sau țigări americane... Ce-o să faci? O să îngropi de fiecare dată cutiile goale și chiștoacele? Suntem în Laos, omule! Cel mai bine, luăm *vuo nah* și ne facem țigările cu mâna, din hârtie de ziar. Așa cum fac ei... întinse el mâna spre Dak Pak.

Și-au băut cafelele în liniște și au desfăcut câteva cutii de conserve. Hector reușise să-i convingă să facă un troc cu Hmongii. Era mai bine să nu lase urme.

La 7.00 punct au ieșit din grotă, strecurându-se pe cărarea ce șerpuia sub creastă. Anh trecuse în frunte, pășind fără probleme în picioarele goale pe colțurile pietroase. La un moment dat, a început să escaladeze peretele stâncos. După câteva minute ajunseră pe culme.

– Târâș! le ordonă ea și-și puse mâna streașină la ochi, privind în urmă către orezăria părăsită care abia se mai vedea printre aburii dimineții. Trebuie coborât! îi anunță și se apropie surprinzător de rapid de Andreas și-i atinse de câteva ori carabinele atârinate la centură. Pus inele și coborât pe sfoară. Mers junglă. Acolo, întinse ea mâna spre vest, khmeri roșii. Khmeri roșii omorât Hmongi, omorât americani, omorât vietnamezi. Khmeri roșii omorât toată lumea.

Andreas și Frank găsiră un țane ascuțit în jurul căruia trecură o coardă, fixând-o apoi în carabină.

– Pornese eu! spuse Frank, și-și aranjă rucsacul, gata să coboare cei peste patruzeci de metri de perete aproape vertical ce-i despărteau de coroanele copacilor.

– Nu tu! îl opri Dak Pak. Dak Pak și Anh văzut primii.

Cei doi Hmongi își dădură drumul de-a lungul corzii, afundându-se după câteva secunde în frunzișul greoi și catifelat. O lumină fulgeră brusc la mare depărtare, spre vest, iar Mart își dădu cu părerea că soarele se reflectase probabil într-un parbriz.

– O fi vreo șosea pe acolo?

Louis răspunse fără să stea pe gânduri:

– E șoseaua care leagă Tchepone de Nakhon Phanom, în Thailanda. Nu cred că ne despart mai mult de patru-cinci mile... Am trecut și pe acolo după o încăierare de-a vietcongilor cu khmerii...

Frânghia se scutură de câteva ori. Frank legă carabina cu un fir metalic extrem de subțire și-și dădu și el drumul în jos. După ce coborâră cu toții, Frank trase de fir și carabina se desfăcu, coarda alunecă și se prăvăli la picioarele lor. Ajunseseră pe un teren acoperit cu iarbă neasteptat de înaltă sub copacii uriași care îi înconjurau. Dak Pak trecu în față, iar Anh încheia șirul. Avansau din ce în ce mai dificil, mai ales că Hmongii le interziceau în continuare să folosească *machetele*. Din câte spunea Lennox, era mai degrabă vorba de o superstiție, câtă vreme, la mai puțin de o zi după trecerea lor, perdeaua de liane s-ar fi refăcut și n-ar fi rămas nici un fel de urme după ei.

Dak Pak avea însă auzul extrem de fin.

– Nu frică de zei! Vietcongi de la Ben Kari aflat că americani aici. Dacă vietcongi știut, atunci khmeri știut și ei. Ei peste tot.

Se strecurau anevoios, mai mult aplecați pe sub crengi și liane. La un moment dat, terenul deveni plat. În fața lor se întindea o turbărie care mirosea a hoit. Dak Pak încercă fundul mlaștii cu un baston lung și făcu câțiva pași, afundându-se printre smârcuri.

– Nu lasă urme, le zise Anh și le făcu semn să-l urmeze.

După aproape un sfert de oră ajunseseră de cealaltă parte, năclăiți de noroi din cap până în picioare. Dădură să se curețe, dar Dak Pak le făcu semn să se oprească.

– Nămol bun pentru țântări.

– Nămolul-i bun pentru țântări... *vuo nah* e bun pentru noi... *machetele* nu le folosim ca să nu se prindă khmerii... presupun că dacă o să începem să tragem o să-i rănim pe vietcongi și nici asta n-ar fi prea bine! Asta e război sau ce mama naibii? se enervă Igor.

Pe la orele prânzului au ajuns în dreptul unui câmp deschis. Anh trecuse din nou în față, mai mult lunecând decât pășind, și au ocolit toată aria. A fost un lucru înțelept. După un sfert de oră au auzit voci și un grup de tipi îmbrăcați în negru, cu eșarfe roșii, își făcură apariția în mijlocul câmpului. Erau înarmați cu toții, și mâneau din spate, ca pe niște vite, un grup de indivizi dezbrăcați, bărbați și femei, înjuțați.

Dak Pak și Anh se opriră în loc. Schimbară în grabă câteva cuvinte, îi priviră pe cei nouă, după care desenară ceva cu un băț pe pământ. După aproape un minut, se ridicară și-și continuară drumul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lennox se opri și el și se apropie de marginea pădurii, uitându-se către grupul de khmeri. Giuseppe umbla deja în rusesac.

– Dacă am pierde jumătate de oră, le-aș organiza un foc de artificii de nu s-ar mai înțelege om cu persoană...

Anh continuă să meargă, fără să privească în urmă. Dak Pak le făcu semn să se grăbească.

– Sat khmeri aproape. Hmongi omoară la ei după ce luăm Greiere.

Aniaza îi prinse urecând o pantă molcomă. Louis îi făcu semn lui Dak Pak să-l lase pe el să treacă în față.

– Am fost aici acum opt ani. Treceam creasta și ajungem în valea Tha Ket. Cunosc drumul foarte bine. Undeva în stânga e un sat thailandez.

Dak Pak dădu din cap și Louis își reluă locul ca point man. Era din ce în ce mai cald, dar nenorocirea cea mai mare era umiditatea. Aveai senzația că respiri apă în loc de aer și te întrebai cum naiba de mai reușeau să zboare țântării prin magma aia greoaie care era aerul.

Valea Tha Ket aducea mai mult cu o savană. Situată la peste zece mile vest de Bulevardul Ho Și Min, nu riscau întâlnirea cu vietcongi, singurul pericol fiind din partea khmerilor. Anh și Dak

Pak discutau din ce în ce mai mult în contradictoriu. Se pare că ea ar fi dorit să se abată din drum pentru scurt timp ca să dea o lovitură khmerilor pe care îi văzuseră, dar Dak Pak nu o lăsa.

Căldura umedă din junglă fusese înlocuită acum de palele încinse de aer uscat care pârjoliseră iarba. Terenul era acoperit ici-colo de mameloane de pământ mai moale despre care Hector povestea că le văzuse nu o dată, mult mai la nord, pline cu șerpi – practic, erau niște cuiburi în care cobrele scurte, cafenii, tipice pentru Indochina, se adăposteau după ce se hrăneau.

Pe la 6 seara au ajuns la un nou lanț muntos, dincolo de care se întindea trecătoarea Nape. S-au oprit la marginea pădurii și au mâncat *vuonah*. Dak Pak le-a spus că nu trebuia să bea apă, dar asta era o lecție pe care o învățaseră cu toții.

– De ce-i zice Pagoda Musonului? întrebă deodată Andreas.

Anh rânji în felul acela prin care dorea să arate că se amuză.

– Poveste veche, spuse ea, oarecum enigmatic. Dinainte de francezi. Mult de tot. Mult de tot.

Dak Pak își rulă o țigară.

– Poveste cu ghinion. Împărat mare, mare, mare, stăpânea aici. Era împărat mai mare decât americani. Sau decât francezi. Era chiar mai puternic decât chinezi. El venea dintr-un pământ uscat și știa să meargă și pe picioarele lui și pe picioarele unui animal înalt. Eu văzut un animal ca ăla când fost la Rangoon, dar împăratul nu era de la Rangoon. Îl chema Babal și avea un harem de bărbați.

– Harem de bărbați?! căscă ochii Simms. Vrei să spui că iubitele lui erau bărbați?

Dak Pak ridică din umeri.

– Și Dak Pak ar putea cumpere băieți mulți, mulți. Am bani de la *mama* Eloise. Da' nu poți cumperi băieți mulți și nu stai cu ei. Se duc la altcineva. Dak Pak e un bărbat multă treabă. Nu poate odihni.

– Dak Pak are femeie? întrebă Louis, mirat.

Amândoi Hmongii izbucniră în râs. Anh răspunse în locul lui:

– Anh are Dak Pak. Anh are mai mulți bărbați.

– Anh are timp să se ocupe de bărbații ei și Dak Pak nu are?

Hmongii se încruntară. Nu înțelegeau ce dorea să spună Andreas. Apoi, ea răspunse:

– Bărbații așteaptă la Anh. Bărbații nu așteaptă la Dak Pak. Anh poate face copii, mulți, mulți, mulți. Dak Pak, nu.

Igor fu pe punctul să pufnească în râs, dar Lennox îi trase un cot. Hmongii deveniseră extrem de serioși, discutând despre obiceiurile lor. Apoi, Dak Pak își aminti că începuse povestea despre Pagoda Musonului.

– Babal avea harem de bărbați. Era împărat tare puternic. Nu-l bătuse nimeni în luptă dreaptă. Dar regele de la Bangkok zis că el nu mai plătește aur și mâncare pentru Babal. Atunci, Babal, împreună cu toți bărbații lui cu care venise de pe pământul lui uscat, ținut sfat ca să-l omoare pe regele de la Bangkok. Ei stăteau pe undeva pe aici, făcu Dak Pak un semn cu mâna, îmbrățișând toți munții dimprejur. Aveau un sat tare mare, din piatră, la fel ca Rangoon, dar mai mare. În satul lui nu creștea nici copac și nici fir de iarbă, da' așa vroia Babal, ca să-și amintească de pământul de pe care venise cu toți bărbații lui.

Așa că pornit cu toții la Bangkok să-l omoare pe rege. Erau tare puternici și erau așa de mulți, că pădurea s-a prăvălit când pornit ei în fugă să-l omoare pe regele de la Bangkok. Regele s-a apărut cum știa el mai bine, dar tot Babal fost mai puternic și învins. Atunci, intrat într-o cameră mare și bărbații lui Babal adus pe regele cu femeia lui în fața lui Babal. Când Babal văzut regină, plăcut tare mult de ea. Ea rugat de el să nu-i omoare și Babal zis da. Nu omorât, dar luat regină în haremul lui de bărbați și întors în satul lui de aici. Atunci ea purtat tare frumos cu el și Babal uitat să se mai ducă la bărbații lui și ei zis că numai regina era de vină.

Babal avea vrăjitor mare de tot care venise cu el din țara lui uscată. Bărbații dus la el și spus că Babal numai cu regina. Atunci, vrăjitor trimis seceta și n-a mai fost muson. N-a mai fost muson un an, doi ani, trei ani. Munții și pădurile uscat. Ceilalți împărați și regi nici nu se mai uitau la pământul lui Babal. Ziceau nu e vânat, nu e lemn – de ce să te bați pentru o țară moartă? Babal sărăcit și bărbați venit la el întrebat:

„De ce venit noi din țara noastră uscată la țară uscată?”

„Noi venit aici când țară udă mult, mult, mult”, spus Babal.

Vrăjitor mare, mare de tot spus atunci la Babal:

„Țară uscată mult, mult, mult, de când tu găsit regină la Bangkok. Tu, Babal, cel mai puternic împărat. Ucis khmeri, ucis siamezi, ucis chinezi, ucis birmanezi, ucis multă lume. Dar regină Bangkok ucis pe tine și ucis și țară. Regina Bangkok făcut țară uscat.“

Babal rămas gândit. Chemat bărbați și vrăjitor și spus:

„Eu cel mai mare împărat. Voi tare proști. Regina *nu* făcut țară uscat. Regina rămas sat mare, mare, mare.“

Atunci, vrăjitor și bărbați ținut sfat. Țara uscat din cauza regină. Deci regină trebuie murit, murit, murit. Dar Babal om cunoscător. El luat regină și ascuns în Nape, apoi întors la sat și spus:

„Regină fugit!“

Dar vrăjitor uitat în sticlă și spus:

„Regină mers Nape. Nu fugit. Regină trebuie murit, murit, murit.“ Și trimis bărbați din harem la Nape. Babal plecat pe urmele lor și luptat cu ei, dar ei mulți, mulți, mulți. Rănit Babal și pus în lanțuri. Apoi prins regină și ucis. Dus Babal în sat și legat. Chemat copii, femei și regi și spus:

„El, Babal. El împărat slab. El și regină făcut secetă.“

Lumea dat cu pietre și scuipat Babal, dar muson nu venit. Atunci, ei zis că trebuie împărat nou. Spirit regină zburat pe deasupra Babal și plâns mult când văzut el bătut. Mers la Buddha și spus:

„Uite! Babal salvat viața mea o dată. Vrut salvat viața mea a doua dată. Nu putut. Acum ei bat la el.“

Buddha învățat regină cum să se strecoare în cușca Babal și culcat cu el. Apoi învățat Babal să construiască pagodă la Nape. Babal plâns mult când văzut femeie venit la el. Făcut dragoste cu ea, mult, mult mult. Apoi, spus bărbați:

„Construim pagodă la Nape și o să plouă.“

Ei ascultat la Babal. Construit pagodă pe munte și găsit regină moartă. Din burta ei se auzea scâncet copil. Tăiat burta regină și scos copil Babal. Atunci, Nape rupt în multe bucăți și apa a curs mult, mult, mult, peste țară. A doua zi, venit musonul.

– A doua zi a venit musonul, zici... comentă Andreas. Și de ce au săpat galeriile din munte?

Anh rânji iarăși:

– Buddha învățat regină că musonul ascuns la Nape. Stat în munte și așteptat Babal să facă copil regină.

Simms scuipă într-o parte și-i șopti lui Lennox că Hmongii nu învățaseră nimic din toată povestea asta.

– Păi, cel puțin de câtă vreme suntem aici, n-am auzit vreodată ca musonul să întârzie.

A fost ca un semn. Cerul, până atunci senin, se acoperi deodată de nori grei, plumburii. Vântul culcă iarba înaltă la pământ și spulberă crengile palmierilor. Se auzi un tunet îndepărtat, iar un fulger iluminează crestele dinspre Nape. Dak Pak se ridică de pe jos și le făcu semn să pornească.

– Ploaie bun! Mers mult, făcut zgomot, khmeri nu auzit!

Au luat-o pe cărările ce urcau spre culme. Șiroaiele de apă se prelingeau precum cascadele de pe copaci, iar în mai puțin de două minute erau cu uniforme learcă. La un moment dat au stârnit un mareșin ascuns într-o tufă de ferigi scuturate de ploaie. Brusc, Dak Pak le făcu semn să se oprească. Fluieră de trei ori, scurt, și Anh dispăru imediat în pădure.

– Aștepti! zise Hmongul și se afundă și el în frunzișul des.

– Ce naiba?!

Mart le făcu semn să tacă. Întinse degetul către Lennox și clătină capul. Lennox porni târâș prin mocirlă. Îl văzură cum tresare brusc, azvârlindu-se într-o parte. Îi privi preț de o clipă și le făcu semn că totul e în ordine, după care o luă de-a bușilea înainte.

Se întoarseră toți trei după câteva minute. Lennox avea fața descompusă. Se repezi ca un automat la rucsacul lui Igor și-l desfăcu înainte ca rusul să-și dea seama ce se întâmplă.

– Khmerii! anunță Lennox lapidar în timp ce scotea unul dintre grepfruturile „preparate” ale lui Borjovski, mușcând din el cu nesăț.

Anh rânjea, ea și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dak Pak îi chemă. Se strecurară printre copacii tineri și ajunseră în dreptul unei mlaștini din care creșteau bambuși tineri, ce fuseseră plantați cel mult acum o zi. Erau tulpini cu vârful ascuțit, care crescuseră în trupul câtorva zeci de bărbați și femei suspendați de trunchiurile mai groase ale unor manghieri.

– Vietcongi?

– Vietcongi! aprobă Dak Pak. Potecile lor trec aici. Khmerii prins la ei, legat de copaci, și pus bambus sub ei. Bambus crescut prin trupurile lor.

Khmerii și vietnamezii nu se împăcaseră niciodată. Hector povesti că, periodic, Mekongul ducea la vale sute de cadavre de vietnamezi cu ochii scoși, legați între ei ca niște bulumaci. Un avertisment, să nu le mai încalce teritoriul.

Și aceștia aveau ochii scoși. Probabil că fuseseră puși aici înainte de trecerea ultimului convoi, cel văzut de oamenii lui Mart cu o scară în urmă. De regulă, vietnamezii își recuperau oamenii și se îngrijeau să-i înmormânteze convenabil, conform riturilor de care ținea fiecare. Există o singură abatere de la ritual. În mod normal, cei uciși ajungeau în ultimă instanță chiar în satele lor de baștină. Comisarii politici însă își luau libertatea de a decide când să fie remise rămășițele pământești ale morților, în funcție de stărea de spirit din satul respectiv.

– Atenție! Pe aici poteci vietcong! repetă Dak Pak și o luară din loc, strecurându-se printre țepușele ucigăse. Știau cu toții că bambusul crește cu câțiva centimetri pe oră. Probabil că victimele fuseseră bătute până la inconștientă, după care fuseseră legate de brațe și de picioare, astfel încât să nu poată evita trunchiurile ascuțite ce creșteau fără să le poată opri nimeni.

Louis trecu în fruntea grupei fără multă vorbă. Deja recunoștea locurile. În '59 lucrase vreme de mai multe luni la întreținerea unui depozit din zonă. Pe vremea aceea, Vietnamul nu era, oficial, în război cu nimeni. Cu toate astea, atât vietnamezii cât și khmerii efectuau raiduri în teritoriile celorlalți, iar depozitul unde fusese deplasat Louis servea drept cap de pod pentru acțiunile împotriva khmerilor din munți.

Se făcuse noapte deja, dar Louis reușea să-i conducă fără greș pe căările alunecoase, acoperite de trunchiuri căzute de copaci. Pentru un point man, spuneau veteranii, o oră echivala cu patru-cinci ore de mers în coloană. Era ca și cum ar fi trebuit să joci șah, să-ți ții echilibrul pe o bârnă îngustă și să tragi cu urechea la o convorbire în șoaptă ferindu-te să faci cel mai mic zgomot, toate în aceleași timp.

Dar era imposibil să mergi prin mocirlă fără să faci zgomot. Lennox pretindea că nici chiar ploaia care se revărsa din înalt nu era o acoperire sigură. El unul era în stare să distingă în ropotul ploii pașii făcuți prin mocirlă, chiar cu atenție maximă. Însă, era lucru știut, Bulevardul Ho Și Min nu avea un trafic încărcat. Cel puțin patru-cinci zile despărteau două convoaie. În plus, releul trebuia să se alle pe locul vechiului depozit, al cărui amplasament Louis îl cunoștea foarte bine. Din ce văzuse el pe hartă, trebuia să iasă de pe cărări cu mult înainte de a ajunge în dreptul releului, așa că, momentan, nu era nici un pericol din partea vietcongilor santinele.

Trecuse deja de ora 0.00 când Louis i-a anunțat că trebuia să părăsească Bulevardul. Ploaia nu dădea semne că s-ar potoli, iar Simms înjură că lăsaseră la Hoc Viah cutiile de conserve luând în schimb *vuo nah*. Deși împachetată în celofan, se transformase într-o pastă cleioasă și semăna la gust cu o anvelopă topită.

Dak Pak trecu iarăși în frunte. Crengile umede îi izbeau peste față, se împiedicau de rădăcinile dezgolite de torențele ce se scurgeau printre copaci.

– Cât naiba mai avem? Abia aștept să mă așeze cineva la uscat! se auzi vocea serâșnită a lui Giuseppe.

– Până ajuns înapoi sat Hmong, nu uscat! chicoti Anh.

La un moment dat dădură peste o elisă prin care simțeau că patinează în gol. Andreas reuși să se agate de un copac și, unul câte unul, ținându-se de centura lui, urcară, ajungând pe o potecă piezișă. De acolo, se strecurară cu greu până pe o culme înecată în liane putrezite.

Dincolo de culme se întindeau norii de ploaie ce păreau să nu se mai sfârșească niciodată. Lennox adulmecă: Dak Pak întinse brațul către un punct neprecizat în întuneric și, brusc, o lumină păru că pâlpâie în depărtare.

– Pagoda lui Babal... Pagoda Musonului, anunță Dak Pak. O nouă luminiță pâlpâi preț de câteva secunde, apoi se pierdu printre perdelele de apă.

– Simms! șopti Mart. Semnalează la Quang că avem contact vizual cu obiectivul.

Pagoda Musonului

Își găsiră un punct adăpostit sub niște stânci mascate de un șir de copaci de cauciuc, împlețiți cu liane ce păreau să formeze o palisadă impenetrabilă. La două ore după ivirea zorilor, prima echipă trimisă în recunoaștere s-a strecurat înapoi, printre frunzele grele, mustind de apă. Lennox explorase partea de nord a trecătorii, Louis coborâse de-a lungul cursului unui râu ce despărțea cele două șiruri de înălțimi, iar Frank supraveghease căările ce traversau pădurea, legând Pagoda Musonului de Bulevardul Ho Și Min.

Practic, Pagoda Musonului era un uriaș bloc de stâncă cenușie, de forma unui obuz de mortier, ce părea să crească din inima muntelui. Era înconjurat din trei părți de jungla deasă ce acoperea pantele molecome; peretele sudic privea spre vale, baza lui fiind scăldată de apele învolburate ale unui râu de munte. În partea estică, la un examen atent, descopereai o platformă de pământ ce se pierdea în adâncul junglei. Frank pretindea că în cele trei ore cât cercetase zona cu binoclul, nu văzuse decât trei vietcongi învârtindu-se printre copaci și un al patrulea care venise dinspre Bulevard și pătrunsese în Pagodă printr-o intrare laterală ce nu putea fi văzută din unghiul în care se adăpostise grupa.

Comparând cu harta, și-au dat seama că Frank avusese într-adevăr dreptate. Există o intrare prin acel loc, dar ea nu-i ajuta prea mult în misiunea lor.

De fapt, construcția subterană consta din două labirinturi de galerii suprapuse care comunicau prin două puțuri verticale și un culoar în pantă. Planul făcut de chinezi arăta cât se poate de clar că sălile și galeriile mari erau amplasate în labirintul de profunzime, care nu comunica cu exteriorul decât printr-o ieșire săpătură pe versantul opus al Pagodei, către munte, și printr-un sistem de sifoane care în mod normal erau situate deasupra râului, deschizându-se undeva pe peretele ce cobora în apele lui.

Ploaia din ultima zi acoperise însă sifoanele: Frank se uitase cu binoclul pe întreaga suprafață de piatră a Pagodei și nu le localizase. Ieșirea care dădea pe platformă era practic inutilizabilă. Labirintul superior fusese dintotdeauna sediul militarilor care păzeau obiectivul, precum și locul în care se depozitau materiale și alimente; mai mult ca sigur că era extrem de circulat. În plus, după cum remarcase și Frank, platforma era locul în care ajungea cărarea venind dinspre Bulevard, un motiv serios ca să fie păzită cu multă atenție.

Lennox fusese acolo. Traversase râul în aval, către frontiera cu Vietnamul, se strecurase de-a lungul potecilor și urcase apoi pe panta muntelui, examinând locul de vizavi. În unghiul dintre blocul de stâncă și munte, vietcongii amplasaseră o baterie de artilerie. Intrarea care comunica cu labirintul profund era mascată de un taluz de ciment și de două șiruri de sârmă ghimpată printre care lianele și ferigile arborescente crescuseră liber, țesând o barieră de nepătruns. După modul în care se depășeau artileriștii prin zonă, Lennox ar fi pus mâna în foc că locul era plin de mine antipersonal. Mai mult, vietcongii amenajaseră un țarc în formă de semicerc, pentru porci și capre, înconjurând peretele nordic al Pagodei. Îngrăditurile respective erau îngrijite de câțiva Hmongi, cel mai probabil prizonieri.

Se uitară cu toții către cei doi însoțitori. Dak Pak dădu din cap. Vietcongii prinseseră câțiva oameni de-ai lor cu mai bine de o lună în urmă.

În mod cert, acea cale de acces nu mai era folosită de multă vreme; Mart remarcă faptul că singura ei utilitate era pentru o ieșire precipitată, probabil.

— Oricum, s-o avem în vedere! le atrase el atenția.

– Dacă o vom face, cineva va trebui să aibă grijă de santinele. De aici nu se vede mare lucru, spuse Lennôx, dar pantele muntelui sunt pline de tipi care se plimbă într-o parte și în alta. Au un sistem de comunicare pe care nu l-am priceput. Oricum, cam la fiecare minut, își transmit mesaje verbale, cred...

– Mesaje verbale? se miră Mart.

– Mda. În șoaptă. Nu știu cum fac să se audă pe ploaie, dar i-am văzut cum ciulesc urechile și cum transmit mai departe. O să ne trebuiască niște oameni care să ne aștepte acolo și să-i rezolve, dacă vom ieși *prin* fermă...

– Și de acolo? Unde mergem de acolo? îi întreabă Giuseppe. O să avem cel puțin un prizonier pe cap. Bulevardul e la doi pași, iar la est sunt khmerii...

– Mers înapoi Huoc Viah, spuse Anh. Pe unde venit.

– De chestia asta am să mă ocup eu, îi întrerupse Mart. Saint Tropez?

Louis recunoscuse malul râului ce curgea către frontiera cu Vietnamul de Nord. Ploile umflaseră apele care aduseseră cu ele bulumaci și copaci tineri care, ici-colo, se strânseseră în diguri naturale ce rețineau mărul. Pe timpul zilei, râul era foarte expus santinelor de pe vârful Pagodei, care vedeau albia ca în palmă. De altfel, întreaga pantă pe care se adăpostiseră se afla în sectorul lor de observație. Mai mult ca sigur că tipii amplasaseră fire de declanșare a grenadelor și alte chițibușuri prin copaci, însă ploaia jucase în defavoarea lor. Louis numărăse cel puțin cinci astfel de fire prăvălite în torent împreună cu copacii de care erau prinse.

Au deschis planurile făcute de chinezi. Una peste alta, singura intrare valabilă era cea momentan acoperită de apele umflate. Se puneau următoarele probleme: dacă vietcongii zidiseră calea de acces mascată de râu? Dacă vietcongii „preparaseră” râul? Unde anume, în tot labirintul subteran, se afla colonelul Berzin?

Și în fine, după ce îl vor sălta, *cum* vor părăsi zona?

Discuția lor în șoaptă a fost întreruptă de o suită de rafale urmată de strigăte de agonie ce veneau dinspre Bulevardul Ho Și Min. S-a auzit apoi zgomotul unei busculade, ordine răcnite în vietnameză și scâncetele de durere ale unor oameni. O nouă rafală, reverberând în ecouri, puse capăt războiului.

Cei nouă, împreună cu Hmongii, rămaseră nemișcați preț de câteva secunde. Nu se mai auzi nici un fel de zgomot: ploaia șiroind pe pantă acoperi orice altceva.

– Câți oameni să aibă cu totul? întrebă Mart într-un târziu.

Dak Pak zâmbi și își ridică amândouă mâinile de cinci ori la rând.

– Mulți, mulți, mulți. Până să vină Greiere. Acum, și mai mulți.

– În afara posturilor de pază, mai sunt oameni care să stea afară?

Nici Lennox, nici Frank, nici Louis nu observaseră așa ceva. Poate doar câțiva Hmongi, dintre cei care aveau grijă de animale, deși, cel mai probabil, pe timpul nopții erau și ei băgați în interiorul Pagodei unde puteau fi mai ușor de supravegheat. Mart întinse harta pe jos și o privi cu ochii micșorați.

– Unde naiba ar putea să stea rusul ăsta?

Parcurse cu degetul galeriile și sălile. Multe din ele se terminau în funduri de sac, mai mari sau mai mici, sau în încăperi paralelipipedice ce păreau a servi locuitului. Le numără pe toate. Optsprezece săli mari, în care colonelul Berzin n-avea ce să caute. Douăzeci și cinci de încăperi mici, răspândite de-a lungul culoarelor ambelor labirinturi. Să fi stat în cele mai profunde, pentru a i se asigura o pază cât mai sigură? Sau să fi stat în cele mai apropiate de ieșiri, pentru a putea părăsi rapid Pagoda la nevoie?

– Ce părere aveți? îi privi el pe ceilalți. Ridicată cu toții din umeri. Igor! Tipul e rus, ca și tine... Ce fel de loc și-ar alege un rus?

Igor strâmbă din nas.

– Păi... la un restaurant pe Nevski Prospekt, cu votea și garșifa la masă...

Pentru că Greierului nu-i plăcea rachiul de orez vietnamez, colonelul Choi dăduse comandă de voteă rusească care să-i fie adusă de la Hanoi. În ceea ce-l privea, nu făcea nici un fel de năzuri – pe cea de acasă o învățase de mic, de pe vremea când lucra ca băiat de prăvălie la Da Nang, iar votea rusească o învățase la Frunze, unde fusese trimis de *Lao Dong* la Academia Militară.

Între timp, între 1940 și 1945, învățase și *sake*, de la japonezi. Era foarte bun.

Cu tot talentul său de a întreține conversația și în ciuda efortului de a obține votca Krepkaya, paharul lui Berzin era neatins. Nici cele cinci tinere din subordinea sa – trei asistente de infirmerie, o ingineră și o desenatoare – nu-l încântaseră cine știe ce pe Berzin. Toată ziua, nu făcea altceva decât să se învârtă prin galerii, să compare labirinturile cu planurile, să măsoare indicii higrometrici, principalul inamic pentru liniile de montaj, după cum se dovedise de vreo zece zile încoace, să vorbească la Hanoi cu furnizorii și să stea cufundat în gânduri în fața unei table pentru școlari, comandată tot de la Hanoi.

Când nu făcea nimic – ceea ce se întâmpla foarte rar – sau când discuta, ca acum, se juca cu un șir de mătânii care cârâiau plăcut între degetele sale. Nici măcar nu fuma.

Din cauza asta, colonelul Choi își informase superiorii că Vladimir Borisovici Berzin e un tip capabil, cu putere de muncă, dar cam posac. Nu cedase, aidoma altor consultanți militari, la manevrele tipice puse la cale de *Lao Dong*. Nu se îmbăta, nu se droga și nici nu alerga după fete. După părerea lui Choi, nu-l interesau nici băieții – ceea ce devenea cu adevărat îngrijorător. Singura persoană cu care părea să se simtă bine era ofițerul Miah, responsabil politic, dar asta n-avea nici o legătură cu faptul că Miah era femeie și, la fel de neobosită ca Berzin, bătea galeriile de dimineața până seara.

De fapt, Choi avea impresia că Greierele nu o plăcea pe Miah, constituia doar un obiect de *studiu* pentru el, ca și cum ar fi descoperit la ea o chestie pe care nu reușea s-o priceapă. Ce-i drept, Miah era foarte bizară. Trecuse de treizeci de ani, făcuse doi ani de facultate la Paris, intrase în celulele *Lao Dong* de acolo și revenise, la cerere, în țară, încă de la primele schimburi de focuri cu francezii. Își terminase studiile la Hanoi, după ce francezii fuseseră alungați, făcând cursuri la fără frecvență, pentru că, în rest, era ocupată cu munca de partid în unitățile militare.

Era o femeie frumoasă, dar, din câte auzise și verificase Choi, nu avusese cine știe ce bucurii din partea bărbaților. Pur și simplu,

Miah avea un fel anume de a se purta care impunea respect. Iar într-o comunitate militară, asta dădea de gândit. Probabil că era ceea ce îl uimea și pe Berzin. Sau poate faptul că zi de zi, înaintea mesei de prânz, Miah făcea exerciții de Qwan Ki Do, o chestie care îl făcea pe Berzin s-o privească încruntat.

Choi raportase toate astea superiorilor săi și era acum curios să știe dacă Hanoiul nu-i trimisese dispoziție cumva lui Miah să-l descoasă mai bine pe Greiere.

– Qwan Ki Do? o întrebă Berzin pe Miah, jucând mărgелеle în mână.

Miah era o fumătoare de forță. Își aprinse o țigară și suflă fumul pe deasupra capetelor lor. Mai erau la masă ingineră Sh'en și unul dintre matematicienii selecționați personal de Greiere în timpul petrecut la Hanoi. Acum, fumul de țigară se ridica deasupra lor, adunându-se în pachete de unde albastrui ce patinau sub lampa chioară atârnată de tavanul de calcar. Berzin aștepta răspunsul lui Miah, întrebându-se când naiba va fi în stare să pună pe picioare o linie de producție serioasă pentru rachetele sale. Reușiseră să dea drumul unei linii de montaj și scosese 100 de SA 7 în trei săptămâni. Dar agregatele rugineau ușor, iar în săli era cu adevărat prea cald; nu rezolvaseră nici până acum problemele legate de ventilație și, în plus...

– Qwan Ki Do, răspunse Miah într-un târziu. Sportul nostru național...

Berzin surâse scurt.

– Nu e puțin cam violent? Pentru o femeie, vreau să spun...

– Dar războiul cum e, tovarășe?

Berzin se încruntă și zâmbi scurt:

– M-ai prins, îi făcu el cu ochiul lui Miah.

– N-are importanță, interveni Choi, crezând că Greierele se simte jenat. Qwan Ki Do este o luptă elegantă. În plus, e o bună pregătire fizică și morală. Pentru război, e numai bună.

– Ce ai studiat la Paris? schimbă vorba Berzin.

– Economie... Economie politică, mai ales.

– Părinții tăi au fost comuniști?

– Nu, răspunse Miah, neînțelegând unde dorea să bată rusul. Ba chiar pot spune că aveau un rang nobiliar. Aveau foarte mult pământ în Sud. De fapt, ei mi-au plătit studiile.

Vladimir pufni în răs și se uită la Choi:

– Am impresia că am mai auzit povestea asta... Părinți înstăriți își trimit copiii la studii, iar ei se întorc acasă, învățați, și fac să se aleagă praful de banii și proprietățile cu care și-au plătit facultatea. Am citit undeva că și ăsta ar fi un complex freudian extins în plan social...

Vietnamezii se uitară unii la alții, întrebători. Choi se gândi că în viitorul raport trebuia să menționeze și chestia asta bizară pe care o spusese Berzin. Totul era să folosească o terminologie corectă, ca să ușureze munca tovarășilor de la Ministerul Securității Publice.

– Scrie așa ceva în documentele dumneavoastră de partid? se interesă Choi, micos. Complexe... cum ați spus?

– Freudiene, se amuză Berzin și mai trase de câteva mărgel, care cârâiră plăcut. În documentele de partid nu scrie despre Freud, explică el, privindu-le fețele din ce în ce mai încruntate, ci doar în cele de circuit restrâns.

– Freud, spuneați? se asigură Choi.

Berzin nu se putu abține. Luă o coală de hârtie și scris pe ea cu caractere latine: FREUD, după care i-o întinse sub nas lui Choi.

– ăsta e individul. Redevenise serios și se întreba ce mutre vor face cei de la minister după ce Choi o să le facă informarea. Miah privi și ea la numele înseris pe hârtie.

– Am avut la Paris colegi pe care i-am auzit vorbind despre Freud. Apoi însă... ridică din umeri.

– Ați pierdut mult, tovarășă, remarcă Berzin. Făcu o pauză, după care se uită la ceas. Era 9 scara și zgomotul agregatelor în mișcare de pe culoarul de deasupra lor încetase de câteva minute bune. Inginera îi explicase ceva legat de paletele unui sistem de răcire, dar Berzin i-o retezase scurt: „N-ai decât trei ore ca să repari chestia asta! Și nu-mi mai explică mie ce se întâmplă cu mașinile de care trebuie să răspunzi tu!”

Vietnameza rămăsese cu gura căscată și se dusesse să comenteze toată povestea cu Miah. Din câte știa ea și din câte văzuse, un șef de proiect adevărat, mai ales din URSS, și-ar fi suflecat mânceile și, chiar dacă nu s-ar fi priceput, măcar s-ar fi învățat în jurul muncitorilor, ca să-i bage în priză.

– Greierele e altfel, găsisese Miah o explicație. N-ai văzut ce tărăboi a făcut când a fost vorba de angajare?... Mă întreb dacă n-are dreptate... În definitiv, de ce-ai venit să-mi spui mie toate astea? Nu e treaba *ta* să repara linia aia de montaj?

Miah se întreba de ce rușii îl trimiseseră tocmai pe acest colonel, mult prea tânăr, după cum credea ea, să conducă proiectul. În atâția ani de activitate politică în *Lao Dong*, avusese prilejul să constate că de câte ori era trimis un tânăr să rezolve probleme dificile, însemna că un boss al partidului avea de plătit o poliță. Cel mai adesea, războiul dintre bătrânii activiști se lăsa cu victime printre tinerii entuziaști. Berzin însă nu era tipul tânărului entuziast, iar Miah era sigură că nu el ceruse să vină în Vietnam.

Din foarte multe puncte de vedere, i se părea că ea și Greierele sunt asemănători. De pildă, ea credea în ideologia pe care o propaga, la fel cum credea că Vietnamul va câștiga acest conflict. La rândul lui, colonelul Berzin era convins de ideologia țării sale, la fel cum credea că până la urmă URSS va demonstra superioritatea sistemului ei de organizare.

Cu toate acestea însă, era cât se poate de clar că Greierele nu suportă frazele sforăitoare, și acesta era un alt punct comun între ei. Ea una ajunsese însă la concluzia că nu se putea altfel. N-aveai cum să convingi lumea cu o retorică elevată. Odată, la Paris, fusese combinată cu un student german care îi spusese că un fenomen similar se petrecuse cu creștinismul. Una era mesajul biblic, spunea el, și alta era ceea ce făcea biserica. Problema era că oamenii, pur și simplu n-ar fi putut să țină minte, altfel decât prin repetare, tot ceea ce le transmisese Cristos.

Miah nu era credincioasă, dar avusese prilejul să vadă încă din Vietnam că una era ceea ce predicau cărțile și alta era ceea ce se petrecea prin temple.

– Biserica e o treabă pragmatică, îi explicase prietenul ei. Dacă vrei, reprezintă democratizarea unor concepte. Nu le poți ține minte decât dacă le repeți până la pierderea conștiinței. Nu le poți ține minte decât dacă le însoțești de ritualuri. Pedagogii din toate timpurile știau lucrul ăsta cât se poate de bine.

La fel se întâmpla și cu ideologia. Miah constatasese că un țaran din Cao Bang era în stare să rețină un slogan cât ai zice pește. Pentru el, diferența dintre plusvaloare și plusprodus nu însemna nimic. La fel cum nu-i era deloc clar ce diferență era între nobilul care îl punea să lucreze pe pământul lui și stat, care îl punea să facă același lucru.

– Rezultatele sunt tare îndepărtate, iar noi n-avem cum să-i convingem altfel decât punându-i să repete ca papagalii ce le zicem.

Până la urmă, războiul cu Vietnamul de Sud picase ca o mană cerească pentru Comitetul Central de la Hanoi. O problemă națională era cu mult mai ușor de înțeles de toată lumea.

Greierile ascultă cu atenție loviturile de baros și scârțâiturile de pe culoarul de deasupra.

– Crezi că termină? o întreabă pe Sh'en.

– Sigur!

– Sh'en! Nu-mi trebuie cuvinte! Știi de câte ori au bombardat americanii Hanoiul de când am venit aici?

Sh'en se posomorî. Ea nu era nici măcar comunistă, iar după cel de-al doilea război mondial, tatăl ei întreținuse relații de afaceri, și nu numai, cu consilierii militari americani de pe lângă Kuomintang. În timpul războiului cu francezii, aceiași americani veneau deseori în secret în casa lor și stăteau de vorbă ore în șir cu tatăl ei. Pe ea, o învățaseră engleza și îi spusese că o să se facă o fată tare frumoasă și că i-ar fi stat tare bine într-o casă liniștită pe Coasta de Est.

Acum, oameni din același aluat bombardau locurile prin care se plimbaseră și trăgeau în cei pe care îi sprijiniseră ani de-a rândul. Chiar și casa ei, în care unii dintre aceștia își petrecuseră nopțile, căzuse pradă napalmului cu un an în urmă.

Pe de altă parte, una ca Miah condusesese patrula care îl ridica într-o seară pe tatăl ei, împușcându-l pe strada principală din Vu Van.

Nu știa de câte ori fusese bombardat Hanoiul în ultimele șase săptămâni. Dar Greierile spunea că, dacă ei ar fi făcut mai multe rachete, americanii și-ar fi scăzut numărul raidurilor sau, în orice caz, n-ar mai fi fost la fel de devastatoare.

– Ai rude la Hanoi, Sh'en? o întreabă colonelul Berzin.

– Da. Sora mea e căsătorită cu un ofițer de artilerie, spuse inginera.

– Înțelegi atunci de ce....

– Nu sunt proastă! replică Sh'en, ridicând vocea. Nu sunt proastă! Dar cum ați vrea să fac să meargă toate astea când uleiul pe care ni-l livrează e prost, când motorina e îndoită cu apă și plină de mizerie și când frații noștri din celelalte țări comuniste ne susțin cu materiale proaste? Chiar și voi, s-a uitat ea acuzator spre Berzin, chiar și voi ne-ați trimis lagăre care pleșnesc imediat cum le pui...

– Tovarășă Sh'en! interveni Miah, dar Berzin o privi scurt, făcând-o să coboare privirea. Astea erau cuvinte care mergeau prin ziare și pe la marile adunări populare, nu aici. Nici chiar dacă Choi era de față și înregistra tot. Lui Miah i-a trecut prin cap că din cauza unora ca Choi o grămadă de lume care ar fi luptat cu dragă inimă alături de Viet Cong prefera să dezerteze în Sud.

Dar Choi avea și el rostul lui. Putea să urce pe culoarul liniei de montaj și să-i bage pe toți cei de acolo în viteză cât ai clipi. Miah se gândi că lucrurile vor deveni din ce în ce mai complicate după ce se va termina războiul și nu vor mai exista americani și *My ngui* împotriva cărora să lupți. Ce-or să se facă atunci? Vor lupta cu khmerii! Și după ce vor termina cu khmerii?

– Aș vrea să mergem poimăine să facem niște probe în poligon, reluă Berzin. La ultimele încercări, mai mult de douăzeci la sută dintre rachete au pierdut contactul cu ținta termică.

– Părerea mea e că greșala provine din amplasamentul trăgătorilor. Prea multe guri de foc în jurul lor. Prea multe elemente perturbatoare, spuse Choi.

– Și ce-ar trebui să facem? Să constituim unități separate de baterii SA 7? întrebă Berzin. Ar fi avut poftă să-și aprindă o țigară. Le explicase de nu știu câte ori, lui Choi în mod special, că doctrina pusă la punct de Marele Stat-Major de la Kremlin prevedea unități mixte de artilerie.

– Nu știu dacă bateriile separate de SA 7 sunt soluția, replică Choi. Știu doar că o grămadă de rachete ratează ținta, deși trăgătorii mei respectă regulamentul.

– Cum ziceți, îl calmă Greierele. Se întrebă cum era timpul acum la Habarovsk. Început de septembrie. Căldură uscată, asta trebuia să fie la Habarovsk. Deocamdată știu foarte clar că sistemul de fixare a țintei termice e deficitar în climatul vostru. Mi se pare însă că *prea* multe rachete dau greș. Cu mult mai multe decât ar justifica erorile sistemului de țintire...

Berzin se ridică de pe scaun și se uită, pe rând, la fiecare.

– Nu vrei să schimbați camera? Încercă să schimbe vorba Choi.

Greierele răsuci mătăniile în jurul încheieturii. Plecase pe un ger de crăpau pietrele de acasă și, când coborâse din avion la Hanoi, trebuise să-și dea jos haina, să rămână doar în cămașă. Aici, în Pagoda Musonului, până și cămașa cea mai subțire i se părea o povară. Cu toate astea, alesese camera cea mai profundă din labirintul inferior.

– Nu. Mă simt bine acolo, spuse el, strâmbând ușor din buze, iar Sh'en răsuffă adânc. Sistemele de ventilație erau tot în sarcina ei. Se plângea de fiecare dată că sau o lasă tubulatura, sau că primește prea puțin freon. Atunci, Greierele alesese încăperea cea mai încinsă din labirint. Și aici, ca și la Habarovsk, orice treabă începea prin amenajarea biroului și camerelor șefului.

Abia apoi lumea se ocupa de problemele propriu-zise.

Berzin tocmai se pregătea să iasă din încăpere când de pe coridor se auzi un zvon de voci precipitate și un ropot de pași. Ușa se dădu în lături și un sergent dădu buzna înăuntru. Când îl văzu pe Choi, încrămeni. Apoi se repezi să explice ceva, grăbit. Miah căscă ochii, în timp ce Sh'en se apucă să-i traducă lui Vladimir. El înțelegea vietnameza, dar de data asta îi era imposibil să priceapă cuvintele scuipate de sergent în ritmul unei mitraliere.

– Stația radio... a înregistrat numeroase comunicări din apropiere... cu mai multe puncte americane... cu Saigonul și Quang Ngai, în special...

– Despre ce anume au comunicat?

– Au vorbit codificat. Singurul lucru clar e că mare parte dintre mesaje au fost emise de undeva din apropiere.

Greierele privi nervos la Choi, dar acesta îi făcu semn să stea liniștit:

– Nici o problemă, tovarășe colonel! Suntem practic pregătiți pentru orice!

Simms închise aparatul radio.

– Gata! Din ce mi-a zis Bainbridge, înțeleg că două B52-uri vor fi aici peste exact o jumătate de oră. Ar fi bine să fim în Pagodă, la ora aia...

– Ce crezi? Vietcongii au prins ceva?

– Trebuie să fii surd, beat, drogat și să fi jucat cineva baseball cu aparatele tale ca să nu fi prins toată sporovăiala noastră.

Mart le făcu semn să înceteze. Din cele înțelese în timp ce discutasă cu Bainbridge, Saigonul avea oricum de gând să bombardeze Pagoda, chiar dacă n-ar fi avut nici cel mai mic efect. Acum, nu făcuse altceva decât să împace și capra și varza. Întorsese problema pe toate fețele. N-aveau cum să beneficieze de efectul surprizei. Era o șansă dintr-un milion ca să dea peste Greiere în prima încăpere și să-l salte de acolo rapid ca să se facă după aceea pierduți în junglă înainte ca vietcongii să-și revină.

Pe de altă parte, era greu de crezut că puteau respecta orarul pus la punct după ce fuseseră desantați lângă Ben Kari. Cum naiba să treacă peste trei lanțuri muntoase și o orezărie, la doi pași de Bulevardul Ho Și Min, într-o zonă controlată de Viet Cong, cu un prizonier pe cap? Hmongii erau niște ghizi admirabili, nu încăpea discuție, dar Viet Congul ar fi fost în stare să detașeze o întreagă divizie pe urmele Greierelui.

Singura soluție era să forțeze intrarea în Pagodă, să-l caute pe Berzin, să-l ridice și apoi să iasă de cealaltă parte, prin grajduri. Totul trebuia să dureze cât mai puțin, iar inamicii găsiți în cale să fie în număr cât mai mic. Pentru asta, trebuia lansat un atac dinspre versantul nordic al Pagodei, urmat de un bombardament aerian în toată regula, reglat la secundă, iar ei să iasă din labirintul subteran la minutul fixat, într-o zonă curățată de colegii de la suprafață. Andreas întrebase ce vor face dacă nu-l vor găsi pe Berzin.

Mart spusese că n-aveau *cum* să nu-l găsească pe Berzin.

Atunci, Andreas întrebase dacă Mart era sigur că vor putea traversa toate culoarele Pagodei și să scape întregi, ca să poată ieși dincolo.

Mart răspunsese că nu i se părea ceva relevant. Cineva trebuia să intre în gura lupului. Dacă nu vor avea sorți de izbândă, aparatele de extragere vor putea să-i scoată din rahat pe băieții din echipa ce va monta primul atac, cel de pe versantul opus al muntelui.

– Pricep, zise Andreas și făcu o pauză, privind la Mart semnificativ. În timpul instrucției de la Quang, noi, foștii legionari, am trăit o experiență inedită. I-am auzit pe băieții din celelalte grupe cum povesteau că înainte de acțiune, hoșii le spuneau care era rata estimată a pierderilor. Cică face parte din regulament să ni se spună în ce proporție crede comandantul că putem să dăm colțul... Tu n-ai făcut niciodată chestia asta cu noi, Mart... Făcu o pauză, după care întrebă: Noi ce cotă avem, Mart?

Mart pufni pe nasul care îi suna ca o trompetă și se uită la ceas:

– Peste zece minute, dacă e să ne bazăm pe Bainbridge, cele două B52-uri vor primi semnalele de ghidare radar. Să nu întârziem! Simms, Hector, Lennox și Frank, mergeți vizavi! Peste exact un sfert de oră declanșați atacul. Vreau ca gălbejiții să creadă că-i atacă un întreg batalion. Andy, Louis, Igor și Giuseppe trecem râul și intrăm în Pagodă... Te satisface răspunsul, Andy?

– Nu mi se pare că mi-ai răspuns...

– Voi face parte dintre cei care intră în gura lupului... Asta nu-ți spune nimic?

– Ba da! În fond, căpitanul e cel care părăsește ultimul corabia care se scufundă, nu-i așa?

Superfortăretele zburătoare

La ora 10.00, *Bizonul* receptă semnalul radar de direcționare. Toemai prinsese un post de radio militar de la Bangkok, care difuza muzică douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și asculta înnebunit în căști un tip care abia dacă ieșise pe piață de o lună, două. Pe tip îl chema Jimi Hendrix.

Bizonul bătu în microfon de câteva ori.

– Mergem la 315 grade băieți... Christo, ai verificat dozele?

– Amfetamină curată, *Bizonule!* Vietcongii or să intre într-o priză de nu-ți dai seama...

– Nici șmecherii de la Saigon nu-și dau seama.

Trase de manșă și puse aparatul pe direcția indicată. Un tip pe care nu-l văzuse în viața lui trimisese mesaje către trei destinații, două în Vietnamul de Sud și una în Thailanda. Acolo erau alți tipi de care *Bizonul* nu auzise nicicând – ei determinaseră, separat, care era direcția de unde se emisese mesaje, după care, un alt grup de deștepți, unii care purtau războiul din locuri extrem de adăpostite, se apucaseră de calcule și găsiseră cu o precizie de câteva zeci de metri amplasamentul primului tip de care n-auzise *Bizonul*.

Acum, ultimii îl puneau pe el pe un cap compas, și tot ei calculau la ce moment precis trebuia să deschidă sasurile bombelor.

Un covor de fusuri rotitoare va bascula afară din calele aparatului, astfel încât o arie de 800 pe 2 400 de picioare să fie făcută praf și pulbere. Dacă primul ins, cel care transmisese mesajele, nu era băiat deștept, va încasa bombe *Bizonului* drept în bot, dar asta nu era o chestie care să-l afecteze prea tare pe comandantul celor două superfortărețe. Cel mai mult îl interesa acum rifful lui Jimi ăla din căști – cum dracu’ de-i ieșeau distorsiunile alea?

Bizonul a decis că se va ocupa de asta după ce va termina misiunea. Avea la bază o chitară electrică pe care o câștigase acum patru luni de la un alt pilot, la pocher. Tipul murise după câteva misiuni, așa că nu mai era nici un pericol ca să-l mai provoace la vreo partidă și să-i ia chitara înapoi. Cât despre ăla din junglă – dracu-l pusesse să nu se înroleze la aviație, să poarte războiul din cabine presurizate, ascultând muzică nouă, de pe discuri care nu se răciseră încă?

Era avantajos să nu-ți cunoști camarazii de misiune, stabili *Bizonul*. Fiecare cu treaba lui, fiecare cu riscurile lui. Asta era. Avu chef să schimbe câteva vorbe cu Rick, pilotul aparatului din spate. Comută pe frecvența de lucru și-l auzi pe amicul său cum înjură.

– Ce dracu’ ai, Rick?

– M-a lăsat instalația de climatizare, fir-ar al dracului! Mi-e un frig de înnebunesc!

Bizonul s-a gândit că nu era nimic bizar în treaba asta. La 30 000 de picioare era totdeauna frig. Indiferent de anotimp.

– Păi, sparge-l pe Harry! El e electricul...

– Îl bag în mă-sa pe Harry! E beat mort. Da-l știi! Merge pe picioarele alea strâmbe ale lui de parcă ar fi la defilare și nu s-a prins nimeni. Acu’ dă din buze pe mai multe voci într-un colț...

– Dă-l dracu’ pe Harry! Ia prinde tu Bangkokul la radio și zi-mi ce părere ai de tipu’ care face chitara!

Dick „Allien“ Ugarte tocmai se întorcea dintr-o misiune de bombardare a nodului feroviar de la sud de Hanoi. Pierduse două aparate și îi venea să-și bage picioarele în toată lumea. Ce mai rămăsese din escadra de F-104 sau „bulumaci“, cum li se mai spunea, avea rezervoarele golite pe trei sferturi, dar benzina pe care o mai aveau îi va duce fără probleme până la Au Ngoc. Abia

astepta să lase aparatul pe mână mecanicilor din hangare și să se ducă să tragă o bere la bar. N-o să-i pese nici că ploaia transformase drumul de la dormitor la bar într-un șanț cu mâl, n-o să-i pese nici că teigheaua aia nenorocită era mereu udă sau că sergentul McCormick nu reparase nici acum acoperișul localului și că o să-i picure stropi în ceafă...

„Allien“ Ugarte încheia a 96-a ieșire. Mai avea încă patru și gata. Adio, Vietnam! Păcat de cei doi piloți doborâți. Dar nu fusese decât greșeala lor și a colonelului Butler. De ce naiba nu-i lăsase pe tipii ăia să se mai învârtă pe ici, pe colo înainte să-i trimită deasupra Hanoiului?

Vocea controlorului de zbor de la Au Ngoc îl plesni în plin, de parcă tipul ar fi avut ceva personal cu el și se gândea să-i perforeze timpanele. Dick habar n-avea de ce angajaseră ăștia din USAF un tip cu voce atât de ascutită ca a lui Spence pe post de controlor de zbor.

– Allien! Cum e vremea pe acolo?

– De căcat! Plouă. La Hanoi a fost o vreme mai civilizată, da' cum am trecut dincoace de Vinh, s-a pornit ploaia.

– Și aici e la fel... Tipul făcu o pauză și tuși de câteva ori. Dick cunoștea bine figura asta. Dacă controlorul de zbor s-ar fi aflat acum lângă el, l-ar fi băgat cu capul între coarnele manșei și s-ar fi apucat să facă loopinguri. Auzise că tipul avea rău de mișcare.

– Care e treaba? îl luă el tare.

– Treaba e că trebuie să te alimentezi în sectorul Da Nang. Balena face spume și ea... Credeau cu toții că facem pauză, așa, ca să ne acomodăm cu începutul musonului...

Controlorul ar mai fi vorbit, dar Dick i-o tăie scurt:

– Bun. Ne alimentăm la Da Nang. Ce facem după aia?

– După aia, mergeți frumușel – când spunea chestii din astea vocea tipului devenea mai acută decât a unei soprane de coloratură – în sectorul Nape, în Cambodgea. N-aveți cum să ratați locul... Uite, nici nu-ți dau coordonatele... O să fie acolo un foc de artificii de-o să se vadă până la Hanoi. Tu o să dai ture pe deasupra trecătorii până ce o să te contacteze unu' Simms. Simms ăsta e un radiotelegrafist și grupa lui se află acolo, în Cambodgea. Pe ei trebuie să-i salte o grupă de HH-uri de la Paravat. Or să te

contacteze și ăia după ce te alimentezi. Simms o să marcheze o arie de extracție. Tu o s-o luminezi și o să tragi în vietcongi...

– Ciocu' mic! urlă Dick. Unde-i colonelu'?

Din căști se auziră șoapte nervoase. Controlorul dori să mai adauge ceva:

– Colonelu' știa că...

– Dă-l încoa' și lasă difuzoru' mic! Apăsă pe butonul de fonie interavioane, astfel încât celălalt pilot să audă și el discuția. Ia faceți urechile mari, gagiilor! Berea din seara asta cică o s-o bem mai târziu decât ne gândisem.

Colonelul Butler oftă în microfon:

– De ce ești tu așa de al dracu', Allien?

– Eu? Eu sunt al dracu'? Aia de la Hanoi au tras în noi de parcă primiseră ordin să facă un Las Vegas aerian din proiectile și tu mă trimiți acum înapoi peste ei? De ce nu trimiți pe alții? Credeam că mai am doar patru ieșiri, fir-ar al dracului să fie! Acu' văd că tot cinci sunt, ca înainte să decolez!

– Allien! Acolo sunt cel puțin nouă „foci” și tu ești cel mai aproape de ei!

– Ce mă interesează pe mine „focile” tale? Cine dracu' le-a trimis în Cambodgea? Ce? Suntem în război cu Phnom Penh?

– Dick, las-o moartă, mă-auzi? Ești cel mai aproape de ei!

– Să mai aștepte puțin, până vin alții!

– Nu fi tâmpit! Te duci și-i scoți de unde sunt! O să primești coordonatele și te duci!

Allien scuipă pe podeaua carlingii.

– Mă duc doar dacă marchezi și misiunea asta ca ieșire...

– Ce dracu', Dick? Știi că regulamentul...

– Mă cac pe regulament! Am bombardat Hanoiul acum un sfert de oră și am pierdut două aparate care s-au azvârlit direct în fața tunurilor AA! Acum mă trimiți să fac o extragere din Cambodgea, o țară cu care n-am auzit să fim în război. Sunt sau nu sunt două misiuni deosebite?

Preț de câteva secunde, nu se mai auzi nimic. Dick îl și vedea pe șeful lui cum mesteca la chewing gum și făcea baloane ca un copil idiot – așa făcea mereu când îl apucau dracii. Apoi, îl auzi:

– Uite cum facem, Dick! Trec în registru două ieșiri dacă „focile” alea scapă de acolo...

– Îți bați joc de mine? *Noi* o să fim impecabili, ca de obicei... Dar știi eu ce imbecili or să fie pe elicoptere? Dacă ăia habar n-au cum se face o extragere?

– Dacă nu știi, îi înveți tu, deșteptule! Tu o să dirijezi operațiunea, fir-ai al naibii să fii, și dacă nu-mi scoți „focile“ alea de acolo cum știi tu mai bine, îți garantez că din secunda aia n-o să mai ai patru sau cinci ieșiri de efectuat, ci o *sută* patru! Pricepi? Și asta nu pentru că sunt dat dracului și așa vreau eu, ci pentru că „focile“ alea, pe care nu te interesează cine le-a trimis în Cambodgea, trebuie să dovedească că misiunile terestre sunt capabile să supleceze eficient ieșirile aeriene! Acum înțelegeți, idiotule?

Dick nu-l mai auzise niciodată pe colonel să vorbească așa. Era genul de individ care rezolva totul cu frumosul. Până la urmă, tot ajungeai să faci ce vroia el, iar Allien îl înfruntase numai și numai ca să arate că e un tip bătos și să aibă ce povesti la bar.

Tăcu mâlc, vreme de câteva clipe, apoi compilă tot ce dăduse pe gură bătrânul. Dracu' știe de-a ce se jucau ăia pe la Saigon!?

– În regulă! Fac volta, *domnule* colonel!

Lennox îi dusesese pe versantul opus al văii într-o viteză nebună. Pagoda părea mută; nu era iluminată absolut deloc, iar posturile de gardă, ocupate cu aceleași santinele care șopteau periodic, nu simțiseră nimic. Câinii de la ferma improvizată lătrară de câteva ori, dar Lennox își retrase oamenii într-o parte.

– Asta e direcția, le indică el cu mâna în neantul negru. Acum, rămâne ca tipii din avioanele mari să țintească bine. Ce părere ai, Simms?

Negrul căseă. Și, ca și cum ar fi vrut să le arate că ce făcea el era deasupra oricărei bănuieli, deschise aparatul de radio și îl închise de patru ori la rând. Apoi, trecu pe recepție. Din căști se auzi o suită de clicuri fine. Hector se târî până la câțiva iarzi de cărarea ce unea Pagoda de Boulevard. Amplasă câteva mine Claymore în apropierea drumului, apoi meșteri ceva la sistemul de declanșare a focului.

Frank deschise rucsacul și scoase toate grenadele dinăuntru. Înainte să se despartă de Mart, hotărâseră să abandoneze două LB-uri și Frank să ia jumătate din grenadele celor care aveau să

între în labirint. Acum, le puse în două grămezi. Pe unele le legă între ele, iar pe celelalte le prepară după o rețetă proprie. Scotcai cuiul, după care fixai mânerul cu leucoplast. Pe vreme umedă, schema nu dădea niciodată greș. Apa sfârșea prin a dizolva lipiciul leucoplastului în câteva minute, după care grenada exploda. Toată șmecheria era să fi făcut suficient de multe probe cu leucoplast, ca să-ți dai seama cam cât de mult putea ține lipiciul.

Se uită la ceas. La ora asta, Mart trebuia să fi atins, pe sub apa învolburată a râului, intrarea subacvatică a Pagodei.

– Lennox! șopti Frank. Începem!

– Imediat... Simms! Ești gata cu mortierul ăla?

M60 începu să bubuie către vârful Pagodei, Hector lansă o rachetă înspre bateria de artilerie, iar Simms trase rafale scurte către fermă, stârnind un vacarm infernal printre Hmongi și animale. Dinspre baterie se auziră strigăte nervoase, iar unul dintre tunurile AA de calibru mic începu să plesnească în cadență rapidă, retezând crengile unor palmieri.

Frank azvârli pachetele de grenade către baterie, după care lansă grenadele lipite cu leucoplast. Santinelele își reveniseră deja și, ca întotdeauna, se mișcau extrem de eficient. Momentan nu trăgeau, așteptând să vadă precis care erau sursele de foc, evitând totodată să fie reperați.

A fost momentul în care Hector a declanșat minele Claymore amplasate lângă drum. Schije și cuiele au plesnit peretele de calcar al Pagodei, împroșcând bateria din lateral. Simms a tras un foc de mortier, după care, la un semn al lui Frank, s-au retras cu toții în adâncul pădurii, trăgând foc cu foc.

Tunul AA de calibru mic încetase să tragă. S-a lăsat liniștea preț de câteva clipe, după care grenadele preparate de Frank au început să bubuie în spatele santinelor. Hector lansă o nouă rachetă, iluminând vârful Pagodei.

A fost ca un semnal. Vietcongiții au început să tragă din toate gurile de foc disponibile, silind „focile“ să se lipească de solul umed. Tunul AA reîncepuse să tragă.

– Prea scurt! comentă Hector și declanșă restul minelor Claymore. Snopul de schije venind din lateral opri pentru scurt timp focul vietnamezilor. Urmară iar câteva secunde de pauză, după care explodară alte câteva grenade preparate de Frank.

Simms o tuă la fugă către dreapta, îndepărtându-se de platforma de pământ de la intrarea în Pagodă.

Lennox îl acoperi cu o salvă scurtă de M60 care nu făcu nici o victimă printre vietcongi, dar avu meritul că stârni animalele din fermă. Se răspândiră imediat cu toții; vietnamezii se porniseră iar să tragă, iar tunul culeă la pământ manghierul de care se sprijinise Lennox când trăsese. Apoi se auzi plesnetul sec al mortarului lui Simms. Din celălalt capăt al rândului lor, Hector trase o rachetă roșie către bateria de artilerie, iar Lennox apucă să lanseze o rafală către vârful Pagodei, brusc iluminată de traiectoria strălucitoare.

Vietnamezii au răspuns, oarecum debusolați, trăgând la întâmplare. Hector ridică din umeri și suflă:

– De acum, n-or să mai tragă! Or să trimită oameni să vadă ce se întâmplă.

Frank se uită la ceas.

– Păi, începui el, n-ar fi rău. Ar cam trebui să ne trezim cu bebelușii care coboară din văzduh.

Se lăsă iarăși liniștea. Ecourile focurilor de armă se estompară, făcând loc șiroitului persistent al ploii. Băieții spuneau tot timpul că pentru vietnamezi nimic nu poate fi mai cumplit decât bombardamentul unei escadre de B52. Totul începe cu zgomotele uzuale: conversații, coteodăcitul găinilor, tăiatul lemnului, sau joaca copiilor. Apoi, totul era întrerupt de un șir de zgomote prelungi, asemănătoare unor cearșafuri uscate sfâșiate brusc. Era momentul în care se făcea liniște deplină, în care toată lumea intra în așteptare, nedumerită: animalele chiar încremeneau, ca și cum ar fi presimțit un cataclism teluric.

Apoi începeau exploziile. Deflagrații asurzitoare, gheizere de pământ amestecat cu nisip, copaci smulși din rădăcină, acoperișuri spulberate, bârne de lemn frânte, pereți pulverizați în fragmente incandescente, oameni sfărtecați. De acum, o luau cu toții la fugă care încotro și începea loteria. Cine scăpa de primul covor de bombe alerga la întâmplare și, dacă avea norocul să scape și de a doua descărcare de bombe, avea răgazul să se gândească ce are de făcut ca să scape de următorul covor de proiectile. Regula era ca cea de-a treia descărcare să se afle în prelungirea primelor două. Dacă primele două nu te ucideau sau nu-ți

pisau mintea în asemenea hal, încât să nu mai știi ce aveau de făcut. Tot ce-ți rămânea de ales era să alergi din calea bombelor care nu întârziiau niciodată să cadă...

Vietnamezii ieșii din Pagodă se răspândiseră deja prin pădure, iar ordinele strigate de undeva din spate, de la adăpost, îi îndemneau să scotocească printre pâleurile palmierilor subțiri. Frank se mai uită o dată la ceas și-i făcu semn lui Lennox, care fluiera de două ori, scurt, ca un cocoșel de munte, și se afundă în pădure, către gropile săpate din timp de Anh și Dak Pak, dincolo de creasta împădurită.

În acel moment se auziră primele zgomote prelungi, aidoma unor cearșafuri sfâșiate.

Mart se repezi printre rădăcinile aduse de curent chiar în momentul în care se auziră primele focuri în spatele Pagodei. Când prima rachetă trasă de Hector lăasă o dără sângerie pe cer, apucaseră deja să se cufunde cu toții în volbura râului. Se lăsară duși de curent către peretele vertical al Pagodei ce se cufunda în apele murdare.

– Imersie! ordonă Mart, fără să-și mai ia nici un fel de precauție. Vacarmul care se auzea din cealaltă parte era infernal; santinelele de pe vârful Pagodei erau, în mod sigur, ocupate cu alte chestii.

– E curentul prea puternic! se auzi voca lui Louis. Ne trebuie un punct fix!

– Riscăm o lanternă? întrebă Igor.

Rafalele se auzeau din ce în ce mai puternic. Mart se strădui să privească de-o parte și de alta; i se păru că distinge o umbră fixă undeva în amonte, la aproximativ douăzeci de picioare.

– Asigur! anunță el și azvârli gheara de piscică. Se auzi zgomotul unei izbituri în lemn. Mart trase de coardă, gheara alunecă printre crengi, apoi se prinse de o scorbură.

– Punct fix! murmură el și agăță LB-ul dezumflat, care se mănă cu un cartof mare, plutitor, vopsit în culori de camuflaj. Găsești intrarea aia, Louis?

Saint Tropez se scufundă în curent ca un marsuin. O nouă rachetă brăzdă cerul ploios cu o dără luminoasă, iar câteva mine Claymore plesniră la rând. Mart înregistră, detașat, strigătele unor

răniți. Andreas se agățase de LB și meșterea ceva la încărcăturile de plastic. Chiar atunci, cablul cedă și LB-ul dispăru, dus de curent în aval, iar cei patru începură să înoate nebunește în contracurent: Giuseppe reuși să azvârle și el o gheară de piscică înspre rădăcinile aglomerate.

– Să prindă cineva LB-ul ăla! strigă Igor. Or să-l vadă viet-congii!

– Nu se uită nici dracu' încoa'! lansă Giuseppe. Dă-o-n mă-sa de barcă! Vezi mai bine de Louis! Se amarasă de LB! Unde-i Andreas?

– Aici! Mi-am dat drumul imediat! Vedeți de Saint Tropez!

Igor plonjă în apele zgomotoase în timp ce Mart fixa cel de-al doilea LB cu încă o coardă. De sus începuseră să se audă deja bufniturile repetate ale unui tun AA.

– Se încinge! spuse Giuseppe.

– Se încinge al dracu'! comentă și Andreas și le făcu semn către pădurea prin care șerpuia Bulevardul. Luminile îndepărtate ale unor lanterne jucau printre copaci: părea să fie cel puțin un pluton care alerga în ajutorul celor de la Pagodă.

– Louis s-a desprins la timp! apăru deodată Igor din apă. Umblă după intrarea aia nenorocită!

Focurile încetaseră. Acum se uitau cu toții către razele lanternelor ce se apropiau prin pădure.

– O să-i prindă din două părți! gândi Giuseppe cu voce tare.

– N-apucă! clătină Mart din cap, uitându-se la ceas. Trebuie să pice și flotila aia din moment în moment!

– În mă-sa! Oare au pus ăia la Saigon totul cap la cap?

– Acum nu mai are nici o importanță, zise Andreas. Suntem pe țevă.

Focul de dincolo de Pagodă se reluă, cu intensitate sporită. Brusc, Louis își făcu apariția dintre două stânci lunecoase, spălate de două pături de apă măloasă.

– Am găsit intrarea! Am marcat drumul cu o coardă!

– Fixează-o la LB! ordonă Mart și dădu să se scufunde. Chiar atunci, un reflector iluminează apele râului și o multitudine de jerbe minuscule perforară curentul.

– Se duce dracului toată jucăria! scrâșni Andreas.

– În nici un caz! suflă Mart. Imersiune! mai zise el înainte să-i facă atenți la zgomotul care se auzea de undeva din înalt, suprapus peste sfârâitul sacadat al ploii.

Bizonul încerca să țină ritmul la o piesă cu Alvin Lee. I se părea o chestie imposibilă. Oricum, în ce-l privea, n-o să fie niciodată în stare să facă ce făcea Alvin. Mai denfult, își imaginase că Alvin e înregistrat cu o anumită viteză și că la redare, e dat mai repede. Avusese timp însă să-l audă live și se convinsese: pur și simplu, tipul era extrem de rapid cu chitara.

– La fel cum sunt și eu când am probleme la manșă, se consolase el.

– Îl auzi, *Bizonule*? întrebă pe Ionia interavioane Rick.

– Îl aud, fir-ar el să fie! Harry s-a trezit?

– Harry? Mă întreb dacă e doar beat! Prea e cui, pricepi? S-a dus cu tipa aia birmaneză la Saigon și cred că au băgat în ei și ceva zăpadă....

Făcu o pauză. În căști, se auzeau ordinele date de la bază. Băieții deștepți din adăposturile de la Saigon programaseră totul, dar li se părea că războiul n-ar mai avea sens dacă îi lăsau de capul lor pe piloți să zboare spre ținte și pe bombardieri să supravegheze sasurile cu doze care oricum se deschideau conform programării. Practic, tipii de la Saigon ar fi putut să pună de una mică după ce lansau fasciculul radar și dădeau coordonatele locului și ale momentului în care trebuia să se deschidă calele cu bombe.

Practic, ar fi putut cu toții să treacă dispozitivele pe automat și să-și vadă fiecare de treabă. *Bizonul* putea să asculte muzică sau să comenteze meciurile de fotbal cu Rick. Harry, când era treaz, discuta cu Edwards, bombardierul *Bizonului*, și își rotunjeau veniturile punând la cale afaceri noi. Tipii de la Saigon răsfoiau reviste pornografice clandestine chiar și în Japonia, ceea ce era cu adevărat ceva foarte tare...

Numai că aveau poftă să fie siguri că iau parte la război. Auziseră și văzuseră în filme documentare ce însemna un covor de napalm sau de „amfetamine“, cum le zicea Christo. Erau lucruri tare îndepărtate însă. Extrem de îndepărtate.

– *Bizonule!* se auzi vocea liniștită a unei controloare de trafic de la Saigon. Verifică ceasurile, te rog. Peste zece secunde ai lansare!

O singură privire furată cu coada ochiului. Cum se numea locul ăla de dedesubt? Nape, pareă. Eh, peste zece secunde plus 30 000 de picioare cădere liberă, Nape o să fie un infern.

– Sunt un grafic, iubito! Tot nu mi-ai spus... N-ai vrea să ne întâlnim odată la *Villa Hautbois*, la Saigon?

– Cinci secunde, *Bizonule!*

– Cinci secunde, frumoaso! Spune măcar dacă ești blondă sau brunetă!

– *Go!* se auzi vocea ei calmă și languroasă, de parcă ar fi ordonat unei salve de spermatozoizi să se descarce acolo unde le era locul de drept.

– Asta e! *Go!* aprobă Christo. De câte ori e tipa asta la turnul de control, am senzația că vietnamezii se simt minunat când încasează dozele!

– Zi, frumoaso! Blondă? mai încercă *Bizonul*.

Nu-i răspunse. Intrase în frecvența lui Rick, care se afla în spatele *Bizonului*. Conform calculelor, covorul lui de bombe trebuia să întârzie numai cu puțin și să nu se încalcece cu al *Bizonului*. Sex auditiv intra bombam, se lăudase Harry odată cu latina învățată la școală, la Boston.

Habar n-aveau nici unul că tipa avea 43 de ani, că era grasă ca un dovleac și că de fiecare dată după încheierea misiunilor se ducea acasă unde o aștepta servitoarea ei vietnameză în așternuturi apretate și mirosind a flori de portocale.

Oricum ar fi fost, luau parte la un război minunat. Mai ales pe timp de muson. Nici un tun AA nu bătea până la ei. Niciodată.

– Avem spoturile lor pe radar, spuse Sh'en. Choi spune că trebuie să fie o operație de anvergură. Cel puțin un detașament atacă dinspre munte. Iar cele două B52-uri vor trece chiar pe deasupra noastră. Nu există nici un obiectiv pe direcția asta în afara noastră.

– Și? se interesă Greierele.

– Eu zic să lansăm un snop de rachete. Am făcut împreună probele în tunurile de 52. Am tras cu ele. Pareă poți să știi?

Greierile rămase pe gânduri. Făcu niște calcule. Producția lor aici era chiar infimă. Până acum, nu reușiseră să rezolve decât problema unei linii de montaj coerente, care se tot strica. Iar Marele Stat-Major de la Hanoi trebuia să importe pe mai departe SA 7 de la Habarovsk.

– Ce temperatură avem afară?

– Optsprezece grade, răspunse Sh'en. Dar la 10 000 de metri înălțime, motoarele B52-urilor sunt singura sursă de căldură.

Greierile dădu din cap. Teoretic, n-avea motive să nu lanseze câteva rachete.

– Bine! Le lansăm. Făcu o pauză și o opri pe Sh'en, care ieșea din încăperea lui. Urc și eu imediat la compartimentul radar.

– Perfect! Înflori ca într-un surâs și ieși.

Greierile își strânse buzele într-un fel de zâmbet politicos. Apoi se așază pe scaun și se uită la ceas. Diferența de fus orar între Nape și Habarovsk era de șase ore. Acasă era încă seară. Ce naiba făcea Natașa la ora asta? Probabil că stătea întinsă în pat și citea. Medicul îi prescriesese să se odihnească. Poate că din cauza faptului că el era departe, ea devenise foarte nervoasă și avusese probleme cu sarcina. Cel puțin, așa îi scrisese în ultima scrisoare, datată 12 august. Mda. Nu mai era mult și va trebui să se pregătească de naștere.

Vladimir spera din tot sufletul ca scrisoarea aceea, în care ea îi va spune că a născut, să facă mai puțin timp. Poate că secretarii de partid sau șmecherii de la KGB vor fi mai expeditivi.

Și dacă nu vor fi? Dacă Natașa va avea probleme? Atunci, Greierile era sigur, ei vor acoperi cu cerneală neagră rândurile în care ea îi va descrie ce se va fi petrecut cu...

Se decise să abandoneze șirul acestor gânduri. Ar fi putut să scrie o scrisoare acasă acum. Mda, mai bine să-i scrie Natașei o scrisoare. Oricum, nu era artilerist și n-avea ce să-i învețe pe tipii de la compartimentul radar. Ei vor orienta gurile de foc și vor alege momentul optim al lansării rachetelor. Iar dacă se întâmpla ceva, nu vor întârzia să-i dea telefon să-l anunțe.

Se decise să rămână în cameră, așa că puse mâna pe receptor și formă numărul de interior de la compartimentul radar.

– Ai *balena* la 2 mile în fața ta, la un azimut de... începu controlorul de zbor de la Au Ngoc.

– Îi văd luminile, Spence, așa că mai taci din gură. Nu e o balenă... e o vacă babană, tocma' bună de mulș de un idiot ca mine. M-ați dus cu preșu', și tu, și colonclu'.

Trase de manșă și puse botul „bulumacului” pe luminile de poziție ale avionului-mamă. Meserie bună! Te ridicai în aer și făceai cercuri într-o arie prestabilită, departe de antiaeriană. Allien se gândi însă imediat că n-ar fi fost în stare de așa ceva. Probabil că a trece de pe un „bulumac” de vânătoare-bombardament pe o balenă din asta semăna cu a trece din forțele operative ale poliției pe post de tip care dirija circulația prin intersecții. Taică-său fusese polițist la San Francisco și pățise chestia asta. Împușcase un coleg, din greșală, în timpul unei misiuni. Tot restul vieții, dirijase circulația în intersecția dintre El Paso și Venables.

– Dick Allien? se auzi o voce în căști. Slavă Domnului! Nu era castratul ăla de Spence!

– Eu sunt! Tu pilotezi vaca aia?

– Îhî! Vii în coada mea la 27 000 de picioare și după aia mă așculți frumușel, în regulă?

– În regulă!

Dick luă altitudine. Cât naiba o să le ia să facă plinul? Erau doi „bulumaci”, deci probabil două ture. Cam zece minute. Allien se uită la ceasul din bord și se strâmbă. Zece minute erau prea mult. Comută pe fonia interavioane.

– O să mă adap eu primul! Vreau să băgăm cărbuni! Suntem în întârziere deja. Dacă e să mă iau după idiotul de Spence, în zece minute or să înceapă ăia din B52 să piseze locul. 'Nțeles?

– O.K., Allien! Ia-o-n bot! îi strigă Wilbur, partenerul de dreapta.

Bun. Ajunsese plafonul de 27 000 de picioare și avea în fața botului luminile din coada balenei.

– Îți văd curul, balenă!

– Vrei să-l pupi, Allien? Dick lansă un *mmm* excitat în microfon, iar pilotul de pe avionul-rezervor strigă: Vino după mine, dacă mă plăci!

Amorsă imediat coborârea oblică, ce părea mai degrabă un semipicaj. Diferența de greutate și de putere făcea ca o alimentare rapidă să nu poată avea loc decât în coborâre, astfel încât uriașul avion-rezervor să aibă posibilitatea să se mențină în fața „bulumacului“.

Dick aprinse luminile din bot, iar din coada balenei se ivi pâlnia din sârmă lucioasă a furtunului de cuplare.

– Mă vezi, Allien?

– Te văd perfect!

Pâlnia se apropia de botul lui, trepidând în vârtoarea curenților de aer. Dick simți cum „bulumacul“ avea tendința să se cam grăbească și săltă flapsurile.

– Ce dracu' faci, Allien? Tremuri ca naiba! se auzi o nouă voce, unduioasă și gravă, în același timp. Un negru. Tipul care făcea alimentarea era un negru. Lui Dick îi plăcea să-și imagineze câte ceva despre tipii cu care vorbea în misiune. N-apura să-i vadă în carne și oase decât foarte rar. I se părea însă o chestie haioasă să-și inventeze o galerie de camarazi la care să se poată gândi atunci când îl apuca plictisul în timpul zborului de întoarcere din misiuni.

Pe asta nu-l cunoștea, dar era un maestru. Pâlnia se fixase deja pe gura de primire și primii galoni zburau deja prin furtun în rezervoarele sale. Reflex, controlă altimetrul. 18 000 de picioare. Era bine. Oare negrul ăsta era din sud sau era de la Chicago?

Ce importanță avea? Dick mai trebuia să efectueze patru ieșiri, în cel mai rău caz. Doar trei, dacă scotea „focile“ alea din căcat. Putea să-l ignore pe tipul ăsta care îl încărca.

Pe la 8 000 de picioare, tipul îl anunță că terminase treaba și decuplă furtunul, care se prăvăli în gol. Dick trase de manșă și apucă să vadă redresarea lentă a balenei, undeva dedesubt, în stânga lui. Luminile de poziție ale avionului-pompă de benzină se suprapuneau peste pâlpăirile îndepărtate ale portului Da Nang.

Puteai să-ți pui mâinile la urechi că tot nu ajuta la nimic. Pe deasupra adăposturilor săpate de cei doi Hmongi zburau fragmente

de palmieri pulverizate și așchii de piatră. Suflul culca iarba la pământ, dar nimic nu se compara cu zgomotul.

Hector răcni la un moment dat, încercând să se facă auzit de Frank; i se păruse, că undeva în dreapta lor vede umbra unui vietcong care se strecura printre copaci.

Pe un asemenea potop apocaliptic însă, nici chiar un vietcong dement nu se gândea că ar putea să se strecoare pe undeva. Dar cine încasase asemenea bombardamente zicea că sub „doze“ aveai tot soiul de vedenii bizare.

Sinims rămăsese stană de piatră, cu capul ascuns între mâini. Încerca să-și alunge din minte gândul care îl urmărea de câteva secunde, din ce în ce mai insistent: ia-o la fugă, ia-o la fugă! Se întreba dacă emisese suficient de multă vreme și dacă ăia de la Saigon efectuaseră calculele corect.

Erau aceleași gânduri care, fragmentar, îi treceau și lui Frank prin cap. El găsisese însă un remediu care îl ținea pe loc: își repeta că o creastă e cel mai vizibil lucru pe un radar și că, din cauza asta, piloții nu o vor depăși.

Pământul umed părea că intră și el în vibrație, iar marginile gropilor săpate de Hmongi se surpară brusc. La un moment dat, un șarpe se strecură ca un fulger negru peste picioarele lui Lennox, dar acesta nici nu-l luă în seamă. Una dintre explozii le depăși însă pe toate celelalte în intensitate, fiind imediat urmată de un vacarm de fiare îndoite și de o rafală de plesnete ce păreau să cuprindă întreaga pantă a muntelui. Se făcu lumină ca ziua și un zid de flăcări se ridică chiar de lângă peretele Pagodei.

– Trag! Vietcongi trag! răcni Lennox, uluit, dar nu-l auzi nimeni.

Un șir de rachete țâșni cumva oblic, către nord-vest, lăsând dăre ca o beteală strălucitoare în urma lor.

Apoi, infernul exploziilor reîncepu și, de data asta, își băgară cu toții capul între umeri, convinși fiind că n-aveau cum să scape cu viață din iadul pe care îl declanșaseră chiar ei.

În Pagodă

Louis fixă una dintre încărcăturile detonante pe sasul dreptunghiular din metal care bloca intrarea în labirintul inferior. Zgâlțâiturile bombardamentului se transmiteau până la ei sub forma unor vibrații ce agitau curentul râului, făcând să se cutremure discret pereții Pagodei.

În fundal, un zgomot surd. Din când în când, auzeau plesnetul unor obiecte grele care bufneau pe suprafața râului, căzând de la înălțime.

Louis se trase într-o parte, iar ceilalți patru se lipiră de perețele Pagodei, în amonte.

Explozia lor aproape că nici nu se auzi – o simțiră doar ca pe o vibrație mult mai apropiată și încesară din apă o undă de șoc suplimentară. Urmă o zguduială cumplită care îi lăcură să scape din mână cablul de care se țineau, iar un obiect uriaș izbi apa prăvălindu-se din înalt și se rostogoli pe lângă ei gata-gata să-i atingă.

Nu mai aveau timp de pierdut. Se traseră spre intrare și simțiră curentul care îi aspira pe culoarul inundat. Știau că galeria avansa orizontal cam patruzeci de iarzi, după care făcea un cot în jos, la patruzeci și cinci de grade, pentru a capta un puțin de apă, după care urca iarăși, ceva mai sus decât nivelul inițial, ajungând într-un salon circular din care se deschideau alte câteva culoare.

Numai unul dintre ele era prevăzut cu coridoare secundare ce se închideau în fund de sac – încăperile pe care trebuia să le scotocească.

Înotară, ajutați de apa care continua să intre în labirint, izbindu-se de pereții apropiați. Tuburile cu oxigen ale lui Mart se agătară într-un ieșind, iar gazul țâșni afară într-un jet lucind argintiu în bătaia lanternelor. Saint Tropez era cel mai aproape de el și se repezi să-i desfacă harnașamentul, când se simți apucat de picior.

Era Igor care lumina în urmă, către ușa de metal desprinsă pe jumătate din canaturile de oțel. Un trunchi de copac se prinsese în ea ca o pană și zvâcnea, bătut de curent, amenințând să desfacă totul și să fie absorbit către ei.

Louis scoase cuțitul și tăie curelele ce rețineau rezervoarele de oxigen ale lui Mart, apoi își continuă avansarea. Coborâră de-a lungul cotului, lovind cu spatele de tavanul galeriei când, o nouă zgâlțâitură îi făcu să vibreze. Se auzi un zăngănit metalic în urma lor, iar Igor, care lumina în urmă, văzu poarta de metal înțepenindu-se în cotul galeriei. Încă o bufnitură îi izbi de pereți, iar tavanul de piatră se surpă, aidoma unei jerbe filmate cu încetinitorul, blocându-i chiar în dreptul puțului captat.

Andreas își scoase muștiucul tuburilor de la gură și îl înfipse între buzele lui Mart care trase cu nesaț oxigenul în piept. Saint Tropez scoase lopata fixată în spate, la centură, și o repezi în pietroaiele adunate în mijlocul galeriei. Simți apropierea unei umbre și se feri în ultimul moment: Igor scăpase din mână unul dintre LB-uri care, dus de curent, plesni grămada de pietre. Andreas se repezi și el cu lopata în holovăniș, dar Louis elătină din cap. Nu vor reuși să treacă de baraj.

Bubuitura care urmă se auzi de parcă în craniul fiecăruia cineva ar fi detonat un baston de dinamită, iar culoarul se blocă de tot. Andreas luă tuburile de oxigen de la gura lui Mart, azvârli lopata la o parte și plantă două încărcături cu plastic printre pietrele căzute în galerie. Se traseră cu toții în spate, iar Andy declanșă explozia.

Apa din galerie se umplu de praf, iar razele lanternelor păzură să înoate într-o ceață alburie preț de câteva clipe, până ce se stârni un vârtej, aspirându-i o dată cu mărul. Pietrele se dislo-

caseră în sfârșit, iar ei începură să urce până ce culoarul deveni iarăși orizontal.

Înotară și, la un moment dat, lanternele iluminară o încăpere mare. Andy le făcu semn în sus: se vedea suprafața apei.

– Isuse! exclamă Giuseppe când scoase capul din apă. Credeam că nu mai ajungem.

– N-am ajuns încă nicăieri, se strâmbă Mart și pufni, privind de jur-împrejur în căutarea galeriei care ducea către încăperi. Nici nu mai știu cum dracu' vine toată chestia asta...

Louis întinse mâna către o alveolă ce ieșea din apă pe jumătate. Zgomotul unui nou șir de explozii se rostogoli prin grosimea pereților de piatră, obligându-i să răcenească ca să se audă între ei.

– Louis! Ești point man! stabili Mart. Se întoarse spre Igor și-i arătă LB-ul. Îl desfaci! Avem de mers o grămadă prin culoarul ăsta și o să ne fie mai ușor cu barca!

Igor se execută, în timp ce Louis se apropia de alveolă, iluminând-o.

Și în acel moment, vacarmul încetă brusc, ca și cum cineva le-ar fi vârât tututror dopuri de ceară în urechi. Mai simțeau doar cum le pulsează timpanele. Abia când au pornit prin galerie, au început să audă din nou clipocitul apei care șiroia.

Vladimir se opri din scris după primele explozii. Câteva clipe, privi la lampa din tavan care se clătina ușor ca în timpul unui cutremur. Prinsese așa ceva la Tașkent, cu un an în urmă. Niciodată nu fusese la fel de înfricoșat ca atunci. Era la o masă festivă, cu întregul comandament militar al regiunii și primul lucru pe care îl făcuse fusese să se ridice în picioare.

Când apucă să înregistreze ce făceau ceilalți – reflex, unii ofițeri se aruncaseră sub masă, în timp ce alții se uitau înfricoșați în căutarea unui adăpost, iar alții o luaseră la fugă, pur și simplu – Vladimir decisesese să rămână pe loc. Oricum, n-avea cum să părăsească clădirea și n-ar fi vrut să fie văzut cumva de cineva cum o ia la fugă.

Așteptase încheierea cutremurului neclintit, ca și cum s-ar fi aflat pe o pereche de schiuri ce-l duceau singure pe o pantă extrem de accidentată.

Lampa din tavan se stinse, iar de undeva din profunzimile Pagodei se auzi un bufnet surd, urmat de zgomotul unui șuvoi de apă. Vladimir se îndreptă către telefon și blestemă în gând ideea pe care o avusese să se lase de fumat. N-avea nici un fel de brichetă la el, așa că avu nevoie de câteva secunde bune până ce reuși să formeze, pe pipăite, numărul lui Choi.

Nu-i răspunse nimeni.

Exploziile se auzeau din ce în ce mai puternic, clătînând pereții, iar Vladimir simți un șuvoi de nisip cum i se scurge pe păr. Începu să tușească și se apropie de ușă, când auzi vocile unor militari ce alergau pe culoar. Unul dintre ei intră în cameră și-l luminează cu lanterna.

– *Ta-variști. paik-diom-mu!*

N-a fost nevoie să zică de două ori. Greierele ieși pe culoar, înconjurat de vietnamezii ăia micuți. Se întreabă dacă Sh'en reușise să lanseze rachetele alea, fir-ar ale naibii să fie! Galeria se clătina, iar zgomotul devenise asurzitor.

O luară la fugă pe culoarul care începuse să se umple cu apă. Luminile de avarie de la colțurile galeriei pâlpâiau slab, iar un șir de explozii le făcu să se stingă de tot.

Scârbele! îi trecu lui Vladimir prin cap. B52 însemna zbor la 10 000 de metri înălțime. În URSS, pilotul trebuia să se gândească extrem de atent dacă efectua o astfel de ieșire. În definitiv, avioane spion U2 fuseseră doborâte cu rachete la înălțimi mult mai mari. Aici însă, piloții de pe B52 efecteau un simplu galop de sănătate.

Lui Vladimir i se ureă sângele la cap când văzu cum unul dintre pereți se surpă. O bubuitură făcu să tresară solul sub picioarele lor, iar vietcongii se retraseră instinctiv când un jet de apă tâșni dintr-unul din pereții laterali. Iar zgomotele care urmau le-au dat tuturor senzația ca Pagoda se dezghioacă.

– De ce nu trag și ai noștri? De ce nu trag odată? serâșni Vladimir și regretă că nu urcase mai devreme în sala radarelor.

Nu pentru că i-ar fi fost frică. Dar ar fi vrut să riposteze cumva și să se asigure că măcar *un* B52 cade după tot ce li se întâmpla aici, jos.

– Nu are ce să se întâmple, tovarășe colonel! explică Sh'en, răcnind, ca să se poată auzi în vacarmul din sala radarelor. Nu e decât o problemă de câteva secunde. Și nu ne costă nimic.

Choi se uită către Miah. Ea îi făcu semn că aprobă. Stabiliseră tacit un cod de semnale prin care se consultau când erau și ceilalți de față. Deși comuniștii de la Hanoi se lăudau că luptă pentru emanciparea femeilor, pe care le „promovau” pasămite în posturi de răspundere, situația de pe teren era întotdeauna diferită față de ce prevedeau documentele de partid. De când se știau vietnamezii, femeile avuseseră un teritoriu specific în care acționau. În nici un caz, nu erau chemate să ia decizii.

– Bine. Sh'en! stabili Choi. Dă-i drumul!

Sh'en ridică telefonul și formă numărul de la bateria de artilerie.

– Dați-i drumul! Se răsuci către operatorii radar: Cei de sus ne cer coordonatele.

Sergentul din fața ecranului verde dădu scurt din cap. Acum trei luni, când primise, din partea comitetului regional de partid Hanoi, hârtia prin care era solicitat să ia parte la lupta împotriva invadatorului, sergentul în rezervă Van Ngung se frecase la ochi și stătuse în cumpănă dacă să se ducă sau nu la biroul local al Viet Congului. Poate că cineva își bătea joc de el. Sau poate că cineva se juca cu el. Fusesse considerat totdeauna drept o persoană nesigură de reprezentanții locali *Lao Dong* și fusesse îndepărtat din sala de studiu, trimis la reeducare. *Lao Dong* avea o grămadă de specialiști în radare, mult mai siguri decât el.

Nu era așa. Sau, cel puțin, nu așa considerase colonelul rus care aterizase la Hanoi.

– Peste zece secunde, la 283 de grade, sub un unghi de 65 de grade!

Sh'en transmise coordonatele.

– Au zis că așteaptă.

– Fac foarte bine că așteaptă! zise Van și se chiorî în ecran. Choi se apropie și privi și el peste umărul sergentului. De la bun început îl enervaseră ramele ochelarilor lui Van. Erau înguste și lucioase, așa cum mai văzuse Choi doar la un locotenent francez cu care obișnuia să iasă fosta lui logodnică.

Un șir de bubuituri îi făcu pe toți să se clatine, iar luminile pâlpăiră; ecranul păru că se stinge, culoarea virându-i treptat către verde-închis.

– Doamne! Nu acum! scrâșni Van.

– Întreabă de sus cât mai așteaptă. Au pus gurile de foc la 283 de grade sub un unghi de 65 de grade, spuse Sh'en.

– Să aștepte! ridică Van glasul, în timp ce cu un creion cerat trase o linie îngustă pe ecran. Spoturile luminoase se apropiau treptat de ea. Lui Van îi trecu prin cap că rachetele SA vor zbura orbește până ce vor trece de plafonul jos de nori, plasat între 300 și 800 de metri, că-și vor continua traiectoria fără să fie activate preț de încă 6-7 000 de metri, după care vor înregistra dâra de căldură a B52-urilor.

– Acum! zise el calm, când primul spot atinse urma făcută cu creionul de ceară.

Sh'en retransmise semnalul, iar sala radarelor se zgâlțâi instantaneu în câteva sacade profunde. Abia atunci, Choi își dădu seama că din încăpere lipsea colonelul Berzin.

– Hei! se uită el la Miah. Nu trebuia să fie și Greierele aici?

Bizonul se simțea mai ușor cu patru tone și jumătate – cel puțin așa îi plăcea să spună de câte ori ieșea în oraș și povestea cum decurseseră misiunile sale. Îi mai plăcea să spună că totul mergea atât de uns, încât obișnuia să-și facă unghiile în timp ce bombardierul descărea dozele – de fapt, sugera *Bizonul*, războiul era o chestie care lui personal i se întâmpla printre altele. Un fel de accident care revenea periodic în existența lui, împiedicându-l să-și petreacă tot timpul prin barurile din Saigon, sau în permisiile mai lungi în care dădea fuga până la Bangkok sau Singapore.

Realitatea era însă că, în tot timpul cât Christo deschidea calele, conform indicațiilor primite de la șmecherii ăia inteligenți care calculau pe sub pământ pe undeva, naiba știe unde, bruse.

Bizonul începea să transpire, urechile începeau să-i înregistreze totul, iar capul i se umplea de datele pe care și le transmiteau ca pe niște răvașe grăbite Christo și deșteptii ăia de la distanță.

Se mai lăuda că lasă tot timpul să meargă muzica. Așa făcuse și acum. Dar nu mai era în stare să spună unde anume rămăsese cu ascultatul, ba, vreme de câteva secunde după ce Christo îl anunța că terminaseră, nici n-o mai auzea. Revenea treptat în spectrul atenției sale, lent, ca un soare la răsărit, ieșind din Marea Chinei de Sud.

Alvin Lee! Asta asculta! Ideal ar fi fost să reia conversația cu Rick, dar în secundele astea, Rick era încă prea preocupat de bombardamentul lui personal. Nape. Așa se chema locul de dedesubt, pe care nici unul dintre ei nu-l vedea, o trecătoare sau așa ceva, în care se afla o grupă SEAL. *Bizonul* ar fi stat de vorbă și cu Christo, despre muzică, numai că bombardierul lui era complet afon. El asculta dracului numai piese serioase care durau peste 20 de minute și care făceau parte din muzica simfonică, după cum îl lua Rick la mișto. Se întrebau cu toții cum naiba ajunsese bombardier pe un B52 unul care asculta muzică simfonică și care se lăudase că fusese de nu știu câte ori la Metropolitan?

Bun. Rick terminase și el. *Bizonul* comută pe fonia interavioane și lăasă aparatul în voia pilotului automat, care îl ducea undeva spre nord-vest. Alvin Lee încă nu-și terminase solo-ul demential de la Radio Bangkok, iar *Bizonul* simțea cum sângele îi pulsează din nou prin venele reci.

– Ce zici? întrebă el.

Rick era și el din același aluat. N-ar fi recunoscut nici mort că, o dată cu trecerea timpului, era din ce în ce mai crispat când trecea pe deasupra țintei. Oare *cum* dracu' arăta pământul după trecerea lor? Pe Rick, în astfel de situații, îl obsedau banii. Uite, chiar și acum... Jos erau o grămadă de băieți SEAL. Probabil că fiecare dintre ei, dacă s-ar fi întâlnit într-un bar cu echipajele complete ale celor două superfortărețe zburătoare, i-ar fi snopit în bătaie fără mult efort. Numai că iată, tipii ăștia valabili aveau nevoie de niște aiuriți ca ei, care pilotau scule de milioane de dolari și care lansau doze de mii de dolari din cale, ca să iasă din rahat.

Niște tipi adevărați nu erau în stare să facă prăpădul pe care îl făceau ei, numai pentru că echipamentul lor făcea cel mult 2 000-2 500 de dolari, iar antrenamentul lor, de asemenea, era cu mult mai ieftin.

Problema care îl măcina pe Rick era, în acest caz, *cât costa un om?*

– Hei, Rick, ai amuțit? Ce zici?

Înainte răspunsului se auzi sunetul chitării lui Alvin Lee, dat mai tare. *Bizonul* se uită pe graficul de zbor. În mă-sa! Ar fi trebuit să întoarcă deja. Chiar vroia să-i spună asta lui Rick când, în sfârșit, se auzi glasul lui:

– Ce zici, *Bizonule*? O să scoatem și noi din chitară sunete din astea?

– După ce se termină rahatul ăsta... Să avem mai mult timp la dispoziție...

Din carlinga lui Rick se auziră niște pufnituri umede, ritmice – era felul în care fredona Rick, acompaniindu-l pe Alvin Lee.

– Mda. Să avem mai mult timp la dispoziție... Ce părere ai? schimbă el vorba. Nu ne întoarcem?

– Mergem pe benzina lor, nu pe a noastră! răspunse *Bizonul*, străduindu-se să pară plictisit.

Se pregătea să dea totuși ordinul de schimbare a cursului dar, chiar atunci, Alvin Lee se lansase în niște sunete distorsionate care îi făcură pielea de găină. Chiui de bucurie și-i spuse lui Rick să fie atent la figurile pe care le făcea chitaristul pe griff. S-a gândit că, zece-cinșpe secunde în plus de zbor nu însemnau decât câteva sute de litri de benzină pierdute de USAF, pierdere minoră, dacă te gândeai că misiunea fusese dusă la bun sfârșit.

Ce nu știa *Bizonul* însă, era că, sincron cu solo-ul de chitară al lui Alvin Lee, șase rachete SA trecuseră de înălțimea de 7 000 de metri, iar capetele lor termosensibile înregistraseră prezența motoarelor încinse ale superfortărețelor. Din acest moment, ar fi putut să dea ordin oricând să se întoarcă: pentru ei, era prea târziu.

Primul lucru pe care l-a simțit Lennox când a ridicat capul dintre brațe, a fost trupul lui Dak Pak – părea o cârpă uriașă.

înfășurată în jurul unui trunchi azvârlit de explozie deasupra adăpostului. Lennox îl împunse cu pumnul în coaste, dar Dak Pak nu reacționează.

Nici n-avea cum s-o mai facă. Hector se ridică și el, privind buimac spre Pagodă, iar flăcările ce mistuiau copacii uzi se reflectau pe figura lui uluită. Îi curgea sânge din amândouă urechile. Lennox se întreabă dacă Hector mai auzea ceva, dar până să-l strige ca să verifice chestia asta, și-a dat seama că nici el nu mai aude nimic.

Limbile de foc ce se ridicau din junglă, iscând turbioane de fum negru ce spirau în ploaie, ar fi trebuit să se audă cumva. Poenetele lemnului, vuietul flăcărilor, și așa mai departe.

Lennox însă nu mai auzea nimic. Duse mâna la ureche și simți dărele de sânge.

Frank se târî spre ei și-și dădu drumul în adăpost. Lennox îl văzu cum dă din buze, dar nu înregistrează nimic. Ridică din umeri și făcu semn către urechi. Frank înțelese și tăcu, dar continua să se uite într-o parte și în alta cu ochii holbați.

Simms se aplecase asupra aparatului de emisie-recepție. Părea să nu fi fost atins, dar asta nu însemna mare lucru. Cum să-l folosești dacă erai surd? Anh se ridică în picioare, clătinându-se, fără să mai țină seama de nici o măsură de precauție.

De fapt, în secunde acelea, precauțiile nici nu mai erau necesare. Oricâți vietcongi ar fi pornit din Pagodă în urmărirea lor, probabil că acum erau fărâmițe mici, mici de tot. Și, împreună cu ei, Hmongii luați prizonieri și animalele.

Frank simți cum, treptat, învăluit într-un păcănit de fond amestecat cu un țuit ascuțit, îi revine auzul. Se ridică și el și privi către Pagoda Musonului. Oare bombardamentul nu făcuse praf și stâncă, laolaltă cu pădurea din jur?

Nu. Stâncă ciudată, de forma unui obuz, rămăsese la locul ei. Dispăruseră în schimb punctele de veghe de pe vârf și bateria de artilerie antiariană, de parcă cineva ar fi trecut cu un șmirghel imens pe deasupra stâncii, ștergând totul de pe suprafața ei.

— Ce facem acum? îl auzi pe Hector strigându-i în ureche.

Frank se uită de jur-împrejur. Zări un vietcong suspendat de un picior într-un fromager despicat în două, de sus până jos. Tipul semăna cu un acrobat de la cire, care se pregătea să se lanseze

într-un vârtej amețitor, numai că treaba asta n-avea cum să se mai întâmple. Straniu! Când murise, vietcongul se încheștase cu amândouă mâinile de AK-ul său pe care îl ținea și acum, atârând, ca pe o bară acrobatică.

– Așteptăm! decise Frank și le făcu semn să ocupe pozițiile de pe creastă.

În timp ce Lennox punea M60-ul pe afet, dinspre Pagodă se auziră niște pocnete surde.

– Unde naiba sunt tipii ăia care trebuie să ne asigure extracția? întrebă Hector, nervos.

– Pe acolo pe undeva, răspunse Simms, cât se poate de serios, întinzând o mână către est, undeva deasupra Bulevardului Ho Și Min.

– Ce dracu', Spence? Ți-au făcut ăștia v'o operație și ți-au pus coaiele la loc? răeni Dick în microfon.

Auzi o tuse încurcată în căști.

– Sunt controlor de trafic Jaspers. *Emma* Jaspers, sublinie ea. Nu te-a anunțat Au Ngoc că te preia Saigonul?

Dick pulni în râs.

– Slavă Domnului că mi l-au scos pe Spence din căști! Mă agită teribil vocea lui... În plus, cred că o să-mi dau silința acum, când știu că se uită la mine o femeie.

– Splendid, Allien! Splendid! îl luă Emma peste picior. Vezi pe 455! Încearcă să dai de unul Simms, Bob... E radiotelegrafistul băieților de la Nape.

– Simms, spui.... Pe 455... la să vedem!

Dick baleie scala și lansă semnalele standard de apropiere pe 455. Nici un răspuns. Mai încercă o dată. Nimic.

– Auzi, Emma? Unde naiba mă trimiteți voi? Mai e careva viu acolo, la Nape?

– Asta ne întrebăm și noi. Au trecut niște B52-uri pe deasupra. De atunci, nu mai prindem nimic...

Dick simți cum se înăbușă.

– Voi mă trimiteți să extrag niște tipi peste care au dat super-fortărețele?

– Exact! De fapt, chiar ei le-au chemat!

– Ah..., făcu Allien, interzis, și se uită în bord. Zise, mai mult ca să se aplece în treabă: În trei minute o să fiu și eu peste ei...

– Nu vezi nimic? Chiar în fața ta... la ora 8...

– Plafonul de nori e foarte jos, răspunse Dick după câteva secunde. Nu văd nimic.

Nu primi nici un răspuns. Din căști se auzea o hărmălaie din ce în ce mai nervoasă. Vocea unui tip domina tărăboiul, iar alte voci, defensive, tot repetau: „Dar era un lucru știut... era știut... Pentru asta s-au dus focile acolo...”

– Hei! De mine ați uitat? răzni Dick în microfon, simțind deja că cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă după ce bombardase nodul feroviar, ar fi fost să-și scoată căștile și să dea niște șurubelnițe prin instalația radio, astfel încât să nu-l mai fi contactat nimeni. Era sigur că situația se împuțea.

– Allien? vocea Emmei coborâse cu o octavă, ca și cum s-ar fi pregătit să-l invite în așternutul ei.

– Care e treaba, Emma?

– Mă tem că trebuie să-ți dau vești proaste... Făcu o pauză, dar Dick n-o ajută în nici un fel: tăcea mâle. Tipii de acolo de la Nape, vietcongi... eh, au rachete SA în dotare și ne-au doborât cele două B-uri exact... Emma răsuflă adânc și reluă:... Exact acum cinspe secunde. Asta e, Allien!

– Asta e, Emma! o îngână el. La tine cum e? E cald, bine? E liniște? Băieții te așteaptă cu vreo cafea pe culoar, ceva? se ambală Dick.

– Nu face lucrurile mai rele decât sunt deja! i-o reteză Emma și dădu mai tare volumul, iar în căștile lui Dick se auzi cât se poate de clar scandalul de la ea.

– Bine, Emma! zise el și, deodată, i se păru că norii ce alergau sub el devin ușor mai roșietici.

Mda. Niște focuri de extras dintre vietcongi înarmați cu SA-uri. Două superfortărețe doborâte. Zonă situată teoretic în afara teritoriilor aflate în război. Niște elicoptere trebuia să vină și ele de pe undeva ca să-i salte pe tipii de la SEAL.

Iar el, Dick Allien, avea să asigure zona.

– Cred că am ajuns pe țintă, Emma... zise el în microfon.

În căști se auzi vocea ei gravă: anunța că locotenentul Ugarte ajunsese în zona de extragere. Fără să mai fie atent la palavrele

lor, Dick căută iarăși pe 455. Spre surpriza lui, găsi un emițător deschis din care se auzea sfârâitul unor flăcări și pocnetele seci ale unor lemne arzând. Pentru o fracțiune de secundă, Ugarte și-a amintit de prima excursie pe care o făcuse la munte. Dormise atunci într-o cabană, iar tatăl lui făcuse focul în sobă. Pe vremea aia, Dick era tare mic și nici nu-și imagina că lemnele ar putea să folosească la așa ceva.

Îi plăcuse foarte mult mirosul și zgomotul focului din cămin.
– Îl caut pe unu' Simms! răzni el în microfon. Îi răspunse un păcănit, ca un ritm de *be hop* făcut cu butonul ce deschidea aparatul. Hai că am dat de ei! comută el pe frecvența Saigonului. Coborâm! strigă el spre Wilbur, după care întoarse „bulumacul“ pe o aripă.

Sub grindina de foc

Mart le făcu semn să aștepte lângă intrarea ce dădea în culoarul din care se auzeau vietnamezii. Se așezaseră în șir, lipiți de perete și trăgeau cu urechea la discuția agitată. Andreas își încordă auzul.

– Tipii spun că s-ar fi putut să tragă cu rachete după B52-uri... șopti el.

– Cum naiba să le atingă, tocmăi de aici? întrebă Giuseppe.

– Ar fi putut să le atingă, zise Mart. Voi n-ați văzut rachete cu cap termic... Le-am văzut în poligon, pe insula Parris. Te rad fără să poți scăpa... Niște piloți ziceau că au găsit o manevră care merge pe zilele însorite, să urci drept spre soare și pe urmă să oprești motorul și să intri în picaj, dar e foarte riscant...

L-a întrerupt zgomotul de fiare ruginite ale unui lift care cobora. Scoase capul și privi de-a lungul galeriei. Abia dacă se vedea ceva. Becurile de avarie răspândeau o lumină vagă, verzuie. Căscă ochii, nevenindu-i să creadă. Printre vietcongi mărunți, o siluetă înaltă, un tip blond cu ochelari, care se trăsese puțin mai la o parte, privind în sus către casa liftului.

Mart le făcu semn să se apropie.

– E aici! Îl văd! Greierele e aici!

Nu mai era timp de pierdut. Aprinse lanterna și desenă rapid pe nisipul de pe jos planul galeriei: casa liftului, locul în care se

aglomeraseră vietcongi și poziția precisă în care se afla colonelul rus. Undeva în fața lor și în dreapta se deschidea una dintre încăperile pe care aveau de gând să le scotocească. Giuseppe și Louis vor face salt înainte până se vor putea adăposti acolo. Mart și Andy vor rămâne pe loc, iar Igor trebuia s-o ia înapoi, spre galeriile din care veniseră.

– Nu mai ieșim pe sus? întrebă Borjovski.

– Pricepi mai greu, Igor, rânji Louis.

– Tu o să ai grijă de LB și o să ne acoperi când o să venim cu rusul, pricepi?

Igor dădu din cap că da. Saint Tropez sări primul în galeria cealaltă, urmat imediat de Giuseppe. Unul dintre vietnamezi îi auzi și se răsuci brusc. Andy trase, iar congul se învârti în aer ca o sfârlează. Reflex, ceilalți se aruncară la pământ, dar Mart mătură podeaua de nisip cu o rafală. Doi dintre ei ripostară deja, dar Louis și Giuseppe lansară un snop de gloanțe către capătul culoarului.

Se auzi un bufnet sec și ușile liftului se deschiseră. Un potop de răcnete în vietnameză umplu labirintul, iar cei mai apropiați de Greiere se și repeziră să-l acopere și să se retragă cu el către lift.

Giuseppe se propti cu spatele de perete și ochi pe îndelete tabloul de comandă din cabina liftului. Zidul de calcar din jurul lui plesni în câteva locuri, însă Giuseppe nu se grăbi. Trase o rafală, iar în lift se aprinse o flămă, urmată brusc de o bufnitură.

Întreg culoarul se cufundă în întuneric.

– Andy! strigă Mart.

– Știu! veni răspunsul și, înainte ca focul ultimei rafale să se stingă, Andreas lansă o rachetă care se înfipse în peretele cabinei de lift. Louis trase iarăși, iar vietnamezii care încereau să se ducă cu Greiere cu tot către lift plonjară la loc în nisipul de pe jos.

– Vor să-l miște manual! înțelese Mart și scoase din rucsac grenadele lacrimogene.

Andy, Louis și Giuseppe traseră în același timp, blocând orice reacție a vietnamezilor. Grenadele calenii plutiră printre pereții înguști ai galeriei și aterizară chiar la intrarea în lift. Plesniră ca niște pungi de plastic pline cu aer pe care le trântești de un perete. Mart a pus carabina la ochi și a preluat tirul. Ceilalți își puseră măștile de gaze și se repeziră târâș de-a lungul galeriei.

Vietcongiu tușeau ca dracu'. Doi dintre ei însă, strănutând și lăcrimând, se chinuiau să-l tragă pe Vladimir după ei în lift.

Louis se azvârli asupra lor, sărind peste trupurile încovrigate pe jos. Unul dintre vietnamezi încercă să-l izbească în față cu patul puștii, dar era mai mult un gest de formă: abia dacă se mai putea ține pe picioare. Louis îl culcă jos cu un pumn. Celălalt se forța să armeze carabina și trase o rafală care nu avea cum să nimerască pe nimeni: nu mai reușea să ridice țeava în sus.

Louis îl încarcă în spate pe Greiere și o luă la fugă înapoi. Giuseppe rămăsese ghemuit în fața intrării în galeria secundară, continuând să tragă către lift. De cum Saint Tropez dădu colțul, lansă o grenadă și traversă dintr-un salt culoarul. Deja, ceilalți se năpusteau în fugă spre LB-ul păzit de Igor.

– Grenadă! anunță Giuseppe, reamintindu-și reflex de unul dintre obiceiurile de acum mai bine de cincisprezece ani.

Aruncă nu una, ci patru grenade la rând care aterizară printre trupurile ghemuite ale vietcongiilor. Trase apoi o rachetă, iluminând liftul și mai aruncă o grenadă deasupra cabinei, printre cablurile de oțel; apoi se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

– Nu cred că or să vină așa de curând! le strecură Giuseppe și sări în barcă.

– N-or să vină prea curând cu liftul! Dar mai au și alte căi de acces până aici, spuse Mart. Făcu semn lui Louis și Andreas să înoate pe lângă barcă, apoi se apropie de fața rusului și-i întinse muștiucul unor butelii cu oxigen. Poftim! O să trebuiască să te obișnuiești să umbli cu el!

Vladimir se șterse cu mâneca la ochi, neînțelegând ce are de făcut. Apoi Mart repetă gesturile. Ajunseseră deja pe unul dintre culoarele profunde și, oricum, nu mai vedea nimic. Tipii ăștia aveau legătură cu bombardamentul de mai devreme? Scoase tubul din gură, gata să-i întrebe, dar simți cum tusea îl năpădește din nou. Momentan, cei care înotau pe lângă barcă o direcționau către o altă galerie.

– Capul! îl făcu atent Mart și-l apăsă pe ceafă înainte ca Vladimir să-și dea seama ce se petrece.

– De unde naiba crește nivelul apei? întrebă Giuseppe.

– Habar n-am! Trebuia să se oprească de mult...

Se angajară pe culoarul îngust, simțind tavanul la doar câțiva zeci de centimetri deasupra capetelor.

– Or... s-o oprească... cât de curând, spuse Vladimir, împleticindu-se în cuvinte. Dacă... dacă văd că... că nu ajung eu sus. Or s-o oprească! Pompele! arată el generic, de jur-împrejur.

– În regulă. Am înțeles, spuse Mart și se întoarse către Louis. Probabil că o să ne aștepte un tir de artificii spectaculos la ieșirea dinspre râu.

Ajunseră în sala emisferică din care pornea coridorul ce ducea afară. Scoaseră din nou buteliile cu oxigen din rucsacuri și le puseră pe față; Vladimir se trezi înșfăcat, mânuit ca o minge de rugby încoace și încolo și, înainte să-și dea seama ce se petrece, simți buteliile de oxigen în spate și tubul în gură. Un blond înalt îi punea vizorul pe ochi, în timp ce tipul care părea șeful lor, unul cu un nas extrem de mare, îi făcea semn să se ia după el.

Vladimir imită gestul pe care îl văzuse la cinematograf când era mic și se afundă în apă. Cineva îl apucă imediat de braț și-l conduse către o intrare iluminată de razele lanternelor. Dădu din picioare, lent, așa cum făceau și ceilalți, dar simți că aerul care îi intra în plămâni se încingea cu fiecare respirație. Când intrară în culoarul scufundat, Vladimir nu mai rezistă și dădu să-și scoată tuburile de aer.

Tipul care îl ținea de mână îl zgâlțâi brusc, dar un altul se apropie de ei și umblă la unul dintre cadranele fixate de harnamente. Pe Vladimir îl cuprinse amețeala și se lăsă dus mai departe fără să mai miște. Avea impresia că cineva îi umple forțat cu pompa fiecare mușchi. Îl traseră pe deasupra unei grămezi de pietre prăvălite din tavan, după care leșină.

Îl trezi un curent de apă rece care părea gata să-l smulgă din mâinile celor care îl țineau. Vladimir se întrebă dacă Sh'en reușise să doboare *măcar* unul dintre avioanele care îi bombardaseră. Câtă lume murise?

Câtă lume murise pentru ca tipii ăștia care se mișcau prin apă ca la ei acasă să poată pune mâna pe el?

Sunt idiști, își spuse. Mă iau pe mine de aici, dar *Lao Dong* o să-l judece, sau o să-l închidă direct pe Choi, dacă nu cumva îl vor împușca fără nici o formalitate, împreună cu Miah, după

care vor face un schimb amabil de scrisori cu Kremlinul și un alt specialist în rachete o să fie trimis în locul său.

Își revenise de tot și deschise ochii cât de larg putea. Probabil că se afla în râul care scălda peretele sudic al Pagodei. Era o beznă să-ți bagi degetele în ochi. Simți cum unul dintre indivizi se luptă cu un obiect greu. Barca, se gândi Vladimir. Vor să umfle barca!

Era într-adevăr LB-ul, care se lăbărtă ca o meduză lângă ei, ridicându-se automat la suprafață, antrenându-i în mișcarea ei. Greierele simți cum este târât de curent, izbindu-se de trunchiuri de copac și de crengi ce se răsuceau în volbura râului.

— În barcă! ordonă Năsosul, eliberându-l pe Berzin din harnamente.

Brusc însă, o lumină orbitoare îi inundă, venind de undeva de deasupra Pagodei, iar Mart căscă ochii și se cufundă imediat în curentul mălos, trăgându-l pe Vladimir după el.

Senzația pe care a avut-o Frank a fost că poarta care dădea spre platforma de pământ din stânga lor a zburat din țâțâni, azvârlită de o explozie.

O grupă de vietcongi s-a năpustit afară și înainte ca „focile” să apuce să tragă în ei, de undeva din Pagodă s-a deschis un foc infernal.

Plonjară imediat înapoi în adăposturile improvizate. Rafalele de acum erau însă o joacă față de bombardamentul încasat mai devreme. Hector se pregăti să azvârle o grenadă, dar Frank îi puse o mână pe umăr, oprindu-l.

Focul continua, iar din sunetele rafalelor, Frank își dădu seama că vietcongi trăgeau în special în *cealaltă* parte a Pagodei.

— Poate că tipii ne cred morți, zise el. Poate că își imaginează că B52-urile ne-au făcut una cu pământul împreună cu colegii lor. Simms!

Negrul zâmbi și alternă de câteva ori clicurile pe 455. Frank ridică privirea încet-încet și văzu ce se întâmplă în jurul Pagodei. Vietcongi scosese dinăuntru câteva reflectoare cu care iluminau râul. În penumbra dintre resturile fermei și pereții oblici ai Pagodei, gurile de foc care trăseseră spre ei continuau să înțepe

amenințător aerul ploios. De undeva de pe stâncă, un grup de trăgători împrășca râul cu rafale scurte.

– Să vezi că l-au găsit pe Greiere și au ieșit cu el pe dincolo! zise Frank și se lăsă să cadă înapoi în adăpost.

– Ce naiba facem? întrebă Lennox.

Frank îl privi lung pe Simms, dar nu mai fu nevoie de nici un cuvânt sau gest. Din receptor se auzi o voce enervată de hispano-american:

– Ce mama naibii faci acolo, Simms? De ce nu răspunzi?

– Ce mama naibii faci acolo, Simms? De ce nu răspunzi?

Dick perforase pătura de nori și se angajase pe un culoar de zbor ce urmărea aproximativ cursul râului, printre cele două creste.

– Simms s-o fi dus să tragă un pui de somn, se auzi vocea lui August, comandantul escadrilei de HH de la Paravat.

– Dacă e somn, e un somn decisiv! exclamă Dick, apropiindu-se de flăcările ce se ridica din jungla situată la nord de Pagodă. Isuse! Rămâi dosit, August, să marchez zona! Wibur! Hai să le băgăm lumină!

Dick trase de manșă, iar „bulumacul“ îl ascultă, cabrându-se. După ce traversă stratul de nori, în căști se auzi o nouă voce:

– Sunt Simms, ăla de doarme decisiv! Te-am văzut, tipule. Da' acu' ai dispărut în cer.

– De unde naiba vorbești, gagiule?

– Sunt chiar pe creasta de deasupra focului. Cum îți zice?

– Dick Allien Ugarte. Am adus patru râșnițe cu mine ca să vă scot din rahat. Sunteți cu toții?

– Suntem două găști. Allien! Unii sunt în râu, fir-ar al dracului să fie!

Dick nu-i răspunse imediat. Trecu pe fonia interavioane și-i transmise lui Wilbur să lanseze parașutele de iluminare, apoi intră în picaj.

– Mă mai chinui să-i scot p' ăia din baltă, sau s-a ales praful de ei?

– Păi, ținta e acolo, Dick! E chiar în râu...

– O.K.!

Cobora din nou prin plafonul de nori, iar imaginile de dedesubt îi izbiră retina brusc: râul, către sud, Pagoda, sub el, ca un obuz uriaș îndreptat către carlingă, jungla incendiată către nord și, dincolo de ea, creasta de pe care vorbea Simms.

– Zi ceva, Simms!

– Îndreaptă avionu' ăla că o să pici în bot!

Dick trase o rachetă care se pierdu sfârâind umed undeva pe creastă. Wilbur îl imită imediat, apoi cei doi îndreptară aparatele, despărțindu-se în evantai de-o parte și de alta a cursului râului.

– Nu ne-ai nimerit, Allien! strigă Simms. Rachetele ți-au căzut la vreo sută de iarzi în dreapta mea!

– În regulă. De pe linia pe care sunteți, coborâți de cealaltă parte a muntelui cam cincizeci de picioare și nu mișcați! Comută pe fonia interavioanc: Tu ai auzit, August?

– Te-am auzit, Dick. Trimit o râșniță să-i salte.

– Perfect. Vezi, nu care cumva să treci pe deasupra crestei că tipii ăia galbeni au rachete termoghidate și prafu' se alege de voi!

– Mersi de sfat. Vezi ce faci tu!

Dick o luase înspre Bulevardul Ho Și Min, în avalul râului. Dacă avea s-o țină așa, o să ajungă încă o dată în Vietnamul de Nord în noaptea asta. Trase de manșă și întoarse avionul pe spate, ca la demonstrație, și o luă în susul râului, examinând sectorul prin plexiglasul carlingii. Brusc, o rachetă țâșni de undeva de pe malul opus Pagodei. Un verde-electric. Inconfundabil pentru cei care efectuau extrageri de personal.

– Mă auzi, August?

– Cinci pe cinci, Allien.

– Am depistat și pachetu' al doilea. O să-l marchez imediat. Wilbur! Ne întâlnim în stratosferă!

Ridică din nou „bulumacul“, chiar în clipa în care o baterie AA începu să-l urmărească cu foc dens de undeva de lângă Pagodă. Brusc văzduhul ploios se inflamă: parașutele de care erau suspendate bastoanele luminescente lansate de Dick și Wilbur ajunseseră deasupra Pagodei și se deschiseseră.

Se vedea totul ca în palmă. Pentru doar câteva secunde, doar. Dick traversă din nou norii, cufundându-se în beznă.

– Ai dat peste amândouă grupurile? se auzi vocea Emmei în căști.

– Am dat peste amândouă grupurile. Dar locul e plin de vietcongi. Și, dacă mai au și rachetele alea nenorocite, treaba se împute și mai și...

– Te descureci tu, Allien!

Mda. Mă descure cu, mă descure. Grupele noastre le-am văzut. Care o fi treaba cu gălbejiții? se întrebă Allien.

Îndreptă avionul și se apropie razant de pătura de nori. O să treacă pe deasupra Pagodei și o să lanseze un nou vraf de bastoane luminescente, în timp ce Wilbur o să aștepte câteva secunde, înainte să facă și el o trecere. Trebuia să vadă odată pentru totdeauna cu câte grupe de vietcongi aveau de-a face.

– De apărut, au apărut, comentă Mart. Să vedem acum cum or să ne scoată din rahat.

Ajunseseră pe malul opus Pagodei, iluminate acum mai tare decât un supermarket în seara de Crăciun. Îl traseră pe Vladimir pe uscat, după care Mart le dădu pozițiile defensive. Unul dintre avioane tocmai trecuse pe deasupra lor, apoi dispăruse dincolo de nori.

– Vietcongii! Se apropie de râu! spuse Giuseppe și întinse mâna către celălalt mal.

– Să intrăm în pădure...

– Sunt mulți. N-avem cum să fugim de ei, remarcă Andreas. Cel mai bine ar fi să lansăm barca la apă și să ne lăsăm duși de curent. De pe uscat, n-au cum să meargă la fel de repede ca noi.

– Ne ducem direct către Bulevard, obiectă Igor.

Mart se încruntă, pufni de vreo două ori și dădu din cap:

– Andy are dreptate. Singura soluție e râul. O să îndreptăm elicopterele după noi cu rachete. Hai, acum!

Se apropiară de țărm în dreptul unor tufe dese și a unui soi de copac asemănător salciei, care cobora mult deasupra apei. Vietcongii se auzeau din ce în ce mai puternic de pe celălalt mal, iar Louis remarcă point man-ul lor prin frunzișul bogat și umed. Se afla pe undeva pe la jumătatea distanței dintre platforma de pământ și țărm.

– Pilotul ăla e idiot! scrâșni Giuseppe când se aprinseră bastoanele luminescente suspendate de parașute. Se vede naibii totul ca-n palmă! Cum naiba mai ieșim pe râu?

Motoarele avionului se auziră vuind de undeva dindărătul Pagodei, apoi ecourile izbiră pereții văii, iar grupa lui Mart se aruncă la pământ ca și cum s-ar fi așteptat la o prăbușire chiar în apropierea lor. Rafalele tăsniră din aparat măturând malul opus pe o lungime mai mare decât a unui stadion de fotbal. La numai câteva secunde, cel de-al doilea avion se prăvăli în picaj dintre nori și redresă aproape la rasul apei. Tunurile Gatling de bord bubuiră ritmic săpând un siaj de foc de-a curmezișul junglei, până sub Pagodă.

– Acum! strigă Mart și lansară barca la apă.

Louis îl săltă pe colonelul rus și-i dădu un brânci până în LB. Giuseppe și Andreas săriră în apă și se agătară de coarda de plastic prinsă de marginea bordajului. Câteva focuri răzlete se auziră de pe malul opus; gheizere de apă măloasă izbucniră de pe suprafața apei. Igor răspunse imediat, dar un glonț îl lovi în umăr, făcându-l să tresară ca trezit din somn.

Au vâslit către mijlocul râului, unde curentul era mai puternic, și prinseră viteză. Mart puse carabina la ochi și lansă îndărăt câteva rafale scurte.

– Aruncă naibii o rachetă! se auzi vocea lui Giuseppe, din apă. Ne ducem drept spre Bulevard....

Chiar atunci, un nou set de rafale izbucni de undeva din junglă, numai că cei care trăgeau erau prea departe, gloanțele lor sfârtecând suprafața apei cu mult în spatele băreii. Mart trase aer adânc în piept. Deja barca depășise zona pe care pilotul aparatului o iluminase atât de intens, iar micul lor grup dispărea la adăpostul întunericului.

– Trage odată, Mart!

Racheta tăsnă în ploaie sfârâind și se stinse după primii iarzi. Greierele se apropie de Mart și întinse mâna către celelalte rezerve de rachete luminescente.

– Apa! Ți le-a terminat!

Lui Borjovski i s-a părut că Vladimir zâmbise.

– Hei, *tavarișci*!

– Apa! Sacul rachetelor n-a fost etanș, explică Greierele. N-aveți trasoare?

Mart îl privi dintr-o parte. Tipul ăsta își bătea joc de ei, sau ce? Împins de un imbold inexplicabil, schimbă sectorul din M16 cu unul ce conținea trasoare, după care îl întinse colonelului:

– Indică tu poziția!

– Hei! Ce naiba faci, Mart? răeni Louis.

Colonelul Berzin privea la Mart, mai nedumerit decât toți. Apoi, luă carabina din mâna locotenentului, o îndreptă în înalt și trase o rafală care se pierdu în perdelele de apă. Două rachete verzi zburară aproape instantaneu prin perdeaua noroasă, semn că piloții de pe F-104 înregistraseră semnalul.

– Perfect! O să tragem din minut în minut. Tipii or să-și dea seama că mergem în aval...

Berzin zâmbi amar și spuse:

– Am făcut chestia asta pentru că sunt rațional. Deocamdată, n-am cum să scap cu viață decât alături de voi...

– În regulă, dom' colonel... ești un tip simpatic, zise Igor și-i făcu cu ochiul. Ce mai e pe acasă?

Greierele se înערuntă, neînțelegând. Peste râu se lăsase o liniște nefirească; doar vuietul avioanelor se auzea de undeva din spatele crestei, amestecându-se discret cu clipocitul apei.

– Acasă? întrebă Berzin.

– *Slava Krasnaia Armii! Slava Brejneva!* Greierele făcu ochii mari, crezând că Igor își bate joc de el. *Stolko stoi Kașbeka?*

– *Gdeti ji vișoș?*

– Kiev! Am fost atlet la Spartak Kiev...

– Hei! Lăsați-o baltă! îi repezi Giuseppe. Vă bag în mă-sa! Nu 'nțeleg nimic. Te bag...

N-a mai apucat să termine fraza. De undeva din aval, de pe țărm, un șir de rafale percută aerul, plesnind barca. Se auzi un strigăt. Giuseppe se apucă strâns de coarda de pe marginea bărcii și un jet de sânge improșcă bordajul de cauciuc al LB-ului. Lui Mart îi fu de-ajuns o privire ca să-și dea seama că glonțul îl plesnise pe Galba în maxilar.

– Saltă-l și hai pe mal! strigă el.

Berzin se aplecă primul și, împreună cu Louis, îl trase pe Giuseppe în barcă, în timp ce Mart, Andreas și Igor îndreptau LB-ul către țărm, sub o ploaie de gloanțe. Ambarcația se izbi de un trunchi prăvălit în apă, se răsuci și dispăru sub o perdea de frunze late, cu margini tăioase. Berzin tresări și își privi antebrațul: una dintre frunze îi despicase pielea pe o lungime de câțiva centimetri, ca și cum cineva l-ar fi tăiat cu o lamă de brici.

Se auzi bufnetul surd al unui mortier.

– Isuse! Nu ne lasă să respirăm! strigă Louis în timp ce sărea pe mal și lega barca de cel mai apropiat copac.

– Plonjăm! răcnii Mart și-l trase pe Berzin de mână. Tropăiră prin apa care le ajungea până la jumătatea coapselor și se azvârliră în mâl în același moment în care, undeva în stânga lor, o deflagrație umedă retează o tufă de ferigi.

– Paștele mă-sii! exclamă Louis, clătinând din cap ca și cum i-ar fi intrat apă în urechi.

– Ce-i? întrebă Andreas, nedumerit.

Louis continuă să elatine din cap. Duse mâna la tâmplă și păru să se scarpine, după care întinse palma deschisă către ceilalți. Ținea în mână un fragment de metal.

– Mai bine ați purta căști, remarcă Berzin, dar nu-l băgă nimeni în seamă. Louis strigă scurt și întinse brațul către un pâlc de manghieri aglomerați pe celălalt țărm.

– Vietconggii! anunță el scurt.

Dintre copacii de deasupra manghierilor se văzură câteva lumini pâlpâitoare care se stinseră la fel de repede cum apăruseră. Dinspre Pagodă se auziră ordine strigate scurt; un set de semnale luminoase traversă pădurea, iar din față, cineva aprinse o lanternă de trei ori la rând.

– Sunt pe noi, constată Andreas calm. Îi așteptăm pe mal sau ne retragem?

Mart îl apucă pe Berzin de umăr și-i făcu semn cu bărbia lui Giuseppe. Apucase să-și desfacă trusa de prim ajutor și-și trecuse o fașă pe sub bărbie, înnodând-o în spatele cefei, iar Louis i-o vopsea acum cu vâs caleniui. Nu era sănătos să te plimbi noaptea prin junglă cu petice albe pe tine, mai ales pe cap.

– O să ne retragem, spuse Mart într-un târziu. Nu mai mult de patruzeci-cincizeci de picioare. Lăsăm mine Claymore pe loc. Giuseppe! Te duci cu Greierele cât mai departe de cercul ăsta. Ne acoperi.

Giuseppe dădu din cap și-l luă pe Berzin de cot. Scotoci prin lada cu armament a LB-ului și scoase dinăuntru un lansator de grenade ușor, după care dispăru în pădure.

– Evantai! mai spuse Mart, și se răspândiră cu toții în frunzișul des.

Chiar atunci, o salvă răpăitoare incendie țărnu opus, iar cren-gile și frunzele din jur prinseră să se scuture, ca izbite de grindină.

– Am probleme jos, August! răzni Dick în microfon. A mai apărut o grupă de gălbejiți. N-o să faci față de unul singur ca să scoți pachetul.

– Ai idee câți sunt?

– Două grupe. Unii vin dinspre Pagodă, ăilalți, dinspre Bulevard. Deocamdată trag de pe un țărm pe altul.

– Tu n-ai cum să-i ții în loc?

– Râul e prea îngust. Între două treceri de-ale mele și de-ale lui Wilbur, tipii pot să treacă apa...

– Bun! Am să chem Paravat! Ne trebuie cel puțin două elicoptere de asalt.

Dick Allien Ugarte închise microfonul și se ridică și mai sus. Era sigur că nu va trece mult și Emma aia de la Saigon o să înceapă să-l ia la întrebări. Aruncă o privire prin fereastra carlingii. Sub el, norii erau portocalii.

– Allien? răsună în căști vocea languroasă.

– Ce mai faci, Emma?

– Toamai beau un ceai chinezesc. Îți place ceaiul chinezesc?

– N-am încercat niciodată. Am auzit că face rău la stomac.

– Ahh, face rău la stomac, exclamă ea surprinsă. Care mai e treaba? August a scos ceva de acolo?

– Are două elicoptere pe creastă, în spatele Pagodei. Aia de acolo or să se scoată. Problema e cu cei de-au luat-o în jos pe râu. Au o grămadă de vietnamezi în curul lor....

– De ce *dracu*’ i-a scos August mai întâi p’ăia de pe creastă? strigă ea, iar Dick se întrebă dacă nu cumva controlorii de trafic erau selecționați pe baza unui indice de înălțime a sunetului. Emma devenise la fel de stridentă ca Spence.

– Știi ceva, Emma? De ce nu-ți muți fundul ăla țăpăn încoace să stabilești tu pe cine e mai bine să extragem și cum?

În căști se auzi un sughit. Dick alese să perforeze stratul de nori la câteva mile vest de Pagodă, deasupra râului. Așa, o să aibă timp să-și facă o idee de ansamblu asupra situației.

– Mă vezi, Wilbur?

– Te văd, Allien!

– Defilăm puțin, ești de acord?

– Cum zici tu, Allien. Ce facem cu SA-urile?

– N-au de unde să le lanseze decât de la bateria din spatele Pagodei. Eu o să las o încărcătură de „fusuri” începând cu bateria, iar tu o să-i dai drumul ceva mai jos, aproape de țâșn, să-i ținem în loc pe deșteptii ăia până ce vin elicopterele lui August.

– Roger!

– Bun. Coborâm, Wilbur!

Trase de manșă și întoarse aparatul către Pagodă. Norii se dizolvară în fața plexiglasului ca un morman de vată sfâșiindu-se, iar crestele au părut că-l primesc în coborârea oblică precum o pistă de bob.

În față, Pagoda era încă iluminată de parașutele luminescente pe care le lansase. În spatele ei, bateria trăgea foc după foc către creasta de pe care emitea Simms. Undeva în spatele crestei, se vedeau luminile de poziție ale elicopterelor lui August. Dincolo de jungla incendiată, flăcările de la gura țevilor se aprindeau după un tipar aleatoriu, ca blițurile de pe un stadion. Vizavi, focuri răzlete, trase de cei care aveau pachetul ăla nenorocit. Un rus amețit, din câte înțelesese Dick. Ce naiba căuta un rus în Laos?

– Simms! strigă în microfon. Vezi că vin să te extragă băieții lui August!

– Să vină odată! Nici victcongii nu mai au mult și ajung pe creastă.

– Eh, mai vedem noi!

Deja ajunsese la câteva sute de iarzi de vârful Pagodei. Mai așteptă câteva clipe și deschise calele. Fusurile căzură, rostogolindu-se, ca niște popice, iar Dick profită ca să vireze brusc către albia râului. Deflagrațiile ce izbucniră în spate iluminară întreaga vale. Allien trase de manșă și ridică „bulumacul” drept în sus. Brusc, se trezi în mijlocul unei jerbe de trasoare care dispărură în scurt timp. Wilbur largase și el fusurile care făceau prăpăd în junglă și acum se ridica în urma lui.

– Allien? Sunt August! Elicopterele de asalt sunt aici în cinci minute. Crezi că-i ținem pe loc pe vietcongi?

– Dracu' știe! Stai să-i marchez!

Ajunsesse iarăși deasupra norilor și se pregătea să revină în picaj când, în căști se auzi vocea lui Simms:

– Isuse, Allien! Nu mai vedem nimic! Cu ce dracu' ai dat?

– E insecticid, Simms! N-ai auzit până acum că vietcongi ăștia sunt un fel de gândaci?

– E un insecticid prost, Allien. Tipii ne-au reperat și trag acum după noi.

– O să vă ajute August... August? Ai auzit?

– Am două HH-uri care vin pe ei. Mai fă o trecere pe deasupra lor!

– Să marchez grupele de pe mal și după aia vin să te ajut... Simms!

– Da, Allien! Băgați cărbuni că avem o grupă de vietcongi în coasta dreaptă.

– Coboară creasta, Simms! Am nevoie de loc ca să mă mișc.

De data asta începu picajul. Nimeri deasupra grupelor de vietcongi răzlețite în pădure și trase câteva rachete fumigene care brăzdară solul. Redresă în ultima clipă, arzând cu jetul reactoarelor coroanele arborilor, și se întoarse către creasta de pe care Simms, dacă fusese băiat deștept, o luase la fugă în vale.

– Un spray și pentru domnii! îi spuse lui Wilbur și deschise focul cu tunurile Gatling, brăzdând pădurea. Ultimele proiectile trecură pe deasupra muntelui, pierzându-se printre elicopterele lui August care așteptau precum viespile.

– Ești idiot? Ești idiot, Allien? răcni August în căști. Îmi dobori aparatele!

– Nu-ți dobor nimic! Scoate-i p'ăia de jos acu', cât mai ai timp! lansă el și făcu o voltă pe deasupra pădurii.

– Suntem Paravat! răsunară căștile lui Dick. Cinci elicoptere de asalt vin spre voi. Aud că vietcongi au SA-uri termice. Dă-mi un traseu de evitare!

– Ți-l dă August! Numa' că, vezi tu, râșnițele tale o să trebuiască să stea ceva timp în bătaia rachetelor... Aici numă' bătrânu' Allien o să te poată ajuta...

Deja urca în spirale prin vârtoarea norilor. Jerbe de flăcări iluminară cerul. Erau tunurile de pe HH-uri. În căști se auzi și vocea lui Simms:

– Ieșim, Allien! Da' scoate-l naibii și pe Mart din căcat!

Duncan Ellison era șeful escadrei de elicoptere de asalt. Regulamentele prevedeau să nu fumezi în timpul misiunii. Cu toate astea, valoarea lui Duncan fusese verificată de atâtea ori – dobărâse chiar și un MIG, în timp ce pârâdea într-o văioagă de pe lângă Hap Suien, iar lumea spunea că totul decursese ca la o ședință de tir, la proba de talere aruncate din șanț, încât primise acordul *oficial* să-și monteze o scrumieră în bord, chiar sub ecranul radarelor.

Duncan Ellison era un tip deosebit de stilat. Nu se îmbăta decât cu un anume tip de gin, extrem de rar în Vietnam, marca *Blackbear*, chestie care ajunsese să-i provoace crize de nervi periodice. Pentru că, aceluiași Duncan îi plăcea teribil de mult să se îmbete, dar îi era pur și simplu imposibil să dea pe gât mai mult de două pahare de orice altceva. Colegii încercaseră cu coniac francezesc, cu whisky de proveniență cert scoțiană și cu votcă ruscască pură, însă nu era nimic de făcut. „Îmi stă aici!“ replica Duncan de fiecare dată și făcea un semn în jurul beregatei.

– Deci, răspunse el Emmei, e vorba de șase inși. Cinci americani și un rus. Înțeleg că de americani vă doare în cot. Dacă aș ieși doar cu rusul de acolo, voi v-ați declara satisfăcuți.

– Nu e decât un american printre ei. Locotenent Mart Myers.

– Bun. Deci, dacă-i scot pe Myers și pe rus, totul e-n regulă, da? Făcu o pauză și-și mută țigara dintr-un colț al gurii în celălalt. Și restul, din ce armată fac parte?

Emma nu răspunse imediat. Șoptea ceva, grăbită. Apoi, se auzi vocea unui bărbat:

– Căpitan Ellison! Ai toate datele problemei. Ai mai făcut misiuni de extracție?

Ellison îi făcu cu ochiul copilotului.

– Ah, nu, domnule general, sau mareșal, sau colonel, sau ce naiba grade oți purta dumneavoastră acolo, la Saigon. Eu nici nu

sunt pilot pe elicopter de asalt! E la mișto totul! Acolo, la Paravat, ne jucăm de-a zborurile de asalt... Cică ajută la potolirea stresului!

– Căpitan Ellison! răsună vocea, ușor scrâșnită.

– La telefon! răspunse Duncan și închise căștile, nu înainte de a răzni la radiotelegrafist în gura mare, astfel încât să fie auzit de cei de la Saigon: Vezi că s-au băgat nu-ș' ce idiști pe fir! Schimbă programul!

Zburau paralel cu o culme molcomă și, din ce le transmiteau navigatorul. August și Dick Allien, în mai puțin de două minute vor ajunge pe Pagodă. Ce prostie era cu chestia asta? Din șase inși, dintre care unul era un prizonier rus, ridicat de pe un teritoriu nebeligerant, doar unul era american?

– Vreau să vorbesc cu August! spuse Duncan.

Radiotelegrafistul lui stabili legătura și în căști se auzi zgomotul sacadat, bass, al rotoarelor grele, specifice HH-urilor.

– Ce vrei, Duncan?

– Ascultă, August! Mă trimiți într-un viespar plin cu rachete sol-aer! Mă scoți de la o partidă de *mah-jong* în care în sfârșit îl pârleam și eu o dată pe Cheng! Mă pui să zbor pe o vreme împuțită! *De ce naiba nu-mi explici atunci și ce dracu' se întâmplă?* Cine sunt tipii pe care trebuie să-i extrag eu și de ce nu-i extragi tu?

– O să-i extragem amândoi, Duncan!

– Cine sunt tipii?

– Radistul lor, unul Simms, îmi spune că e vorba de un francez, un rus, un italian și un neamț... De altfel, și eu am un mexican în elicopter.... Un mexican și o femeie din tribul Hmong.

– De rus știam, spuse Duncan, dar nu apucă să continue.

– Nu vorbeam de rusul care e în mâinile noastre. Vorbeam de un rus care poartă uniforma SEAL.

– Ah! exclamă Duncan și ridică sprâncenele. Și toată povestea asta are loc în jurul unei stânci denumite Pagoda Musonului, în Laos. O femeie Hmong, spunea?

– Da. Una cu dinții piliți. N-are decât un fel de șort pe ea. Umflată ca un dovleac.

– Ah! Pagoda Musonului... repetă Duncan, din ce în ce mai mirat. August! Mă ici în balon, sau ce naiba?

– Simms mi-a spus o poveste despre Pagoda asta... O chestie cu homosexuali care au trăit acu' vreo mic de ani și care...

– În regulă, August! În regulă! se enervă Duncan. Dă-mi reperele și hai să terminăm cercul ăsta odată! Chen mi-a promis că dacă-i iau partida se face luntre și punte ca să-mi facă rost de o sticlă de *Blackbear*....

– Vor să treacă râul! șopti Andreas.

Mart dădu din cap. Îi vedea cum intră în apă, unul câte unul, undeva în amonte. Îi despărțeau mai mult de o sută de iarzi. Cel mai bun ar fi fost acum Lennox, cu mitraliera sa. Igor trase o rafală. Prea scurt însă. Apa râului se ridică într-o perdea efemeră de spumă, iar vietcongii se retraseră înapoi la adăpostul copacilor. Louis deschise și el focul și de pe malul celălalt se ridicară strigăte.

– Câțiva vietcongi au luat-o pe dedesubt! anunță Louis. Pe sub apă!

Simțiră un curent de aer pe deasupra capetelor, urmat imediat de un vâjâit grav. Apa din mijlocul râului păru că se înșurubează într-un sorb. Urmă o explozie umedă, iar râul sfârâi câteva secunde la rând ca uleiul pe o plită încinsă.

– ăsta a fost Giuseppe! remarcă Igor și puse iar carabina la umăr, trăgând.

Schimbul de focuri se întetă de amândouă părțile. Era una dintre descărcările de care nici o încăierare în junglă părea să nu scape – o furie nestăpânită de a trage, ca și cum spaima și așteptarea ar fi dat pe afară și nu s-ar fi putut rezolva altfel decât prin rafalele astea interminabile.

Se întrerupseră, ca la un semn, și unii și alții. De regulă, cei care profitau de aceste descărcări erau cei mai numeroși. La adăpostul schimbului furibund de focuri, parte din ei avansau și ocupau poziții înaintate.

– Minele Claymore sunt plasate?

– Da, răspunse Louis.

– Bun. Ne retragem. Nu mai mult de douăzeci de iarzi. Giuseppe?

Giuseppe dădu din cap. Trecuse câteva lire de sârmă încoace și încolo, legate de încărcături de plastic. Azvârlise pe o porțiune

de teren uscat un pumn de ace în patru vârfuri, o chestie pe care o învățase de la un japonez rămas în Indochina după cel de-al doilea război. Vietcongiile umblau sau în picioarele goale, sau în încălțăminte ușoară, cu talpă subțire. Tot secretul era ca vârful acelor să fie cât mai ruginit cu putință. Vietcongiile n-avuseseră niciodată suficient ser antitetanic. Era covorul fahirului de care nici trupele americane de uscat nu scăpaseră.

Se auzi tirul mitralierei lui Giuseppe, după care o nouă grenadă reactivă sfâșie aerul umed, explodând în mijlocul râului.

– Când eram mic, prindeam pești așa, zise Igor.

De data asta, de pe celălalt mal focurile se auziră cu mult mai rar, dar cu atât mai precise, obligându-i să se arunce la pământ. Andreas se învârti ca o sfârlează și se apucă de genunchi cu amândouă mâinile.

Igor se apropie să-l ajute, dar Andy îi făcu semn să stea liniștit și se ridică, șchiopătând. Pantaloniul îi atârna în fâșii mucilaginose, roșii, pe care Andreas le înfășură în jurul genunchiului într-un bandaj improvizat.

– Mai coboară ăia cavaleria aeriană, sau nu? întrebă Louis.

– Numai avioanele nu fac față. Nu înțeleg de ce nu coboară și HH-urile! Mi s-a părut că le aud îndărătul crestei, comentă Mart. Tare bun ar fi fost Simms, dacă era cu noi...

– Nu e vina nimănui... Ar fi trebuit să ne întâlnim cu toții acolo, sus.

– Mda. Numai că n-aveam cum să ajungem acolo. Nu cu rusul în cărca noastră...

– Îl foloseam ca scut uman, remarcă Louis.

Mart se uită în jos, amuzat:

– Scut uman? Decât să n-l lase în mână, vietcongiile l-ar fi împușcat împreună cu noi... Nu crezi?... Totuși, nu înțeleg de ce nu coboară HH-urile... Procedura e standard. Avioanele marchează terenul și îl curăță. Parte din elicoptere sprijină curățarea, iar restul saltă personalul...

– Poate că nu le e clar unde ne aflăm, încercă Andreas o explicație.

– Cred că la ora asta, și generalul Westmoreland știe precis locul în care ne aflăm, iar dacă sunt deștepți, reporterii TV ar putea să ne tragă imagini în direct via satelit... Sunt sigur că s-a întâmplat *altceva*... E ceva ce-i împiedică să coboare.

Chiar atunci, valea se umplu de sacadele ascuțite ale rotoarelor elicopterelor de asalt. Mart dădu să se uite în sus după ele, dar Louis îl făcu atent la viermuiala din râu. Zeci de vietcongi treceau apele învolburate.

– Vezi totul bine, Duncan?

– Da, Allien! Mă simt de parcă mi-ai fi pus mai multe dioptrii, fir-ar al dracului să fie! Ce naiba e jos? Parada de înot de ziua Marinei?

– Ohh! Tipii ăștia sunt rezolvabili! Wilbur! chemă el pe fonia interavioane.

Dick întoarse aparatul pe o aripă și lansă câteva rachete pe ambele maluri, după care coborî la rasul apei mitraliind din toate cele șase Hotchkiss-uri de sub aripi. Fumigenele lansate cu câteva zeci de secunde în urmă se ridicau din junglă, marcând poziția vietcongilor.

Zborul „bulumacilor“ provocă o avalanșă de rafale de trăsoare care se încreușară deasupra apei. Dar Duncan apăru cu aparatele sale din spatele unei culmi, ca un vânător care scoate capul cu atenție dindărătul unui adăpost. Rachetele țâșniră din elicoptere ca niște viespi, împrôșcând malul.

– Vreau HH-urile alea pe pachet, August! strigă Dick.

– O.K., Allien!

Elicopterele de asalt se împărțiră în două, măturând cu foc Pagoda și țărmul, iar Dick mai efectua o trecere pe deasupra stâncii, împrôșcând cu tunurile bateria de artilerie. Toate aparatele trăgeau, iar cele două HH-uri însărcinate să-i salte pe cei șase își începură coborârea deasupra junglei printr-o perdea de foc. Câte două scări de piscică se rostogoliră afară din fiecare elicopter de recuperare, iar mitraliorii lor se aplecară în afara sasurilor deschise, adăugând rafale de trăsoare în râu. August apăru suspendat la unul dintre sasuri și puse portavocea la gură:

– Myers! Urci cu rusul! Primii! Ai înțeles? Rusul și cu tine!

Mart holbă ochii și se uită la Andreas. Scuipă într-o parte și-i făcu semn lui Andreas să se cațere pe cea mai apropiată scară de piscică.

– Mart, dar tipu' ăla a zis că... răcni Andreas, abia reușind să acopere vuietul elicelor care culcau crengile.

– Cine e șeful tău direct, sergent?

– Mart, eu...

– Ai să execuți ordinele mele, sergent! Așa e regula la foci! Nu știu din ce armată vii tu, da' la noi, asta e regula!

Andy se cățără cu agilitate pe scară. O rafală de trasoare îl urmări, dar unul dintre elicopterele de asalt ale lui Duncan schimbă brusc direcția de tir. O jerbă de flăcări se ridică de pe celălalt mal și rafala se întrerupse.

– Locotenent Myers! Am spus că am nevoie de tine și de colonelul Berzin! răcni August.

Mart împunse aerul cu degetul mijlociu și-i făcu semn lui Louis:

– Îl ajuți pe Giuseppe! Igor, te duci la cealaltă scară! Louis, dincolo, la al doilea elicopter! De Greiere mă ocup eu!

August băgă capul înapoi în habitacul. Dick Allen Ugarte răcnea ca bezmeticul în căști:

– Coboară mai mult, August! Tipii au timp să-i ia pe băieți la ochi și să-i dea jos fără multe probleme cât timp se cațără pe scările tale!

Era furios și țipa de la peste patru sute de metri înălțime, făcând rulouri cu „bulumacul“. HH-urile mai coborâră cu lentitate câțiva iarzi, până ce roțile lor părură că se afundă în coroana copacilor, iar scările de pisică dispărură cu totul în frunziș.

De pe Pagodă fulgeră o rachetă care trecu razant la elicea unuia dintre HH-uri.

– Allen! Vreau să-mi cureți jungla din dreapta Pagodei! strigă Duncan. Vreau să pun un aparat acolo ca să-i rad pe ăia care trag de pe stâncă.

– În regulă, Duncan! Hai, Wilbur, că tot noi trebuie să-i scoatem din rahat!

Dick trase de manșă și coborî pe o aripă, efectuând un arc de cerc grațios printre jerbele de trasoare ce străpungeau aerul de deasupra râului învolburat. În față îi apărură pentru a nu știu câta oară copacii sub care se ascunseseră vietnamezii.

– Arde-i! strigă el și apăsă pe butonul declanșator al rachetelor.

Sh'en dori să se uite afară, dar Choi fu cel care o trase înapoi.

– De ce să nu mai încercăm o dată?

– O s-o facem, spuse Choi și se uită la resturile a ceea ce odată fusese puterea de foc a Pagodei. Fiare răsucite, chiulase plesnite, țevi de obuze îndoite. Avea nevoie de un om în stare să tragă cu un lansator antitanc.

Din ăștia avea destui.

– Avionul ăla! arată Choi „bulumacul“ lui Dick. De când a apărut el, s-a ales praful de tot. Pe ăla îl vreau.

Militarul dădu din cap și se apropie de una dintre ambrazurile din vârful Pagodei. Un bătrânel crăcănat de lângă el trase o trapă și stropii de ploaie îl udară pe față. Privi în vizorul lansatorului. Și pe el se depuseseră stropi de ploaie, dar vietcongul vedea încă bine. Avionul de vânatoare tocmai efectua o voltă, ca o machetă susținută cu cablu cu care s-ar fi jucat chiar el, trăgătorul. Fixă crucea vizorului pe motorul din dreapta al „bulumacului“, așteptă ca spotul de deasupra să vireze la roșu, rotindu-se din mijloc cu lentoare, fără să scape din ochi aparatul.

– Roșu! își spuse vietcongul de unul singur și apăsă pe trăgaci.

Racheta SA 7 țâșni pe urmele lui Dick Allien Ugarte, ca un câine credincios.

August debarasă aria de ai fi zis că, înfuriat, are de gând să dea cu HH-urile de pământ. Andreas avea să spună la Quang Ngai că impresia lui a fost că o pală bruscă de vânt luase elicopterele cu ea, repezindu-le către înălțimi.

Pilotul redresă aparatul și îl lansă la rasul junglei într-un huruit gros.

– Ce dracu' face Duncan? întrebă August.

– Debarasează și el. Trage ca dementul și debarasează! răspunse radiotelegrafistul.

Deodată, difuzoarele bubuiră de voca lui Duncan:

– Dick! Vezi că ai o rachetă în curul tău!

– Am văzut-o, fir-ar ea a dracului!

Se repezică cu toții către hublouri. Dar nu mai vedeau decât un colț al Pagodei și flăcările ce mistuiau jungla.

– Wilbur! Crezi că poți s-o nimerеști?

– N-am cum, Allien! Încearcă s-o faci pierdută pe jos!

Asta însemna că Dick să ia suficientă înălțime, apoi să coboare în picaj până aproape de sol și să redreseze în ultimul moment. Unii piloți scăpasera astfel de SA-uri, care își continuau cursa datorită inerției și se înfîgeau în pământ.

N-avea timp. Ar fi însemnat în primul rând forțaj ca să câștige înălțime, adică o creștere a indicelui termic care ghida racheta. L-ar fi prins, înainte ca Dick să amorseze picajul.

Elicopterele lui Duncan mai traseră și ele câteva rafale înainte să dispară îndărătul creștelor de dincolo de Pagodă.

– N-am cur ce să te ajut, Allien! strigă Duncan, retrăgându-și aparatele la adăpost.

Dick nu răspunse. Puse avionul direct pe flăcările din junglă și decuplă reactoarele, lăsând aparatul să plutească, asemenea unui proiectil lansat direct în copaci. Câteva gloanțe îl izbiră dintr-o parte și unul dintre motoare plesni într-un zdrăngănit de tablă, iar cadranele indicatoare de combustibil se aprinseră brusc. Dick forță nota și coborî manșa, ca și cum ar fi fost decis să-și spulbere aparatul de sol.

Se strecură printre limbile de foc ce se ridicau din junglă, trase de manșă și „bulumacul“, ascultător, câștigă iarăși înălțime. În față îi apărură panta muntelui. Nu mai avea de ales. Trebuia să pornească odată motoarele dacă vroia să nu se zdrobească de sol.

Cuplă forțajul: F-104 păru că se cabrează ca un cal nărăvaș, agățat cu burta crengile unor palmieri, trecu razant la creastă și plonjă îndărătul culmii pe care se refugiase grupa lui Simms.

– Te-ai scos, Dick! se auzi strigătul de triumf al lui Wilbur.

– Era și cazul! Ce-ar fi fost să cad eu numai trei misiuni înainte de plecarea spre casă?

Un fleac binemeritat

În timpul misiunii, în răgazurile dintre acțiuni, fiecare obișnuia să spună ce va face *după*, o dată ajuns înapoi la bază. Igor, de pildă, spunea mereu că o va lua din cârciumă în cârciumă prin tot cartierul rău famat, că o să se facă praf cu băutură, gagice și prafuri. Mai mult sau mai puțin, era povestea pe care o spuneau toți.

În aceeași măsură însă, știau că, o dată ajunși acasă, vor fi treptat cuprinși de plictiseala de *după*, cea căreia nimeni nu știa cum să-i facă față.

La debarcarea din elicoptere, la baza din Quang Ngai, se adunase mai multă lume bună decât la recepția de 4 Iulie dată de comandantul garnizoanei la *Petit Bateau*. Singura diferență era că tipii nu erau îmbrăcați la țol festiv. În rest, se vorbea cu voce scăzută, se mergea cu pași măsurați, iar vechii dușmani de birouri și servicii erau recunoscuți imediat după zâmbetele subțiri pe care și le adresau unii altora.

– Mi-e și milă de bietul Bainbridge, spusese Frank la coborârea din elicopter. Uită-te la el! Zâmbește ca la dentist!

Bainbridge încerca să păstreze o atitudine cât mai degajată printre toți civilii ăia care nu obișnuiau să-și poarte gradele nici măcar la ceremonie. Simms era sigur că, dacă i-ai fi întrebat, toți ți-ar

fi spus că-i cheamă John sau Jim și ți-ar mai fi dat și niște cărți de vizită pentru cazul în care aveai nevoie de ei, numai că la telefoanele tipărite pe cartoanele alea n-ar fi răspuns niciodată nimeni.

Personne avansă primul din toată adunarea aceea, ducându-se ținută către colonelul Berzin.

– Colonel Vladimir Borisovici Berzin? îl întreabă el direct.

Rusul zâmbi nesigur și se uită la Mart. Tot drumul de la Pagodă până aici, la Quang Ngai, stătuse alături de Mart și-l ajutase pe Giuseppe: îi dăduseră să bea apă minerală cu ajutorul unui pai. Acum, pe Giuseppe și pe Louis îi coborau din elicopter pe brancarde, dar nici unul dintre cei adunați acolo nu păreau să-i bage în seamă.

Jacques era un tip deosebit de versat și s-a oprit în ultimul moment din gestul pe care dorea să-l facă: n-a mai întins mâna spre rusul care îl privea inert, cu un surâs mai degrabă rece. De altfel, rusul s-a uitat de jur-împrejur, după care s-a îndreptat, extrem de natural, către Bainbridge, deși toți tipii ăia cu rufe călcate aveau tendința să-l acopere vederii.

– Colonel Vladimir Borisovici Berzin. Unitatea 2 455, producție, cunoscută și sub numele de Pagoda Musonului. Născut în 14 februarie 1932, tovară... Scuzați-mă!.... Domnule colonel! spuse rusul și salută.

Bainbridge încremeni și-i răspunse la salut. Rânji din colțul gurii și privi dintr-o parte în alta la ceilalți.

– Sunteți amabil să mă urmați, domnule colonel? îi făcu el semn lui Berzin. Rusul aprobă. Știați că ați fost poreclit Greierele?

Berzin râse scurt. Între timp, ceilalți își reveniseră din stupoare și se apropiaseră de el. Unul dintre tipii ăia la cravată se apropie de Bainbridge și-i suflă ceva la ureche, dar acesta făcu un gest de lehamite și îl privi cu atenție pe Berzin, care se pregătea să-i spună ceva.

– Greierele, da, zise rusul. Cred că din cauza mătăniilor. Vroiam să mă las de fumat. De fapt, am și reușit. Dar acum, aș trage o țigară.

Bainbridge se prefăcu că-l ascultă pe înțolitul stilat de lângă el. Auzindu-l însă pe rus, se grăbi să scoată pachetul de țigări din buzunar și să-l servească.

– Aveți niște răniți, domnule colonel! îi atrase el atenția după ce trase cu nesaț primul fum.

Bainbridge dădu din cap și-i arătă cu bărbia către elicoptere. Un al doilea comitet de primire se înființase ad-hoc pe platou: militari, tipi în pijamale ieșiți din dormitoare, fără să le pese de barosani, iar printre ei, infirmierele și medicii unității.

– Măcar la atâta lucru ne pricepem, domnule colonel, îi explică Bainbridge. Chiar dacă e să moară, oamenii noștri o fac cu asistența medicală la capul brancardei.

Personne se apropiase din nou de Berzin. Începu, cu glas cât se poate de sec:

– Cred că o să avem câte ceva de discutat, domnule colonel.

– Numai după ce voi primi permisiunea domnului colonel, spuse Greierele, privind la Bainbridge. Din câte am remarcat, sunt prizonierul dumnealui. Oamenii *lui* sunt cei care m-au capturat.

Jacques zâmbi acru. Stătea față în față cu un colonel al Armatei Roșii. Un tip care câștiga bine în țara lui. Dar, în valoare absolută, salariul lui Berzin nu i-ar fi ajuns la Paris nici cât să organizeze o seară pe cînste în Montmartre. Din cauza asta, Berzin era un tip manipulabil. Jacques se ghidase mereu după acest criteriu: un om cu bani puțini are alte sisteme de reper, mult mai permeabile decât ale celor obișnuiți să învârtă conturi.

– V-au capturat oamenii colonelului Bainbridge, ce-i drept. Numai că, acum trei luni de pildă, Bainbridge habar n-avea de existența *lor*. Eu sunt cel care i-am oferit lui Bainbridge personalul care v-a capturat.

– I-ați oferit, sau i-ați băgat pe gât? replică Berzin și o luă pe urmele colonelului fără să-l mai bage în seamă pe Jacques, lăsându-l să reflecteze asupra metodelor care mergeau cu idioții aștia din blocul comunist.

Era aiurea s-o ici din local în local și să bei după ce doctorii spusese că, cel puțin pentru câteva săptămâni, unul dintre tovarășii tăi o să bea doar cu paiul. Se miraseră cu toții cum de Giuseppe nu leșinase tot drumul de la Nape la Quang: falca îi sângerase înfiorător, fiind ruptă în două locuri. Un chirurg mai

șmecher le explicase chiar cum, cu puțină fantezie și talent operator, ar fi putut să-i lase pe post de molar glonțul care îl plesnise în gură – cică avusese o traictorie nemaipomenit de bizară după ce îi perforase mandibula, spulberându-i falca și gingia.

Giuseppe le dăduse însă în scris (nici n-avea cum să vorbească, de altfel) că nu era de acord cu procedura. Simțise tot timpul gustul glonțului în gură, ba chiar nu se putea împiedica să treacă peste el cu limba din când în când. După părerea lui Giuseppe, plumbul ăla nu-i făcea bine deloc.

Cu toate astea, au pornit la chef, însoțiți de binecuvântarea lui Giuseppe. Realitatea este că Igor, trecut prin eiur și prin dârmon în ce privește relația specială a tuturor cu alcoolul, îi montase în perfuzie și o doză de 200 de mililitri de alcool alb steril, așa că Giuseppe, într-un fel, putea să spună că ia și el parte la petrecere.

Înainte de plecare, li se atrăsese atenția de către toți Johnii și Jimii de la fața locului să nu vorbească în plus în oraș. Pentru mai multă siguranță, le și pusese o escortă, pe blat, bineînțeles. Dar băieții au remarcat-o de cum au ajuns în Quang.

Au intrat la *Grota cu Abur*, deciși să nu mai iasă de acolo decât pe târgile salvării militare.

– Bine-ar fi dacă i-ar învăța Igor pe chelnerii ăștia figura cu alcoolul picurat direct în vene..., comentă Louis, visător.

N-a apucat să viseze prea mult însă. Marge și Eilcen auziseră de reîntoarcerea lor și se înființară rapid la *Grota cu Abur*.

Au început cu un rând de daiquiriuri ameliorate, iar Nhi Can, la fel ca și prima oară, a venit să se așeze la masa lor. Bineînțeles că a ales locul de lângă Louis, deși acesta mergea de colo-colo șchiopătând, iar Mart s-a ridicat de la masă demonstrativ, făcând pe năzurosul. După cum le spuse Frank însă, după mai mult timp, Mart pur și simplu n-avea chef să ia parte la tărbăoiul care, o știa cât se poate de clar, plutea în aer.

Hector credea că tărbăoiul o să înceapă din cauza celor trimiși să-i escorteze. Tipii habar n-aveau nici măcar să bea. Consumau un fel de lapte, iar Nhi se uita la ei plictisită. Când unul dintre chelneri a venit s-o întrebe cu cât să le încarce nota, Nhi îi spusese că să le dea totul pe de-a moaca. Dacă vroiau cumva și

gagice, poate că ar fi fost bine să se ducă să le caute niște tipe „sigure“ pe care să li le ofere tot pe gratis.

Și, în general, dacă aveau chef de orice, cel mai bine era să le dea totul fără să comenteze prea mult.

Scandalul a început pe la miezul nopții. Escorta „focilor“ dăduse peste cap ceva mai mult decât dublul dozei toxice și se apropia rapid de doza letală – un efect mai mult decât scontat când beai cocktailuri pe bază de lapte. Nhi Can a recomandat chelnerilor să-i ia pe tipi și să-i ducă într-un separeu în care cocktailurile să-și continue fermentația prin stomacurile lor.

Marge a zis atunci că cel mai bine ar fi fost ca Nhi să se ducă și ea cu ei, cu escorta adică, deoarece i se părea că vietnameza asta atipică se asorta cel mai bine cu tipii ăia îmbrăcați în costume scrobite.

– Ce-ar fi să ieșiți voi afară din localul *meu*? zise Nhi, liniștită.

Marge îl luă pe Louis de braț și-i spuse:

– Hai la *Petit Bateau*! Oricum n-am înțeles de ce ai ales să venim în spelunca asta când ne puteam simți mult mai bine dincolo! Aici, pute oricum.

Louis nu mai era în stare să vorbească fluent și dădu din cap că nu – de fapt, dorea să spună că nu se simte în stare să pășească până la *Petit Bateau*. Genunchiul îi era în piuneze și, din cauza asta, avea impresia că tot alcoolul băut i se concentrase în el.

– Alcoolul și sângele! făcu el cu ochiul.

Marge a luat chestia asta drept un afront și s-a sculat de la masă. Louis a dat s-o rețină, dar s-a împiedicat de scaune și s-a întins pe jos cât era el de lung. Hector s-a repezit să-l ajute; curând însă, s-a trezit și el pe podea. Pur și simplu, avea genunchii de vată.

Escorta n-a înțeles foarte clar ce se petrece și, ca de fiecare dată în situații de genul ăsta, a considerat că e cazul să intervină. N-aveau cum s-o facă chiar ei, nemijlocit. Nici pe ei nu-i mai țineau genunchii. Așa că au pus mâna pe talkie-walkie și au chemat Poliția Militară, spunând că sunt probleme la *Grota cu Abur*.

În local, au intrat concomitent câțiva tipi de la Poliția Militară și doi civili între două vârste, îmbrăcați în blugi. Igor, care

se dusesse la toalete să trateze câteva doze mai speciale cu unul dintre dealerii lui Downey, a intrat și el în același moment, cu plicurile de *ecstasy* în mână și, primul lucru pe care l-a văzut, a fost cum tipii în jeanși și scrobiții se străduiau să-i ridice de pe jos pe Hector și Louis, în timp ce Nhi o îmbrâncea pe Marge afară din local.

Problema lui Marge nu-l interesa câtuși de puțin. Dar nu concepea ca cineva să-i fi culcat camarazii pe jos, așa că tăbări asupra scrobiților după ce avu grijă să pună la loc sigur dozele.

Mart încercă să-l oprească, dar Igor îl plesni pe unul dintre cei în blugi fără să mai țină cont de nimic. Celălalt tip în blugi încerca să-i explice ceva, dar Igor (avea s-o spună mai târziu) nu pricepea decât rusește când se îmbăta, și nici pe limba aia nu prea mai era sigur, așa că l-a plesnit și pe al doilea individ.

Mart s-a luat cu mâinile de cap, iar polițiștii au intervenit în forță. Andreas, care de regulă nu se băga în chestii din astea, s-a trezit luat pe sus, drept pentru care Lennox și Simms, care știau la ce se înhamă, n-au mai pregetat și au început și ei să împartă pumni în dreapta și în stânga. Marge răcnea că totul se întâmpla din cauza curvei de patroană, drept pentru care Nhi se repezi asupra ei și începu s-o dea cu capul de cel mai apropiat perete. Eileen crezu că-și poate ajuta prietena și tăbări și ea asupra vietnamezei, dar Nhi era mult mai experimentată în bătăi pe timp de beție și o rezolvă și pe Eileen cât ai clipi din ochi.

Când au venit și restul jeepurilor Poliției Militare, Igor își revenise din pumnii pe care îi încasase și începuse să priceapă și limba engleză. Simms nu era nici el foarte treaz, dar reuși să-i articuleze:

- B... b... boule! Ai dat în colonelul Johnson!
- Mă... mă... cac pe co... pe colonelu' Johnson al tău!
- Nici o problemă! spuse unul dintre sergenții Poliției Militare. O să ai tot timpul. Colonelul Johnson e șeful Poliției Militare din Quang!

– V-ați comportat ca niște copii, Myers, începu Bainbridge.

Mart știa că n-are ce să răspundă, așa că puse capul în pământ. De fapt, nici el nu-și revenise complet după chef. La

intrarea în unitate, se opri în dreptul unui gard ca să urineze, iar Lennox îl făcuse atent că se apropie două infirmiere. Mart le privise lung, continuând să se ușureze. Se holbă la ele și-i explică lui Lennox, imperturbabil:

– Nu e nici o problemă. Nu le cunosc.

Intrase la Bainbridge, iar colonelul îl invitase să se așeze pe fotoliu. Mart se *prăbușise* în el.

– N-am suflat nici o vorbuliță despre misiune, domnule colonel, spuse el într-un târziu.

– Aaah! Nici nu mi-a fost frică de asta! Oricum, au făcut-o cei din escortă. Aia care trebuia să vă păzească. De o oră încoace, tot Quang știe că „focile“ au fost în Laos și au adus un colonel rus cu care trebuie să stea de vorbă barosanii de la Saigon. Tipii n-au rezistat la stresul prin alcool....

Ochii lui Mart se aprinseră.

– Păi atunci?... Nu-i scoatem pe băieți de la rece?

Bainbridge ridică din umeri. Își aprinse o țigară. Își aminti de discuția cu Jacques Personne, care se încheiase cu mai mult de o jumătate de oră în urmă. Personne îi spusese atunci că o să se lase cu decorații, nu numai cu Purple Heart-urile obișnuite în astfel de ocazii. Permisii. Avansări. Anumiți oameni de la Washington puteau să dea cu pumnul în masă din acest moment.

Chestia asta se lăsa cu chefuri, cu prime și cu detașări.

În plus, exista un rus printre ei, un rus la care nu visase nimeni. Din acest moment, totul era ca Bainbridge să ceară ceva. Mă rog, ceva rezonabil. Dorințele lui vor fi satisfăcute fără multă vorbă. Dacă avea chef, putea chiar să ceară să meargă înapoi acasă. Să ceară un birou la Pentagon. O secretară de douăzeci de ani. Fonduri de protocol. Și multe alte lucruri. Jacques îl asigurase că nu vor fi probleme în acest sens.

– Știi că mă consideri un războinic din hârtie, îi explicase el lui Bainbridge. Dar mă pricep să plătesc. Și ce-mi pică bine, și ce-mi pică rău. Acum, mi-a picat bine. Spune ce dorești, Bainbridge!

Colonelul se strâmbase plictisit. Jacques Personne n-avea cum să-i readucă la viață pe cei 13 militari din subordine care muriseră pe malul râului Yalu, în Coreea, acum atâția amar de ani. Jacques Personne nu putea pricepe că Bainbridge dorise să

vină în Vietnam tocmai pentru că se considera vinovat pentru pierderea subordonaților săi, în ciuda faptului că i se explicase de zeci de ori că tranșeea din Coreea n-ar fi putut fi apărată de nimeni și că fusese o misiune sinucigașă de la cap la coadă. Era un lucru pe care nu-l comenta nici măcar cu subordonații săi, care nu pricepeau niciodată de ce Bainbridge se băga mereu peste ei, ca un tată paranoic, care nu știe ce fac copiii lui după ce pleacă seara de acasă.

Cu atât mai puțin avea să discute chestia asta cu Personne.

– Nu vreau nimic, Jacques. Absolut nimic. Nici măcar n-am putut să mă comport ca un adevărat militar față de Berzin. El *chiar* a crezut că e prizonierul meu. M-a privit tare nedumerit când i-am explicat că trebuie să plece cu tine. Așa că, nu mai vreau nimic.

Se ridicase în picioare, iar Jacques dăduse din cap.

– Cum vrei. Dar, dacă vreodată ai nevoie de ceva....

– Știu. Pot apela la tine, zise el și privi lungă către ușă.

Jacques ieșise, iar Bainbridge se gândise că ceva-ceva tot va trebui să-i ceară. Nu de alta, dar Personne era genul de om care purta ranchiună dacă-i refuzai mâna întinsă. Ceva-ceva tot va trebui să-i ceară... Un fleac, de pildă.

Iar figura cu băieții închiși în beciurile Poliției Militare era chiar un fleac. Niște oameni de-ai lui chefuliseră cam prea tare. Unul dintre ei îl lovise chiar pe barosanul Poliției Militare, pe colonelul Johnson, iar Bainbridge n-ar fi putut nicicum să-i ceară să-i elibereze, așa cum o făcea de obicei. Asta însemna batalion disciplinar sau dracu' mai știe ce pentru Igor.

Pe Bainbridge îl apucă râsul. Ce naiba se putea întâmpla la un batalion disciplinar, ceva care să fie mai rău decât la o unitate SEAL?

– În regulă, Myers. O să-ți scot oamenii de la rece. Dacă stau a mă gândesc, cel mai bun lucru ar fi să vă acord o permisie la Tokio... Acolo, sigur că n-or să se spargă oalele în capul meu...

42

CHRIS BUSTER MORRIS

VIETNAM, 1967. CÂȚIVA PRIZONIERI DIN LEGIUNEA STRĂINĂ FRANCEZĂ SUNT ELIBERAȚI DE AMERICANI, DUPĂ DOISPREZECE ANI DE CHINURI ÎN CUMPLITELE LAGĂRE VIETNAMEZE DIN JUNGLĂ. SUNT CEI MAI ÎNVERȘUNAȚI DUȘMANI AI VIETCONGULUI. SUNT ȘI CEI MAI FERICIȚI OAMENI DE PE PĂMÂNT, DAR NŪ PENTRU MULTĂ VREME. ELIBERATORII LOR LE VOR DA ARME, MUNITIE, ECHIPAMENT, HĂRȚI ȘI ÎI VOR ARUNCA ÎN LUPȚĂ, ÎNTR-O MISIUNE DE SĂCRIFICIU: CAPTURAREA UNUI COLONEL RUS, SPECIALIST ÎN RACHETE SOL-AER, SOSIT ÎN CEL MAI MARE SECRET ÎN REPUBLICA NORD-VIETNAMEZĂ. ÎNFRUNTAREA FINALĂ VA AVEA LOC ÎNTR-O UZINĂ SUBTERANĂ, UN LABIRINT AL MORTII PE CARE SERVICIILE SECRETE L-AU BOTEZAT... *PAGODA MUSONULUI.*